

Kızıl Bayrak

**Dış politikada "ustalık"
dönemi...**

**Aktif uşaklık çizgisinde
tam yol ileri!**

**Emperyalistler ve
işbirlikçi-uşak TC devleti**

İÇİNDEKİLER

İçeride efelik taslayanlar dışarıda uşaklıkta sınır tanımıyor... .. 3	Emperyalizmin uşaklarından halklara dost olmaz!... .. 4	Düzenin siyasal krizi ve Kürt sorunu ... 5	Aktif uşaklık çizgisinde tam yol ileri!... .. 6	Katil devlet 18 yıl sonra yine işbaşındaydı! 7	Madımak'ta insanlık 2. kez utandı... .. 8	Katliam ülkenin dört bir yanında lanetlendi... .. 9	BDSP'nin 2 Temmuz anmalarından... .. 10	PTT direnişi büyüyor 11	"Direniyorum öyleyse varım!"... .. 12	KESK Genel Kurulu sona erdi... .. 13	Demokratik ve mücadeleci bir sendikal hareket için... .. 14	On sendikadan güçbirliği! 15	Tunus-Mısır dersleri - H. Fırat... 16-19	Suriye'de durum karmaşıklığını koruyor... .. 20	Lübnan direnişini silahsızlandırma planı tutmayacak!... .. 21	"Sosyalist Enternasyonal" Atina'da toplandı..... .. 22	Emekçiler 'grev' dedi..... .. 23	İşte kapitalizmin futbolu: Para-mafya-şike!..... .. 24-25	Burdur Cezaevi'ndeki katliam girişiminin Gerillalar sonsuzluğa uğurlandı..... .. 26	Çorum'u devlet hazırladı itirafı 27	Nükleer santraller ölümdür, izin vermeyelim!... .. 28	Rakamlar kadının ezilmişliğine 29	Zilan: Kürt halkının mücadele ateşi!... .. 30	Mücadele Postası 31
--	--	--	--	--	---	--	---	--------------------------------	---------------------------------------	--------------------------------------	--	-------------------------------------	--	--	--	---	----------------------------------	--	--	--	--	--	--	----------------------------

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/26 * 08 Temmuz 2011
Fiyatı: 1 YTL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Sivas katliamı, başta Sivas olmak üzere birçok kentte lanetlendi. Sayfalarımızda bu amaçla yapılan eylem ve etkinliklerin tablosunu vermeye çalıştık.

Sermaye devletinin bu eylem ve etkinlikler sırasında sergilediği tutum ise bir kez daha katliamcı kimliğini ayyuka çıkardı. Alevi emekçilerin "utanç müzesi olsun" talebini görmezden gelen devlet, Madımak Oteli'ni "bilim ve kültür merkezi" yaptı ve üstüne de bu "merkezde" katillerine özel bir köşe yaptı. Böylelikle bir yandan katliamın izlerini silmeye çalışırken diğer yandan ise katliama arka çıktı. Dahası bu oyunlara prim vermeyen emekçilerin Sivas'ta yapacağı anmaya yasak koydu, olmayınca kente girişleri zorbalıkla engellemeye çalıştı. Engel olamayınca ise bu kez Madımak Oteli'nin önünde gaz bombasına sarıldı. 18 yıl önce onlarca can yakılırken kılını kıpırdatmayan devlet, aynı yerde katliamı lanetlemek isteyenlere yapmadığını bırakmadı. İşte böylelikle bir kez daha suçüstü yakalandı.

Bu devlet işçinin, emekçinin, Kürdün, Alevinin düşmanıdır. Milyonları işsiz ve aç bırakan, dillerini ve kültürlerini inkar edip asimilasyon cenderesi içinde boğmaya çalışan, yetmediğinde zorbalıkla iradesini çiğneyen odur. Hiçbir makyaj onun bu karanlık ve katliamcı yüzünü saklamaya yetmez. Sivas katliamının yıldönümünde bu yüz her haliyle sırtıtmıştır.

Ülkede gaz bombasına boğulmadık toprak bırakmayan sermaye devleti, emperyalist efendileri karşısında ise uşaklıkta sınır tanımıyor. "Aktif dış politika" gibi söylemlerle cilalanmaya çalışılsa da sefil uşaklık tablosu gizlenemiyor. Sayfalarımızda bu uşak takımının yaptıklarını ele almaya çalıştık. Kuşkusuz ortada duran veriler, gerçekte olan bitenin çok sınırlı bir kısmıdır. Emperyalist stratejiler, karanlık planlar, sefil pazarlıklar ve üstlenilen rollerin ne olduğu konusu yine de büyük ölçüde karanlıktadır. Ancak ne olursa olsun işin özü değişmeyecektir. AKP'nin icracısı olduğu sermaye iktidarı, emperyalizmin ve siyonizmin hizmetinde emekçilere ve kardeş halklara karşı gemi

azıya almıştır.

Bu tablo ülkenin ilerici ve devrimci güçlerine büyük sorumluluklar yüklemektedir. Bu sorumluluk en başta, emperyalizme ve suç ortaklarına karşı mücadeleyi yükseltmek demektir. Bunun önümüzdeki ilk adımı ise, 15-16 Temmuz tarihinde İstanbul'da biraraya gelecek olan emperyalistlerle uşaklarının karşısına çıkabilmektir. Bu amaçla hazırlıklarımızı yapmalıyız.

Bu sayımızdan itibaren "Ortadoğu'da halk hareketleri/Tunus-Mısır dersleri" başlıklı yazı dizisinin yayınına başlıyoruz. Yazı dizisi H. Fırat tarafından 19 Şubat 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşuyor. Mısır ve Tunus'daki halk ayaklanmalarını, devrimci-marksist bir perspektifle ele alan konferans metinleri, güncelliğinden hiçbir şey kaybetmeden bugüne ve geleceğe ışık tutuyor. Okur ve yoldaşlarımızın ilgiyle takip edeceğini umuyoruz.

Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada
EKSEN
Sermaye için değil, Toplum için bilim!
www.informasyonkoku.com.tr
YIL- 2 * SAYI: 6 * 5 TL
TEMmuz-AGUSTOS-EYLÜL '11

Kitapçılarda...

Dosya:
Güvencesizlik

*Taşeronlaştırma, esnek çalışma, işsizlik...
Hiçbirimiz Güvenceli Değiliz!*

İçeride efelik taslayanlar dışarıda uşaklıkta sınır tanımıyor...

Emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadeleyi yükseltelim!

Kürt hareketinin meclisi boykot etmesi ve ardından da CHP'nin aldığı "yemin etmeme" tavrı, düzeni siyasal bir krizle yüzyüze bırakırken, AKP yönetimi ise ilk anda ara bir çözüm olanağına dikkat çekerek gerilimi düşürmeye çalışırken daha sonra saldırgan bir üslup takındı. Özellikle CHP sözkonusu olduğunda tehditkar bir dille sopa göstermek yoluna gitti. "Tükürdüklerini yalayacaklar", "Paşa paşa gelecekler", "Milletvekilliklerini düşürürüz" türü söylemleri birbirini izledi. Kuşkusuz AKP böylelikle bir yandan CHP'yi hizaya çekmeye ve daha çok da CHP'nin bu krizden güçlenerek çıkmasının önüne geçmeye çalışmaktadır.

Gerilimin tırmandığı bu koşullarda AKP'nin "devamsızlık" gerekçesiyle CHP ve BDP milletvekilliklerini düşüreceği ve arkasından yapılacak ara seçimler yoluyla anayasayı değiştirmek için gerekli sayıya ulaşacağı ihtimali üzerinde de durulmaktadır. Kuşkusuz bu sözkonusu güçleri burjuva siyaset alanından uzaklaştırmaya yönelik oldukça sert bir müdahale olur ki, siyasal krizi derinleştirmekten başka bir sonuç vermez. Eğer dinci-gerici parti böyle bir planda karar kılmışsa, çok açıktır ki tam bir gözü dönmüşlikle hareket etmektedir. Çünkü bu durumda burjuva siyasal sistem tam olarak tıkanacak, toplumun geniş kesimleri de sistemin dışına itilecektir. Bunun düzenin bekası üzerinde yaratacağı büyük tehdit ortadadır.

Düzenin efendisi konumunda olan emperyalistler ve tekeli burjuvazi böyle bir tehditin doğmasına izin verir mi, bu konuda bugünden kesin şeyler söylenemez. Ancak şurası da açıktır ki AKP'nin sistemin bekasını zora düşürmek pahasına bir hoyratlıkla saldırmalarının gerisinde emperyalistlerle, somutta ABD emperyalizmiyle kurduğu ilişkiler rol oynamaktadır. Dolayısıyla siyasal kriz karşısında alacağı tutumun seyrinde de bu ilişkilerin geleceği belirleyici olacaktır.

Öyle ki içeride burjuva siyasal yaşamın kilitlenmesine yol açan bir krizle yüzyüze bulunan AKP'nin dış politika alanında içerisine girdiği yoğun ve çarpıcı hareketlilik dikkat çekmektedir. Dahası bu alandaki hareketlilik, içerideki siyasal kriz koşullarıyla belirgin tezatlak oluşturmaktadır. Ortada henüz yeni hükümet kurulmamıştır, ancak AKP'nin şefleri ABD ve İsrail ile olan ilişkilerini geliştirmekte, emperyalist-siyonist stratejilerin ihtiyaçlarına yanıt vermek üzere bir dizi adımı geciktirmeden atmakta, "aktif dış politika" denilen aktif uşaklık çizgisinde tam yol ilerlemektedirler. "İstikrar"ın egemenler payına ne anlama geldiği de böylelikle daha açık biçimde görülmektedir.

Ahmet Davutoğlu'nun Libya seferi ve üstüne Kaddafi yönetimine ait bir bankaya el konulması gibi gelişmelerle Libya'da daha aktif işbirliği yapılacağına alan gösterilmesi, Suriye'de Esad yönetimine yönelik açıktan askeri saldırı tehditlerinin savrulması, mecliste ilk iş olarak Lübnan tezkeresinin geçirilmesi, tüm bunların üstüne İsrail ile ilişkilerdeki bariz "ısınma"... AKP'nin yeni döneminde dış politikadaki stratejik eksenini belirleyen bu sonuncu olgu, bugün ABD emperyalizmiyle ilişkisinin de ana gündemini oluşturmaktadır. Öyle ki büyük efendi

ABD, Ortadoğu'daki iki ana silahı durumundaki İsrail ile Türkiye arasındaki ilişkileri eski düzenine sokmak üzere seferber durumdadır. Bu, Obama ile Erdoğan'ın yakın zamanda yaptıkları telefon konuşmalarının da ana konusuydu. Bugünlerde peşisıra Ankara'ya gelen ABD heyetlerinin de ziyaret nedeni de temelde budur. Son olarak ABD Büyükelçisi bu kapsamda yaşananların genel çerçevesini ortaya koyan açıklamalar yaptı. Gazetecilerin İsrail-Türkiye arasındaki ilişkilere yönelik ABD'nin müdahalesi olup olmadığı sorusuna kaçamak yanıtlar veren Büyükelçi, amaçlarının Türkiye ile İsrail arasında bir süredir bozulan ilişkileri tamir etmek ve ileriye yönelik işbirliğinden azami ölçüde yararlanmak olduğunu teyit etti.

Bu, ABD-İsrail-Türkiye gerici saldırganlık mihrinin yeniden sağlaştırılması demektir ki, şu haliyle bu doğrultuda bir hayli mesafe aldıkları ortadadır. Siyonistler AKP'nin seçimlerde "one minute" gibi efelenmelerin siyasal rantını tepe tepe oya çevirmesine göz yumarken bu tür bir gelecek beklentisiyle hareket ediyorlardı kuşkusuz. AKP de seçimlerin hemen ardından, daha "balkon konuşması"ndan itibaren bu yardımın diyetini ödemeye başlamış (Elbette emperyalistler ve siyonistlerle ilişkilerdeki ısınma seçimlerin öncesinden, füze kalkanının ülke topraklarında kurulmasına izin vermek, Libya işgalinde suç ortaklığı gibi uşaklık örnekleriyle başlamıştır), ilişkileri "ısındırmak" çerçevesinde bir dizi "jest"te bulunmuştur. Bu "jestler" içerisinde ikinci Gazze Filosu ile hareket etmeye hazırlanan Mavi Marmara gemisinin seferden alıkonulması da vardır. Öyle ki bu adım hem AKP'nin hem de Filistin konusunu alabildiğine istismar eden dinci gerici maskesini indirecek türden bir uşaklık-düşkünlük örneğidir. "Tükürdüğünü yalamak" deyimi de tam olarak da bu türden bir durumu anlatmaktadır.

Yeri gelmişken değinelim ki, dinci-gerici-yandaş basın, ekonomisi iflas ettikten sonra tüm iplerini emperyalistlere bırakan Yunanistan devletinin Gazze Filosu'nu engellemesine karşı demediğini bırakmazken Mavi Marmara sözkonusu olduğunda susmakta, dahası AKP'nin tutumuna mazaret uydurmaktadır. Bu adı ikiyüzlülüğe ne kadar lanet

okunsa o kadar azdır.

Tüm bunlardan sonra belirtmek gerekir ki ABD'nin siyasal kriz karşısındaki görünürdeki kayıtsızlığının nedeni, AKP'nin dışarıdaki aktif uşaklık çizgisinde görülmemiş ataklığıdır. Yani aktif uşaklığın karşılığı burjuva siyasal yaşamda AKP'nin elinin serbest bırakılması olmaktadır. İşte AKP şeflerinin son günlerde içeride sergilediği hoyratlığın gerisinde ABD desteği durmaktadır. Büyük ölçüde bu desteğe dayanılarak içeride efelenilmektedir. Kuşkusuz ABD de AKP'nin iplerini daha sıkı kavramak ve onu bölgesel planlarında daha etkin biçimde kullanmak için bunu bir fırsat olarak değerlendirmektedir.

İç politika ile dış politikanın bu türden bir iç içe geçmişliği yeni bir olgu değildir. Fakat böylelikle, Ortadoğu'daki halk isyanlarını bastırmak ve bölgeyi emperyalist-siyonist amaçlar doğrultusunda yeniden düzenlemek için atılan sistematik adımlar dikkate alındığında ülke yönetenlerinin altına girdikleri uğursuz rolün sonuçlarının ne denli ağır olduğu aşıkardır. Emekçilerin ve ezilen halkların bugünkünden de beter bir kölelik düzenine maruz bırakılması tüm bu çabanın gelip dayandığı amaç durumundadır.

İşte bu nedenle ilerici-devrimci güçler ile Kürt hareketi, günün iç politikaya ait güncel gelişmelerini bu çerçevede ele almalı, değerlendirmeli ve politik görevlerini de yine bu çerçevede tanımlamalıdır. Bu, düzen güçlerinin içerideki çok yönlü saldırılarına karşı verilecek sosyal ve siyasal hak mücadelesinin emperyalizme ve emperyalist uşaklığa karşı bir politik perspektifle sürdürülmesi demektir.

Bunun somut karşılığı, baskıya, eşitsizliğe ve her türden köleliğe karşı etkili ve güçlü bir mücadele cephesini oluşturmak, hedefine de emperyalizmi ve uşaklarını koymak demektir. Böylelikle de emperyalizmin Ortadoğu'ya yönelik gerici planlarına ve amaçlarına karşı, ezilen emekçi halkların mücadelesine güçlü bir destek verilebilir, Türkiye'den güçlü bir mevzi açılabilir. Bu bakımdan ilk sınav 15-16 Temmuz'da İstanbul'da yapılacak Libya Temas Grubu toplantısıdır. Emperyalist haydutlar ile uşaklarının üst düzeyde yanyana gelecekleri bu toplantı karşısında güçlü bir anti-emperyalist ses yükseltmek günün görevidir.

Filistin halkını bir çırpıda sattılar...

Emperyalizmin uşaklarından halklara dost olmaz!

Ankara-Washington/Ankara-Tel Aviv hatlarındaki uğursuz trafik, son günlerde yeniden yoğunlaştı. Halk hareketlerinin Arap dünyasını boydan boya kapladığı bir dönemde ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail’le işbirliğini daha da pekiştiren sermaye iktidarı ile AKP hükümetinin, bölge halklarına karşı yürütülen emperyalist saldırı planlarında aktif roller üstlenme eğiliminde olduğu gözleniyor.

Vurgulamak gerekiyor ki, Ankara’daki Amerikancı iktidarın emperyalist/siyonist güçlerle ilişkilerinde bazı pürüzler çıksa da, temel alanlarda işbirliği ve suç ortaklığı devam etti. Ne ticari ilişkilerde bir gerileme oldu ne silah ihaleleri iptal edildi ne de temel sorunlara dair Ankara ile Washington-Tel Aviv ikilisinin tutumları arasında kayda değer farklar oluştu...

Dinci gericilik odağı AKP’nin şefi Tayyip Erdoğan’ın Davos’ta yanı başına oturduğu İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres’i “terslemesi” ile hissedilen gerilim, İsrail ordusunun Mavi Marmara gemisine yaptığı saldırı ve katliamla doruğa çıkmıştı. Gerçekte ne siyonist şefler ne Tayyip Erdoğan’la müritleri sorunun ciddi boyutlara ulaşmasını arzu ediyordu. Ancak İsrail’in küstahlığı ile AKP’nin iç ve dış politika hesapları, yaşanan gerilimi kaçınılmaz kılmıştı. Bu gerilimin istenmeyen bir boyuta vardığı, Washington’daki efendinin müdahalesi ile Ankara-Tel Aviv ilişkilerinin hızla “ısınmaya” başlamasından da anlaşılıyor.

Emir Washington’dan gelince...

“Müjdeli” haberi Amerikan sermayesinin sözcüsü olan ultra sağcı Wall Street Journal (WSJ) gazetesi verdi. “Son dönemde ABD-İsrail ile Türkiye arasındaki ilişkilerde bariz bir ‘ısınma’ yaşanıyor” tespitini yapan gazete, “Suriye krizinin İsrail ile Türkiye arasındaki ilişkilerde yumuşama yönünde ilk belirtileri ortaya koyduğunu” vurgulayarak, bu gelişmelerden duyduğu memnuniyeti dile getirdi.

İsrail’de yayın yapan Ynet haber sitesi ise, Washington ve İsrail’deki kaynaklara dayandığı haberinde, “Amerikan yönetiminin, her iki tarafa da aralarındaki gerilimi sona erdirmek için baskı uyguladığı, bunun sonucunda Türkiye ile İsrail’in ‘gizli pazarlıklara’ başladığı” belirtildi.

Washington’dan emir geldiğini doğrulayan bir diğer gelişme, 1 Temmuz’da Türkiye’ye gelen üç senatörden oluşan bir ABD heyetinin, Başbakan Tayyip Erdoğan’la görüşmesi ve bu görüşmeden duyulan memnuniyetin basın önünde ilan edilmesi oldu.

Başbakanlık Resmi Konutu’nda yapılan görüşmenin ardından açıklamalarda bulunan Amerikan heyetinde John McCain (Bush’un cumhuriyetçi partisinin başkan adayı), Joe Lieberman ve Lindsey Graham, Tayyip Erdoğan’ın yaklaşımlarından duydukları memnuniyetin altını çizdiler.

“İsrail-Filistin arasındaki barış görüşmeleri, Libya, Suriye ve Türk-Amerikan ilişkileri”ni konuştuklarını açıklayan heyet, Tayyip Erdoğan’ın ve Türk devletinin Afganistan ve Irak’ta oynadığı rolden dolayı özellikle “minnettar” olduklarını belirttiler.

Bu gelişmelerin yansira basına yansıtılmayan gizli görüşme ve pazarlıkların da yapıldığını tahmin etmek zor değil.

Sermaye iktidarı ve AKP hükümeti için utanç verici olan bu gelişmeler, “bölgenin etkin gücü ve dünya devleti olacağız” söyleminin kofluğunu da ortaya koydu. Ne kadar hevesli olsalar da, Ankara’daki işbirlikçilere, henüz ABD’nin bölgesel çıkarlarıyla uyumlu “etkin taşeronluk” dışında bir görev biçilmiyor. Washington’dan gelen emirle, hızla İsrail’le arayı düzeltmeleri, bir kez daha bu alçaltıcı misyonu gözler önüne sermiştir.

İlkeleri değil sefil çıkarları var...

Tayyip Erdoğan’la önde gelen bazı müritlerinin İsrail’e karşı esip güremeleri hafızalardadır. İsrail’e karşı ağır ithamlarda bulunan AKP şeflerinin gelinen yerde ırkçı-siyonistlerle arayı düzeltmek için gizli görüşmelere başlamaları, dahası bunun için utanç verici tavizler vermeleri, kapitalist sınıflar adına siyaset yapanların temel ilkelere göre değil, iğrenç çıkarlara göre hareket ettiklerini bir kez daha kanıtlanmıştır.

Mavi Marmara gemisinin “2. Gazze’ye özgürlük filosu”na katılmasının engellenmesi, seçimlerin ardından siyonist şeflerin Tayyip Erdoğan’ı tebrik eden mesajları, ABD ile İsrail’in Türk devleti ve AKP hükümetinin Ortadoğu halklarına karşı sürdürülen karşı-devrim saldırısına verdiği kapsamlı desteği takdir etmeleri, basına son yansıyan haberlerde ise, Mavi Marmara katliamından dolayı Türkiye’nin İsrail’den özür talep etmeyeceğinin ortaya çıkması... Tüm bunlar, AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan’ın emperyalist/siyonist güçlerle ilişkileri pekiştirmek için uygun fırsat kolladıklarını da gösteriyor.

Belirtelim ki, AKP hükümeti, İsrail’le anlaşmanın şartı olarak Mavi Marmara saldırısı için özür, ölenler için ise tazminat talep ediyordu. Ne var ki, ABD emredince, talepler çıtası yere doğru inmek zorunda kalmıştır.

Bu gelişmelerin seçimlerin hemen ardından gündeme gelmesi de tesadüf değil. Zira seçimlerde Filistin davasını da istismar eden dinci gerici güçler, Mavi Marmara’nın ne pahasına olursa olsun Gazze’ye gideceğini sık sık vurguladılar. Oysa İsrail’le gizli görüşmelere başlayan AKP hükümeti, çok önceden Mavi Marmara’nın Gazze’ye gitmesini önleme kararı almış, bunu ilan etmek için seçimlerin geçmesini beklemiştir. Bu tutum, AKP’nin dini istismar etmekle kalmadığını, Filistin halkının acılarını bile siyasi ranta

çevirecek kadar ahlak yoksunu olduğunu da gözler önüne sermiştir.

Gerici güçlerden ezilen haklara yarar gelmez...

Davos’taki çıkış ve Mavi Marmara saldırısının ardından Tayyip Erdoğan’ın İsrail’e karşı takındığı “sert” tutum, Arap halkları nezdinde belli bir yankı uyandırmıştı. Tayyip Erdoğan’ı “kahraman” ilan eden Arap medyasının bunda önemli bir payı olsa da, Türkiye başbakanının “küstah siyonistleri hedef alması” da, doğal olarak yankı uyandırmıştı. Buna karşın Arap medyasındaki ilerici kalemler tarafından, Türkiye’deki dinci gerici güçlerle Tayyip Erdoğan hakkında beslenen umutların temelden yoksun olduğu, Türk devletinin ise NATO üyesi ve ABD-İsrail işbirlikçisi olduğu da dile getirildi. Fakat ilerici seslerin azlığı, tersi yönde yazıp çizenlerin ise belirgin bir çoğunluk oluşturmaları, “İslamcı AKP ve şefi Tayyip Erdoğan Filistin davasından yana” safatasının ciddiye alınmasında etkili oldu.

Bu yanılsama uzun ömürlü olamazdı. Nitekim Tayyip Erdoğan’la müritlerinin Arap dünyasındaki halk isyanları karşısında takındıkları tutumun Washington’la paralel olması gözlerden kaçmadı. Öyle ki, sefil çıkarlara göre alınan tutum, “Tayyip Erdoğan’la AKP, Osmanlı İmparatorluğu’nu diriltmek istiyor” türünden değerlendirmelere vesile oldu.

Mavi Marmara’nın Gazze’ye Özgürlük Filosu’ndan çekilmesi ve ABD-İsrail’le ilişkilerin pekiştirilmesi, “kahraman Tayyip efsanesi”nin safatadan ibaret olduğunu gözler önüne serecektir. Vurgulamak gerekiyor ki, Tayyip Erdoğan’la müritleri Filistin davasını istismar etmek için demagojik söyleme devam edecekler. Hatta İsrail’e dil uzatma ihtimalleri de var. Dinci gerici medyadaki görevli kalemşör takımının ise, AKP-İsrail-ABD yakınlaşmasını gerekçelendirmek için her türden şaklabanlığa başvuracağından da kuşku duymamak gerek. Ancak bu türden sahte çıkışların artık Arap halkları nezdinde kaydadeğer bir etki yaratması da mümkün olmayacaktır.

Dinci gerici AKP’nin bir çırpıda Filistin halkını satması, bir tesadüf değil. Zira Filistin’e destek ilkelere değil sefil çıkarlara dayalı olduğu için, kısa ömürlü olmaya mahkumdur. Bu örnek, gerici güçlerden ezilen halklara yarar gelmeyeceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Düzenin siyasal krizi ve Kürt sorunu

Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi ile KCK davası tutuklusunu olan seçilmiş vekillerin tahliye edilmemesi "yemin krizi" adı verilen siyasal krizin temeli oldu. BDP'nin, Hatip Dicle ve KCK tutuklusunu vekiller için birçok hukuki girişimde bulunmasına rağmen şimdiye kadar hiçbirinden sonuç alabilmiş değil. Bunun için Kürt hareketinin tüm siyasal özneleri Hatip Dicle'nin gaspedilen vekilliği iade edilene ve diğer KCK tutuklusunu vekillerin meclise girmesinin yolu açılana kadar meclisi boykot etmekte kararlı.

Kürt hareketi haklı olarak Hatip Dicle ve diğer KCK tutuklusunu vekillere yönelik yasağı, bir tür terbiye operasyonu olarak değerlendirmekte ve buna karşı büyük bir öfke duymaktadır. Daha büyük bir öfke ise bizzat Kürt halkı şahsında açığa çıkmaktadır.

Düzen cephesinde ise BDP'li vekillerle ilgili yasağın kaldırılmasına ilişkin belirgin bir vurdumduymazlık hakimdir. Şu sıralar çatışmanın öne çıkan gündemi CHP'nin yemin etmeme tutumudur. AKP tıpkı BDP'ye olduğu gibi CHP'ye de "önce parlamentoya gelin ondan sonra bakarız" dedi. Arkasından karşılıklı restleşmeler gündeme geldi ve işler iyice içinden çıkılmaz bir hal almaya doğru giderken Cemil Çiçek'in meclis başkanlığı için varılan uzlaşma, ilişkileri bir parça da olsa yumuşatmış görünüyor. Fakat karşılıklı çekilen bunca restten sonra nasıl bir orta yol bulacaklar henüz belli değil. CHP'nin "diz çöktürdük ve zafer kazandık", AKP'nin ise "bak burnunuzu sürttüğ, tükürdüğünüzü yaladınız" diyemeyeceği bir çözüm yolu aranmaktadır. Fakat aranan bu yolun ne zaman bulunabileceği ise meçhuldür.

BDP'li vekillerin durumuna ilişkin AKP ve devlet cephesindeki vurdumduymazlık tablosu biraz da şu sıralarda CHP ile uğraşılıyor olmasından kaynaklıdır. Fakat düzenin siyasal krizinin temelinde Kürt siyasal hareketinin aldığı tutum ve izlediği çizgi bulunmaktadır. CHP ile AKP arasındaki kavgaya ve bunun yarattığı siyasal belirsizliğe rağmen tüm taraflar sorunun esas ağırlık merkezinde BDP ve Kürt halkının yer aldığı konusunda mutabıktır. Fakat bu mutabakata rağmen BDP'li vekillerin durumuna ilişkin ne atılmış bir adım ne de söylenmiş bir söz vardır.

Son dönemde gözle görünür hale gelen Kürt halkının mücadele kararlılığı ve seçimlerde ortaya konulan irade düzen tarafından ezilmek isteniyor. Tüm yasak ve engellemelere rağmen BDP'nin ısrarla parlamentoya çağırılması Kürt hareketinin ve halkının açıkça iradesini yok saymak demektir. Yanısıra burun sürtüp hizaya çekmeye çalışmak demektir. Görülebileceği gibi bugün için devlet açısından öncelikli olan Kürt milletvekilleri üzerindeki yasağın kaldırılıp kaldırılmayacağı ya da Kürt sorununun anayasal çözümünün gerçekleşip gerçekleşmeyeceği değil, Kürt halkının iradesinin nasıl kırılacağıdır. Bu böyle olduğu ölçüde önümüzdeki günlerde Kürt halkının mücadelesine karşı kapsamlı ve azgın terör tırmandırılacaktır.

Geçtiğimiz hafta Diyarbakır'da gerçekleşen BDP'nin ilk grup toplantısında Selahattin Demirtaş; "sorunun çözümünü mecliste görüyoruz, ancak devletin kölesi de değiliz" dedi. Bu açıklama bir yandan belli güvenceler verildiği ölçüde meclise dönebileceklerini anlatırken bir yandan da devletin çizdiği sınırların ötesine geçmekteki kararlılık ortaya konmaktadır. Demirtaş'ın açıklamalarına paralel bir açıklama da Demokratik Toplum Kongresi'nden

geldi. DTK da bu ay sonu genişletilmiş kongre yapacağını, bunun için Kürdistan şehirlerinde delege seçimi için sandık kuracağını ve toplanacak kongrede özerkliğe karar vereceğini açıkladı. Yapılan bu açıklamalar Kürt siyasal hareketinin de devlet karşısında kolayından geri adım atmayacağını göstermektedir.

Mevcut gelişmeler ışığında ifade edilecek olursa Kürt hareketi devlet karşısında tok bir tutum takınmakta ve artık düzenin kimi oyalama manevralarına itibar da etmemektedir. Fakat buna rağmen stratejisini düzen siyasetinden ve düzen kanallarından dışında kurabilmiş de değildir.

Her ne kadar Kürt siyasal hareketi Kürt sorununun anayasal çözümü çerçevesinde düzen içi bir politik çizgi izlese de bu tutum her defasında (ve bugün olduğu gibi) devletin geleneksel imha ve inkara dayalı kırmızı çizgilerini karşısında bulmaktadır. Tersinden ise özellikle son yıllarda Kürt hareketinin kazandığı güç ve mücadele kararlılığı devletin geleneksel çizgisini boşa çıkarmaktadır. Düzen ile Kürt hareketi arasında yıllardır karşılıklı bir denge ve kilitlenmenin ifadesi olan tablo bugünkü biçimiyle devam etmektedir. Fakat bir farkla ki Kürt halkının mücadelesi nesnel olarak düzen sınırlarını aşmış bulunmaktadır. Kürt siyasal hareketi de buna paralel bir biçimde ve devleti açmaza alarak yeni mevziler elde etmektedir. Kürt halkı kazanıp kullandığı her bir hakkını dışarıya bir mücadelenin ürünü olarak sökülüp almaktadır. Sivil itaatsizlik ve çadır eylemleri, katledilen gerillaların cenazelerine sahip çıkılmasında ve kendi vekillerini sahiplenme tutumunda da açığa çıktığı gibi mücadelenin gücü düzen hukukunu ve kurumlarını fiilen bir tarafa itmiştir.

Kürt hareketinin attığı her ileri adım ve tok tutum Kürt halk kitleleri tarafından çok daha ileri bir düzeyde sahiplenme konusu olmaktadır. Bu yönleriyle Kürt halkı ulusal kimliğine ve değerlerine sahip çıkmakta, bunu düşünsel ve duygusal planda kalsa bile giderek belirginleşen düzenden kopma eğilimiyle tamamlamaktadır.

Kuşkusuz son dönemlerde belli bir kararlılıkla yürünmesi ve ulusal talepler planında daha esnek başka adımların atılması ciddi bazı yeni olanaklar da yarattı. Kürt hareketinin sınıf ayrımı gözetmeksizin her düzeyde ulusal birlik politikası gelinen aşamada belli bir olgunluk kazanmış durumdadır. PKK ve silahlı direniş karşısında konumlanmış burjuva şahsiyetlerle sağlanan işbirliği, dini eğilimlerle buluşma çizgisi, korucu aşiretlerle barışma girişimleri ve diğer parçalardaki Kürtlerle bağlar bir hayli güçlenmiş durumdadır. Bu ilişkilerin sağladığı imkanlar aynı zamanda kurumsal örgütlenmeler biçiminde kalıcılaştırılmaya çalışılmaktadır.

Ortaya koyulan hedefler içinde dört parçanın yan yana gelmesi ve ortak hareket zemini yaratması bakımından en önemlisi kuşkusuz sonbahar aylarında düzenlenmesi planlanan "Ulusal Birlik Kongresi" olacaktır. "Ulusal Birlik Kongresi" Kürt hareketi açısından yeni bir sıçrama tahtası olarak planlanmaktadır.

Bütün bunlar düzenin yüz yıllık inkar ve asimilasyon çizgisinin yıkılması, Kürt halkının ulusal kimlik ve kültürünü pekiştirmesi bakımından yeni bir düzeyi işaretlemektedir. Fakat yine de bütün bunlar Kürt halkının ve Kürt siyasal hareketinin mücadelesinin bir başarısı olmasına rağmen strateji geride kalmaktadır. Kürt halkının bugünkü objektif konum ve tutumuyla Kürt hareketinin esas

yönelimleri arasında belirgin bir açı bulunmaktadır. Kürt halk kitleleri nesnel tutum itibarıyla düzen dışı ve devrimci bir konumda mücadele etmektedir.

Bu mesafe daha doğru bir ifadeyle çelişki, ya mevcut güç ve olanakların düzen kanallarında bir çözüm için kanalize edilmesiyle ya da Kürt siyasal hareketinin düzenden tam kopma rotasına girmesiyle aşılabilir. Kürt hareketinin bugünkü beklentilerine rağmen düzenin geleneksel çizgisinde ısrarını sürdürdüğü ve tam teslimiyeti dayattığı bir tabloda düzenden kopma seçeneği çok daha olanaklıdır. Zira Kürt siyasal hareketi şimdiki güç ve olanaklarını düzeni açmaza alma ve sorunun çözümüne zorlama yönünde kullansa da bunun Kürt halk kitleleri üzerinde bıraktığı sonuç bambaşkadır.

Son gelişmelerle doğrulandığı gibi devlet cephesi Kürt halkının meşru militan mücadelesiyle Türkiye'nin siyasal ve toplumsal yaşamında ağırlığını koymasına kesin olarak karşıdır. Bu tutumuyla Kürt halkına mutlak bir teslimiyetle ve düzen çerçevesi içine girmeyi dayatmaktadır. Bu dayatmanın fiilen parçalanıp aşılması Kürt halkıyla dayanışma halinde olan güçlü bir sınıf hareketinin yaratılması ölçüsünde mümkün olabilir. Bu ise işçi sınıfı ve emekçiler safında Kürt halkıyla samimi bir dayanışmanın örgütlenmesi ve devrimci bir mücadele ortaklığı demektir. Kürt halkının bugünkü nesnel devrimci pratiğinin ve mücadele kapasitesinin böylesi devrimci amaçlar doğrultusunda değerlendirilmesi de düzen içi kanalların aksine bir başka imkanın varlığını göstermektedir.

Eğer güncel planda ve yaşam içerisinde pratikleştirilebildiği ölçüde bu imkanlar bir değer taşımaktadır. Bu çizgide atılan her adım, alınan her mesafe, kazanılan her başarı düzen karşısında Kürt halkının mücadelesiyle emekçilerin mücadelesini ortaklaştırabilecek zeminleri yaratacaktır. Temel ve köklü sorunlar çürümüş burjuva siyaset zemini olan mecliste ya da yasalarla değil, gerçek fiili güç ilişkileri içerisinde ve mücadeleyle çözülebilmektedir. Kürt sorununun köklü ve kalıcı çözümü de buradan geçmektedir.

Dış politikada “ustalık” dönemi...

Aktif uşaklık çizgisinde tam yol ileri!

19 Mart gününden bu yana Libya halkının üzerine bombalar yağdırmayı sürdüren emperyalist haydutların saldırganlıkları tüm hızıyla sürürken, dinci-gerici partinin başını çektiği Türk sermaye devleti de aktif taşeronluk misyonunu pekiştirmek için adımlarını hızlandırıyor.

Libya işgalinin koordinasyonunu sağlamak amacıyla emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin biraraya gelerek oluşturdukları “Libya Temas Grubu” toplantısının dördüncüsüne ev sahipliği yapmaya hazırlanan Türk sermaye devleti, 5 Temmuz günü de Ankara’da Libya gündemli bir hazırlık toplantısına ev sahipliği yaptı. Temas Grubu’na hazırlık olarak değerlendirilen toplantıya, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, BM Genel Sekreteri Ban Ki-mun’un Libya Özel Temsilcisi Abdelilah El Hatip, Libya Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Mahmut Cibril ve Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) Dışişleri Bakanı Şeyh Abdullah bin Zeyd El Nahyan katıldı.

Toplantı sonrası Davutoğlu ve El Nahyan görüşmeye ilişkin ortak basın toplantısı düzenledi.

İstanbul’daki Libya Temas Grubu toplantısına El Nahyan ile birlikte eşbaşkanlık yapacaklarını dile getiren Davutoğlu, emperyalist saldırganlığın aracı olan Libya Temas Grubu’na güzelleme yaptı. “Libya Temas Grubu, dost ve kardeş Libya’nın geleceği açısından uluslararası topluluğun kararlılığını gösteren son derece önemli bir forumdur” diyerek, İstanbul toplantısının gündemini ve alacakları kararları gözden geçirdiklerini ifade etti.

Yalan ve ikiyüzlülükte sınır yok!

Türk devleti adına “şova” dönüştürülmeye çalışılan Bingazi ziyaretine değinen ve “bölgeyi gözlemleme imkanı bulduklarını” dile getiren Davutoğlu, bir kez daha büyük bir ikiyüzlülükle NATO saldırganlığının “sivilleri korumaya dönük bir operasyon olduğunu” söyledi. Davutoğlu, “Önümüzde Libya açısından atılacak çok ciddi adımlar var. Her şeyden önce Libya’da akan kanın durması, sivil kayıpların artık olmayacağı bir geçiş

sürecinin yaşanması için sivillerin korunmasına yönelik sürdürülen NATO hareketinin yanında siyasal çözümle ilgili de adımlar atılması büyük önem taşıyor” şeklinde konuştu.

Geçtiğimiz hafta, Kaddafi muhalifi isyancıların oluşturduğu Ulusal Geçiş Konseyi’ni resmi olarak tanıyan, Kaddafi ve destekçilerinin banka hesaplarını dondurarak ülkeye girişlerini yasaklayan Türk devleti, bu kararın hemen ardından Dışişleri Bakanı Davutoğlu aracılığıyla isyancıların elindeki Bingazi şehrine giderek benzer eksende görüşmelerde bulunmuştu. Türk devleti Temas Grubu’nun BAE’de yapılan üçüncü toplantısında, Libya Ulusal Geçiş Konseyi’ne 100 milyon dolar yardım yapma kararı aldığını da açıklamıştı.

Emperyalistler ve işbirlikçileri İstanbul’a geliyor

Emperyalistler ve işbirlikçileri, NATO şemsiyesine aldıkları Libya işgaline ilişkin 29 Mart günü Londra’da gerçekleştirdikleri Uluslararası Libya Konferansı’nda “Libya Temas Grubu” adı altında bir birliktelik oluşturdu. “Libya Temas Grubu”, Kaddafi muhalifi isyancı güçlere başta para ve silah olmak üzere geniş çaplı yardım yapma kararı alırken, işgalin çok yönlü koordinasyonunu da sağlama görevi üstlendi.

AKP hükümeti eliyle emperyalist saldırganlığa aktif taşeronluk etmek için her türlü adımı atan Türk sermaye devleti, 15-16 Temmuz günlerinde İstanbul’da Libya Temas Grubu toplantısının dördüncüsüne ev sahipliği yapacak. Toplantıya, NATO, BM, AB, Arap Birliği, Afrika Birliği temsilcileri ile ABD, Fransa, İngiltere, Almanya, İtalya, BAE, Ürdün, Fas, Katar ve Türkiye’den dışişleri bakanları düzeyinde temsilciler katılacak.

Emperyalistler ve işbirlikçileri böylelikle bir kez daha Libya ve Ortadoğu halklarına dönük saldırı ve yıkım planlarını masaya yatacaklar. Fakat bu saldırı planlarına engel olmayı hedefleyen anti-emperyalistler ise aynı günlerde sokaklarda olmaları hazırlanıyorlar.

BDP: “Ya 36 ya hiç!”

Diyarbakır’da onbinler buluştu

BDP’nin Diyarbakır’da düzenlediği “Kürt sorununa anayasal demokratik çözüm” mitingine onbinlerce kişi katıldı.

İstasyon Meydanı’nda yapılan mitingde konuşan DTK Eşbaşkanı ve Mardin Bağımsız Milletvekili Ahmet Türk ile BDP Eş Genel Başkanı Filiz Koçali, Tayyip Erdoğan’ın “Meclis’e paşa paşa dönecekler” sözlerine yanıt verdiler.

Tayyip Erdoğan’ın “Meclis’e paşa paşa dönecekler” sözlerine atıfta bulunan Türk şunları söyledi: “Bu halk işkenceler, faili meçhuller, zulüm, baskı gördü. Tehdidiniz para etseydi, bu halk bugün Amed’te olmazdı. Tehditleriniz ancak bizlere güç verir”

DTK’nin büyük bir iddiayla yola çıktığını söyleyen Türk, Kürdistan Meclisi’ni oluşturacaklarını duyurdu. “Kürdistan Meclisi’nin oluşturulması için herkese büyük sorumluluk düşüyor” dedi.

Koçali, Erdoğan’ın “Paşa paşa Meclis’e gelirler” sözlerine de “Paşa paşa gelmeyiz. Ya 36 ya hiç” diyerek tepki gösterdi.

Cezaevine taş yağmuru

29 Haziran’da Dersim’de katledilen Mazlum Erenci’nin TMK’den yargılandığı süreçte tutuklu bulunduğu Diyarbakır E Tipi Cezaevi’ne yürüyen kitle, cezaevini taş yağmuruna tuttu. Cezaevinin önünde bulunan subaylara ait araçlar tahrip edildi. Eylemi sürdüren kitleye polis saldırdı.

Viranşehir’de meşaleli yürüyüş

Urfa’nın Viranşehir ilçesinde Hatip Dicle ve KCK tutuklusunu milletvekillerinin serbest bırakılması talebiyle 4 Temmuz akşamı gerçekleştirilen yürüyüşe polis saldırdı.

Vatan Caddesi üzerinde toplanan BDP’liler meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Aralarında Viranşehir Belediye Başkan Yardımcısı Naif Aslan, BDP ilçe Başkanı Ferzende Ata’nın da bulunduğu kitle ilçe merkezine yürümek istedi. Tutuklu milletvekillerinin serbest bırakılması talebiyle slogan atan kitle polislerin zırlı araçlar ile barikat kurması üzerine yürüyüş güzergahını değiştirdi. Ara sokaklardan ilçe merkezine çıkmak isteyen kitlenin önü ikinci kez polis tarafından kesildi.

Kitlenin yürüme kararlılığını sürdürmesi üzerine polis kalabalığa gaz bombası ve basınçlı su ile saldırdı. Ara sokaklarda yaşanan kısa süreli çatışmalarda polise taşlarla karşılık verildi. Kitlenin dağılmasıyla eylem sona erdi.

‘Sivil cuma’larda Dicle tepkisi

1 Temmuz günü Van, Hakkari, Yüksekova, Doğubeyazıt, Varto, Bulanık, Malazgirt, Patnos, Tatvan, İstanbul, Adana, Mersin, Şırnak, Silopi, Kurtalan, Derik, Nusaybin, Urfa, Ceylanpınar, Suruç, Viranşehir, Diyarbakır, Kızıltepe, Bismil, Ergani, Silvan, Cizre, Batman, Beytüşşebap, Siirt’te kılınan namazlarda binlerce kişi saf tuttu.

Vaazlarda ve okunan hutbelerde AKP’nin haksızlık ve hile yoluyla Hatip Dicle’nin vekilliğini çaldığı ifade edildi. ‘Sivil cuma’ların Kürt halkını birleştirici bir rol oynadığı söylenirken Kürtlerin haksızlık ve hukuksuzlukları hiçbir şekilde kabul etmeyeceği söylendi.

Bazı kentlerde namazdan sonra YSK kararını protesto eden eylemler gerçekleştirildi.

Katil devlet 18 yıl sonra yine işbaşındaydı!

Sivas katliamı, üzerinden 18 yıl geçmesine rağmen unutulmadı, unutturulmadı. 2 Temmuz günü binlerce emekçi 33 şehidini anmak için Sivas'taydı. Diğer taraftan ise devletin 2 Temmuz'da sergilediği bir dizi tutum ise onun katliamcı kimliğini olduğu gibi ortaya koydu, tüm vahşiliğiyle anımsanmasını sağladı. Hem anlayış hem de pratik tutumları itibariyle katliamcılıktan ve alevi düşmanlığından şaşmadığını tescilledi.

AKP hükümeti 2 Temmuz hazırlıklarına, "bilim ve kültür merkezi" haline getirdiği Madımak Otelini açılışını yaparak başladı. Ardından da başka bir skandala daha imza attı. "Bilim ve kültür merkezi"nde hazırlanan sözde anma köşesine Sivas şehitlerinin isimlerinin yanısıra katillerin isimlerini de yazdı.

Sivas Valisi ise iki katilin isminin Madımak şehitlerinin yanına yazılmasına yönelik tepkileri haksız bularak katilleri korumaya kalktı. "Vefat eden 37 kişinin de adını yazdık. Yazılan 2 kişi provokatördü diyorlar. Ben ne bileyim katil miydi, yakan mıydı? Biz kim yakıtı bakmıyoruz, insanı merkeze alıyoruz" diyerek devletin "insancılığı" nı gösterdi. Üstüne de Madımak Otelinin önünde yapılacak anmaya yasak koymaya kalktı.

Alevi emekçileri ve ilerici-devrimci güçler tüm bunlara rağmen Sivas'a gitme kararlılığı gösterince ise bu kez kent ablukaya alındı. Giriş çıkışlarda aramalar yapıldı, kente girişler geciktirildi. Katliam sırasında katil sürülerinin il dışından nasıl getiren devlet böylelikle kuş uçurmuyordu(!)

Akabinde de Sivas'ta toplanan binlerce emekçiye saldırarak gerçek yüzünü gösterdi. Saldırı sırasında atılan gaz bombalarından alanda bulunan tüm kitle payını aldı. Sivas şehitlerinin ailelerinden de yaralananlar oldu. 18 yıldır katliama dair gerçekleri örtbas etmek için tüm maharetini sergileyen sermayenin faşist devleti, tüm bu çabasına rağmen sonuç alamamasını saldırarak telafi etmeye çalıştı. Katliamı önlemek için kılını kıpırdatmayan devlet, 18 yıl aradan sonra polis ordusuyla kenti ablukaya aldı.

Böylelikle bir kez daha görülmüştür ki, günümüzün Hızır paşalarının amacı Alevilerin hak ve özgürlüklerini genişletmek değil sömürü düzeninin devamını sağlamaktır. Bunun için düzenin ihtiyaç duyduğu şey, kendi ihtiyacına uygun Alevilik anlayışını hakim kılmaktır. Sivas anmasında yaşananlar Alevilerin sermaye düzeninden, sorunlarının çözümüne dair en ufak bir adım atmasını beklememesi gerektiğinin en açık kanıtıdır. Bir kez daha görülmüştür ki tek yol mücadele ateşini büyütmektir.

Sivas anmasına soruşturma

Katliamın 18. yıldönümünde Madımak Otelinin önünde gerçekleştirilen anmada kitleye gaz bombalarıyla saldıran sermaye devleti, tertip komitesine soruşturma açtı.

Soruşturmaya gerekçe olarak anma etkinliğinin 2911 Sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu kapsamında kamu binası önünde, Valilik tarafından yasaklanan bir alanda yapılması gösterildi.

Tertip komitesi üyeleri hakkında 1.5 yıldan 3 yıla kadar hapis istemi ve 15 bin ile 30 bin liraya kadar ağır para cezasıyla yargılanmalarının talep edileceği öğrenildi.

Katliamı lanetleyenlere soruşturma açılırken Sivas'ın firari sanıkları "bulunamıyor", dava zaman aşımı kapsamına alınmaya çalışıyor, katiller ise ödül gibi cezalarla kollanıyor.

Hamburg'da 2 Temmuz anması

Hamburg'da 2 Temmuz Sivas katliamını anmak için Alevi Kültür Derneği tarafından şehrin en işlek caddesi olan Mörgerberg Caddesi üzerinde stant açıldı. Standın üzerine Sivas'ta şehit düşenlerin resimleri konularak üzeri kırmızı gül ve karanfillerle süslendi. Katliamı anlatan Almanca bildiriler dağıtıldı. Yaklaşık 4 saat süren stant çalışmasının ardından anma etkinliğine geçildi.

BİR-KAR'ın da yer aldığı anmada "Sivas'ın katili sermaye devletidir!" başlıklı bildiriler dağıtıldı, Kızıl Bayrak satışı yapıldı.

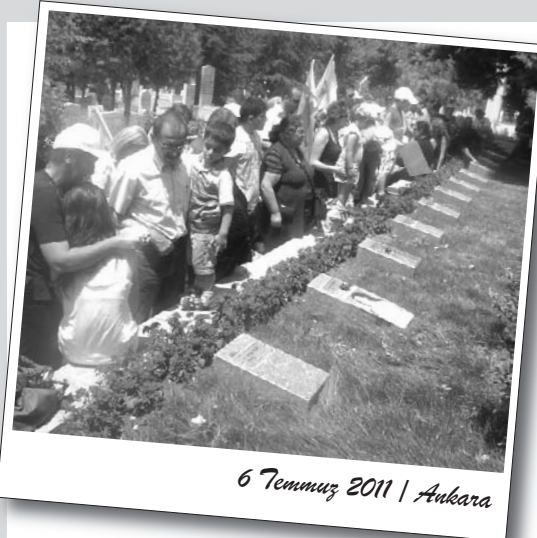
Anmanın ardından Hamburg YEK-KOM tarafından Altona'da 2 Temmuz Katliamını lanetlemek ve Kürtler üzerindeki baskıları protesto etmek için bir miting yapıldı. Miting için Markoda önünde toplandı. "Sivas-Madımak katliamını unutmamak, unutmayacağız" ve "Bizi insan olarak görmeyi istiyoruz, Kürt olarak değil" pankratlarıyla Hatip Dicle'nin fotoğrafları taşındı. YEK-KOM tarafından yapılan konuşmanın ardından Die Linke milletvekili olan Mehmet Yıldız Almanya'da yaşanan güncel siyasal konular üzerine bir konuşma yaptı.

Konuşmaların ardından halaylar çekildi. Mitinge DIDIF, ATIK, ADHK'de de katıldı.

BİR-KAR "Sivas'ın katili sermaye devletidir" ve "Kürt halkıyla eylemli dayanışmaya!" başlıklı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi.

BİR-KAR / Hamburg

Sivas şehitleri mezarları başında anıldı

6 Temmuz 2011 | Ankara

Ankara

Sivas'ta katledilen aydın ve sanatçılar 6 Temmuz günü Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda gerçekleştirilen eylemle anıldı.

Anma için 1 Nolu kapıdan Sivas şehitleri anıt mezarına yürüyüş gerçekleştirildi. Eylemde "Madımak utanç müzesi olacak; unutmamak, unutturmayacağız / PSAKD" pankartı ve Sivas'ta yakılan aydınların fotoğrafları taşındı. Anıt mezara gelindiğinde saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından PSAKD Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Özarslan bir konuşma yaptı. Sivas Valisini Hızır Paşa'ya benzetererek "Yürü bre Hızır Paşa senin de çarkın kırılır. Güvendiğin padişahın o da bir gün devrilir" dedi. Konuşması sırasında ağlayan anaları gösterip "Anaların öfkesi, gözyaşı katilleri boğacaktır!" diyerek Madımak'ın utanç müzesi yapılması talebini yineledi.

Açıklamanın ardından Denizlerin ve Mahir Çayan'ın mezarları ziyaret edilerek Denizleri asanın, Mahirleri katledenin Sivas'ta yakanlarla aynı güç olduğunu vurgulayan konuşmalar yapıldı. Daha sonra "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" sloganlarıyla eylem son buldu.

İstanbul

İstanbul'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) öncülüğünde gerçekleştirilen anma etkinlikleri 30 Haziran günü Asım Bezirci'nin Zincirlikuyu Mezarlığı'ndaki mezarı başında düzenlenen etkinlikle başladı.

Buradaki mezar anmasının ardından Kadıköy Tepe Nautilus önüne geçen kitle ilerici ve devrimci kurumlarla buluşarak Sivas şehitlerinden Nesimi Çimen'in mezarının bulunduğu Karacahmet Mezarlığı'na yürüdü.

Yürüyüşün en önünde PSAKD imzalı "Madımak utanç müzesi olacak! Unutmamak, unutturmayacağız" pankartı taşındı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüşte Sivas şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı 50 metre uzunluğunda bir şerit pankart da taşındı.

BDSP'nin "Maraş, Çorum, Sivas, Gazi... Katliamların hesabını soracağız" pankartıyla katıldığı yürüyüşte TKP, Halkevleri, Devrimci Alevi Komitesi, SODAP ve Kaldıraç da yer aldılar.

İlerici ve devrimci güçler Nesimi Çimen'in mezarı başında gerçekleştirilen anmanın ardından eylemlerine son verdiler.

Kızıl Bayrak / Ankara - İstanbul

Madımak'ta insanlık 2. kez utandı...

Binler devlet terörüne rağmen Sivas'ta buluştu...

Sivas katliamının 18. yıldönümünde binlerce kişi katliamı lanetlemek ve 2 Temmuz şehitlerini anmak için Sivas'ta toplandı.

Başta Alevi örgütleri olmak üzere; sendikalar, meslek örgütleri ile ilerici ve devrimci güçlerin de katıldığı Sivas'taki buluşma öncesinde Sivas Valiliği'nin talimatıyla kent ablukaya alındı.

Genel olarak kitlenin coşkusu eyleme yansdı. Fakat gerek otel önündeki uzun bekleyişte, gerek otobüslerin daha şehre girişlerinde polis tarafından engellenmesi girişiminde sorumlu dernek yöneticilerinin pasif tutumu eylemin coşkusu azalttı. Bu sebeple eylem daha bitmeden birçok kortej dağılmaya başladı.

Polis engellemesi aşıldı

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ile Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) tarafından organize edilen eyleme katılmak için, Cuma akşamı Türkiye'nin dört bir yanından Sivas'a hareket eden araçlar kent girişinde durdurularak saatlere bekletildi.

Ayrıca, eski Madımak Otel'i'ne asılması planlanan "Utaç Müzesi" tabelasına polis tarafından el konuldu. Binlerce kişinin bu keyfi uygulamaya tepki göstermesi üzerine tabela geri verildi.

Madımak'a yürüyüş

Ekrem Bey Parkı'nda toplanan Alevi örgütleri ile diğer güçler katliamın yaşandığı Madımak Otel'i'nin önüne doğru yürüyüşe geçti. Sivas Katliamı'nda hayatını kaybedenlerin yakınlarının ellerindeki fotoğraflarla ön saflarda yer aldıkları yürüyüşte, sık sık "Madımak utaç müzesi olacak!" sloganı atıldı. Yürüyüşte "Madımak müze olsun!", "Katliamın sorumluları yazılsın" yazılı dev pankartlar taşındı.

Kortejlerde Sivas şehitlerinin fotoğrafları da taşındı. Yürüyüşe PSAKD şubeleri başta olmak üzere aralarında BDSP'nin de olduğu ilerici ve devrimci güçler yer aldı.

BDSP ise "Sivas'ın katili sermaye devleti" yazılı pankartını taşıdı. Kızıl flamalarla yürüyen BDSP'liler katliamı lanetleyen ve hesap sorma çağrısı yapan sloganlar attılar. Kortej çevredekiler tarafından ilgiyle

karşılandı.

Madımak önünde polis saldırı

Otele çıkan bütün sokaklar yoğun polis ablukası ile tutulurken, yürüyüş kolu Madımak Otel'i'ne yaklaşınca polis barikatı ile karşılaştı. Kortejin en önünde bulunan şehit aileleri, barikat açılarak içeri alındıktan sonra kitlenin geçişine izin verilmedi. Şehit aileleri otelin önüne çelenk bıraktılar ve "Madımak Utaç müzesi olsun" tabelasını astılar.

Bir süre sonra ön taraftaki kitle barikata yüklendi. Polis yoğun biber gazı kullanarak kitleye saldırı. Bir süre dağılan kitle ardından "Katil devlet hesap verecek!", "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarıyla tekrardan toplandı ve barikatın önünde beklenildi.

Devletin oteli, bilim ve kültür merkezi olarak meşrulaştırma çabası şehit ailelerinin içeriye davet edilmesiyle devam etti. Aileler ise bu daveti kabul etmedi. Otelin utaç müzesi olması gerektiğini belirterek içeri girmeyi reddediler. Otelin önüne karanfiller bırakan aileler "Utaç müzesi" tabelasını da alarak çıktılar.

Anma boyunca alanda bulunan kitlenin sayısı yaklaşık onbine ulaştı.

Kızıl Bayrak / Sivas

İstanbul'da anmalar...

3 Temmuz 2011 | Sivas

Sarıgazi

AKA-DER, BDSP, DHF, Partizan, TKP, ÖDP, ÜİD-DER, Sarıgazi Pir Sultan Abdal Derneği Girişimi tarafından örgütlenen yürüyüşe ESP, Devrimci Dönüşüm, Hacı Bektaş-ı Veli Derneği ve Taşdelen Cem Evi destek verdi. Oldukça coşkulu geçen eylem emekçiler tarafından ilgiyle izlendi.

Vatan İlköğretim Okulu'nun önünde başlayarak Nazım Hikmet Parkı'na kadar gerçekleştirilen yürüyüşe 600 kişi katıldı.

Nazım Hikmet Parkı'na gelindiğinde bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından yapılan konuşmada Sivas Katliamı lanetlendi, devletin katliamlarını sürdürdüğü ve Kürt halkına yönelik baskıların da bunun bir yönü olduğu vurgulandı. Müzik dinletisi ve semah gösterisinden sonra eylem sona erdi.

BDSP, "Marş, Çorum, Gazi, Sivas... Katliamların hesabını soracağız!" pankartıyla ve kızıl bayraklarla eyleme katılım sağladı.

Kartal

30 Haziran akşamı Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanan kitle "Madımak Utaç Müzesi Olacak", "Katil Devlet Hesap Verecek" pankartlarıyla Kartal Meydanı'na yürüdü. Eylem basın açıklamasının okunmasından sonra atılan sloganlarla son buldu.

150 kişinin katıldığı eylemi BDSP, Partizan, Halkevleri, ESP, PDD, PSAKD, EMEP, TKP örgütledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

30 Haziran 2011 | Kartal

Katliam ülkenin dört bir yanında lanetlendi...**Unutursak hatırlatırlar!..**

2 Temmuz 2011 | İzmir

İzmir

Alevi Bektaşî Federasyonu ve İzmir Yöre Dernekleri'nin (İYD) çağrısıyla gerçekleşen miting için Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle buradan Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında en önde Alevi Bektaşî Federasyonu ve İzmir Yöre Dernekleri "2 Temmuz Katliamı'nı unutmadık, unutturmayacağız" pankartıyla yer alırken, arkalarında Alevi örgütleri pankartlarıyla sıralandılar.

İlerici ve devrimci kurumlarla emek ve meslek örgülerinin de yer aldığı yürüyüşe BDSP'liler de kızıl flamalarıyla katıldılar.

Alana girildiğinde kürsüye Sivas şehitlerinin resimlerinin olduğu ve "Unutmadık, unutturmayacağız" şiarlı pankart asıldı. İlk olarak Sivas şehitlerinin isimlerinin okundu ve birer kişi resimleri taşıyarak sahneye çıktı. Temsili olarak Pir Sultan Abdal'ın da sahneye çıktığı kurguda, kitle, isimleri "yaşıyor" sloganlarıyla karşıladı. Şehitlerin resimleriyle birlikte semah gösterisi yapıldıktan sonra saygı duruşuna geçildi.

ABF ve İYD adına basın açıklamasının okunmasının ardından İzmir İHD Şube Başkanı Mustafa Rollas ile DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çeltek birer konuşma yaptılar. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Müzik Grubu da kısa bir dinleti sundu. Daha sonra KESK Şubeler Platformu sözcüsü Duran Sınacı ile Alevi Yol Kültür Derneği adına Halil Aksu da birer konuşma yaptılar. Tüm konuşmalarda yaşanan katliamlara karşı ortak mücadele edilmesinin gerekliliğine vurgu yapıldı.

Miting alanında Kızıl Bayrak gazetesi satışı da yapıldı.

Ankara

2 Temmuz günü Toros Sokak'ta kitlenin toplanmasıyla başlayan eylem, Kolej Meydanı'na yapılan yürüyüşle devam etti.

Birçok sendika, meslek odası, köy derneği ile ilerici ve devrimci kurumun katılım sağladığı eylemde, en önde Sivas şehitlerinin aileleri yürüdü. Ailelerin arkasında PSAKD, DİSK, KESK, TMMOB ve dernekler pankartlarıyla yer aldılar.

BDSP'liler mitinge "Faşist katliamların hesabını işçi-emekçiler soracak/ BDSP" ve "Pir Sultan'dan Madımak'a asan da yakan da devlettir/ MİKE" yazılı

pankartlar ve kızıl flamalar ile katıldılar.

Miting saygı duruşu ile başladı. Sivas'ta yakılan 33 aydın ve sanatçının isimleri tek tek okunarak hep bir ağızdan "yaşıyor" sloganı haykırıldı. Kürsüye ilk olarak Sivas şehitlerinden Sehergül Ateş'in amcası Süleyman Ateş davet edildi. Sivas davasının avukatlığını da yapan Ateş, hukuksal süreci özetledikten sonra katillerin yargılanmadığını belirtti. Konuşmasının ileri bölümlerinde duygusallaşan Ateş, havanın da etkisiyle fenalaştı.

Daha sonra sözü tertip komitesi adına PSAKD Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Özarslan aldı. Özarslan, katliamın unutulmadığını ve Madımak utanç müzesi oluncaya ve katiller yargılanıncaya kadar mücadelenin devam edeceğini vurguladı. "Unutursak hatırlatırlar" ifadelerini de kullanan Özarslan, Gazi'yi, Ulucanlar'ı ve 19 Aralık'ı örnek vererek toplumsal belleği diri tutma çağrısı yaptı.

Tertip komitesi adına yapılan konuşma politik içerik olarak oldukça iyi olmasına rağmen, alana giren düzen partisi CHP, ADD ve Çankaya belediyesi başkanı Bülent tanık'ın kürsüden selamlanması birçok emekçinin ve devrimci kurumların tepkisini çekti.

Yaklaşık 5 bin emekçinin katıldığı miting Kardeş Türküler'in söylediği ezgilerin ardından son buldu.

Ontex direnişinin sesinin taşındığı mitingde BDSP'liler Kızıl Bayrak gazetesi satışı da gerçekleştirdiler.

Bursa

2 Temmuz günü yapılan miting Kent Meydanı'ndan Fomara Meydanı'na yapılan yürüyüşle başladı. Saygı duruşu ile başlayan anmada kurumlar adına hazırlanan basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasının ardından Sivas'ta yaşamını yitirenlerin isimleri tek tek okunarak "yaşıyor" diye haykırıldı.

Grup Liberta'nın seslendirdiği türkü ve marşların ardından anma sona erdi.

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde aralarında BDSP, **DİSK Marmara Bölge Temsilciliği**, Birleşik Metal İş Sendikası, **TÜMTİS**, ÇHD Bursa Şubesi, **BDP**, ÖDP, Partizan'ın da bulunduğu birçok sendika, meslek örgütü, ilerici ve devrimci kurum yer aldı.

Didim

Miting Hacı Bektaş-i Veli Derneği, Eğitim-Sen, BDP, CHP, ÖDP tarafından oluşturulan Didim 2 Temmuz Platformu tarafından örgütlendi.

Miting için Didim Cemevi önünde toplanan kitle Yeni Mahalle Parkı'na yürüyüş gerçekleştirdi.

Mitingde yapılan konuşmalarda Madımak Otel'i'nin "bilim ve kültür merkezi" olarak açılıp dalga geçercesine katliamcılarla katledilenlerin isimlerinin yanyana yazılmasına tepki gösterildi.

Mitinge Sanatçı Ferhat Tunç'un da aralarında bulunduğu yaklaşık 700 kişi katıldı.

Adana

1 Temmuz günü Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünde toplanılmasının ardından başlayan yürüyüşte Sivas şehitlerinin fotoğraflarının yanısıra "Unutmadık, unutturmayacağız" pankartı taşındı.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde basın metnini PSAKD Adana Şube Başkanı Mikdat Öztürk okudu. Öztürk, Madımak utanç müzesi olana kadar mücadeleye devam edileceği belirtilerek açıklama

bitirildi.

Eyleme BDSP'de destek verdi.

Manisa

Manisa Alevi Kültür Dernekleri basın açıklaması yaparak 2 Temmuz şehitlerini andı. 1 Temmuz günü Manolya Meydanı'nda buluşan emekçiler attıkları sloganlarla Madımak Katliamı'nı lanetledi.

Eyleme KESK'e bağlı sendikaların temsilcileri ile siyasi parti temsilcileri de destek verdi.

Kızıl Bayrak / İzmir – Ankara – Bursa – Didim – Adana - Manisa

İzmir'de anmalar...**Güzeltepe**

Uğur Mumcu Parkı'nda toplanan kitle üzerinde Sivas şehitlerinin fotoğraflarının olduğu "Unutmadık, unutturmayacağız" pankartı ile Güzeltepe Alevi Yol Derneği önüne meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte katledilen aydınların fotoğrafları da taşındı. Çevredeki emekçiler de alkış ve ıslıklarla eyleme destek verdi.

Saygı duruşunun ardından yapılan açıklamada "Yakanlar hala iktidardadır. Sivas Katliamı'nın üzerinden 18 yıl geçmesine rağmen ne katillerle ne de katliamcı gerici-faşist zihniyetle hesaplanılabilmiş durumda" denildi.

Açıklamadan sonra Umuda Yolculuk Tiyatro Topluluğu'nun hazırladığı "Bir uyanıştır Sivas" adlı oyun oynandı. Bunu Alevi Yol Derneği'nin Semah ve bağlama grubu izledi. Etkinlik "Sivas katliamı" belgeselinin gösterimi ile bitirildi.

Anmayı işçi Kültür Sanat Evi Derneği, Güzeltepe Alevi Yol Derneği ve Çiğli Halkevi birlikte örgütledi.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu destek verdi.

Gültepe

İzmir'de emekçi mahallelerinde örgütlenen eylemlerden biri de Gültepe gerçekleştirildi. Gültepe Halkevleri, Alevi Kültür Derneği ve Ege Kars Demokrat Dernekler Federasyonu tarafından örgütlenen anma yürüyüşü Alevi Kültür Derneği'nin önünde son buldu.

Karşıyaka

Alevi ve Bektaşî kurumları Sivas katliamının 18. yıldönümünde İzmir Karşıyaka'da meşaleli yürüyüş gerçekleştirdi.

29 Haziran Çarşamba akşamı gerçekleştirilen yürüyüş Karşıyaka minibüs duraklarından başladı. Ardından meşaleler ve pankartlar eşliğinde çarşı boyunca yürünerek İş Bankası önüne gelindi. En önde "Katiller halka hesap verecek!" şiarlı Çiğli PSAKD ve "Aleviyiz haklıyız kazanacağız!" şiarlı PSAKD İzmir Şubeleri pankartları taşındı. Farklı kurumlar da pankart ve flamalarıyla eylemde yer aldılar.

İş Bankası önüne gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. Açıklamada Sivas katliamının hesabının sorulacağı vurgulanarak Sivas'ta düzenlenecek merkezi mitinge çağrı yapıldı. Ayrıca Madımak Otel'i'nin müze yapılması talebi de yineleni.

Eyleme BDSP'de katıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

BDSP'nin 2 Temmuz anmalarından...

Sivas'ın faili sermaye devleti!

Esenyurt

2 Temmuz akşamı Esenyurt Depo Durağı'nda yürüyüş ve etkinlik yapıldı.

Kapalı Cadde'de başlayan yürüyüşte "Sivas'ın hesabını emekçiler soracak! / BDSP" pankartı ve kızıl flamalar taşındı. Kotejin önünde ise Sivas şehitlerinin resimlerini taşıyan semah ekibi yer aldı.

Yürüyüşe canlı ve coşkulu bir hava hâkimdi. Sloganlar hiç susmadı. Hep bir ağızdan katil devlete olan öfke haykırıyordu. Yürüyüş, çevredeki esnaf ve insanlar tarafından alkışlarla, ıslıklarla desteklendi. Çevrede toplananlar, balkonlarda yürüyüşü izleyenler sloganlara eşlik etti. Kitle caddenin sonuna geldiğinde "Türküler yanmaz" isimli türkü ile karşılanırken coşku burada katlandı. Alkışlar, ıslıklar susmadı.

Kitlenin selamlanmasının ardından saygı duruşu gerçekleştirildi ve Sivas katliamının iç yüzünü anlatan bir konuşma yapıldı. Erenler Cem Evi Semah ekibinin hazırladığı semah gösterisinin ardından gösterilen sinevizyon ara ara atılan sloganlarla kesildi. Gösterimin ardından bir şiir dinletisi ve işçilerin hazırladığı müzik dinletisi sunuldu.

Yürüyüş ve etkinliğin sonuna kadar anmaya coşkulu ve canlı bir hava hakimdi. Yürüyüşe 180'i aşkın kişi katılırken, etkinlik alanında sayı 400'e yaklaştı.

Kazım Karabekir

4 Temmuz akşamı İstanbul Kazım Karabekir Mahallesi'nde düzenlenen etkinlikle Sivas'ta katledilen aydın ve sanatçılar anıldı. Açık havada yapılan etkinlik başından sonuna kadar coşkulu bir atmosferde geçti. Etkinliğe yaklaşık 300 emekçi katıldı.

"Karanlığa meşale olanlar küllerinden yeniden doğar" şiarıyla örgütlenen etkinlik saygı duruşuyla başladı. Sonrasında BDSP adına konuşma yapıldı. Konuşmada Sivas katliamının nasıl gerçekleştirildiği anlatılarak "Sivas katliamının hesabını patronların devleti soramaz, Sivas katliamının hesabını patronların hukuku, mahkemeleri ve yargıçları soramaz. Sivas'ın hesabını ancak birbirine kenetlenmiş işçi ve emekçiler sorabilir" denildi.

Ardından Pınar Sağ sahneye çıktı. Türküleriyle Sivas katliamını lanetleyen sanatçı, konuşmalarıyla da devletin katliamcı yüzünü anlattı ve emekçileri haksızlıklara boyun eğmemeye çağırdı. BDSP'ye teşekkür eden sanatçı, 1 saat müzik dinletisi sundu.

Program, Sivas'ta katledilen şairler Metin Altınok ve Behçet Aysan şiirlerinden oluşan şiir dinletisi ile

devam etti. Son olarak sinevizyon gösterimi yapıldı.

Başaran

30 Haziran akşamı İstanbul Sultanbeyli'ne Başaran Mahallesi'nde etkinlik ve yürüyüş gerçekleştirildi. Etkinlik, sermaye devletinin Sivas Katliamı'nı lanetleyen açılış konuşması ile başladı ve ardından saygı duruşu gerçekleştirildi.

Sivas Katliamını anlatan belgesel, Başaran Mahallesi emekçileri tarafından ilgiyle izlendi. Sinevizyon gösteriminin ardından, BDSP adına yapılan basın açıklamasında, Sivas katliamının tıpkı Maraş, Çorum, Gazi, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamları gibi, sermaye devletinin işçi sınıfı ve ezilenlerin mücadelesini bastırarak amacıyla gerçekleştirdiği bir katliam olduğu vurgulandı. Devlet eliyle, gerici güruha işletilen Sivas katliamı gibi, tüm katliamların hesabını sormak için emekçiler mücadeleye çağırıldı.

Basın açıklamasının ardından; Sivas'ta yaşamını yitiren Metin Altınok ve Behçet Aysan'ın şiirleri emekçilerle paylaşıldı. Şiirler emekçilerin coşkulu alkışları ile karşılandı. Etkinliğin ardından yapılan yürüyüşte; "Maraş, Çorum, Gazi, Sivas... Katliamların hesabını soracağız!" pankartı taşındı. Yürüyüş, Başaran Mahallesi emekçileri tarafından ilgiyle karşılandı. Pek çok emekçi, alkışlarla ve sloganlara eşlik ederek eylemi selamladı.

Çayırova Emek Mahallesi

29 Haziran akşamı Çayırova'da gerçekleştirilen etkinliğe yaklaşık 300 kişi katıldı. Mahalledeki yerel güçler anmaya etkin ve inisiyatifli destek vererek anmayı güçlendirdiler.

Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada başta Sivas Katliamı olmak üzere Maraş'ta, Çorum'da, Gazi'de hayata geçirilen katliamların failinin de devlet olduğu belirtildi.

Konuşmanın ardından Sivas katliamının sonrasında yazılan "Gün tutuşur" şiiri okundu. Program Alevi deyişleri ve semah gösterimi ile devam etti. Büyük bir ilgiyle izlenen semah gösteriminin ardından saygı duruşu gerçekleştirildi.

Can Dünder'in Sivas katliamını anlatan "O gün" adlı belgesel gösterimi gerçekleştirilirken, belgesel büyük beğeni topladı, bitiminde "Sivas'ın hesabı sorulacak!" sloganları atıldı. Kapanış konuşmasında ise katliamlarda şehit düşenlerin anısını yaşatmanın yolunun sosyalizm mücadelesini yükseltmekten geçtiği ifade edildi.

Etkinliğin yapıldığı alana üzerinde Sivas şehitlerinin fotoğraflarının bulunduğu "Unutmadık, unutturmayacağız!" yazılı ozalit ve "Sivas'ın katili sermaye devleti! / BDSP" ve "Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" pankartları asıldı.

Mahalledeki yerel güçler anmaya etkin ve inisiyatifli destek vererek anmayı güçlendirdiler.

Mamak

Mamak İşçi Kültür Evi'nin gerçekleştirdiği 2 Temmuz etkinliği yüzlerce işçi ve emekçinin katılımı ile 30 Haziran akşamı devrimci bir atmosferde gerçekleştirildi.

"Pir Sultan'dan Madımak'a, asan da yakan da devlettir" şiarı ile örgütlenen etkinlik Tekmezar Parkı'nda yapıldı. Etkinlik alanına "Pir Sultan'dan Madımak'a, asan da yakan da devlettir" ve "Katliamların hesabını işçi emekçiler soracak"

pankartları asıldı.

Etkinlik alanına Ontex/Canbebe işçilerinin sesi de taşındı. Ontex ürünlerini boykot etme çağrısı yapan yüzlerce bildiri dağıtıldı. Kızıl Bayrak'ın da emekçilere ulaştırıldığı etkinlikte Mamaklı emekçilerle İşçi Kültür Evi ve çalışmaları üzerine anket yapıldı.

Etkinlik saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun bitimi ile Sivas şehitlerinin isimleri okunarak "yaşıyor" sloganı atıldı.

Mamak İşçi Kültür Evi adına yapılan konuşmada devletin katliamcı yüzü teşhir edilirken, emekçiler devletin kültürel dejenerasyonuna karşı örgütlü mücadeleye çağırıldı.

MİKE konuşmasının ardından şiir atölyesi sahne aldı. Başarılı bir sunum yapan şiir atölyesi beğeni ile izlendi. Dinleti "Ey Halk" şiiri ile son buldu.

Şiir dinletisini **Av. Selçuk Kozağaçlı**'nin konuşması izledi. Şehitlerin anılmasının önemine değinen Kozağaçlı, saygı duruşu esnasında daha öncesinden tanıdığı bir çok devrim şehidinin gözlerinin önüne geldiğini belirtti. Kozağaçlı son olarak devrimcilerin katledilmemesi için onlarla beraber yargılanmanın göze alınması gerektiğini belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Ardından **Umut Yurdusar** ve **Yeter Sarıateş** sahne aldı ve Türkçe ve Kürtçe ezgileri ile emekçilere seslendi.

2 Temmuz Sivas Katliamı'ndan sağ kurtulan **Şair Zerrin Taşpınar** sahneye çıkarak duygu ve düşüncelerini aktardı. Bu katliamın kendisine bir çok şey öğrettiğini belirten Taşpınar, paylaşmayı ve direnmeyi gördüğünü belirtti.

Programın devamında **Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu** sahne aldı. Türkü ve semahlarla sahne alan topluluk üyeleri de katil devletten ve günümüz Hızır paşalarından hesap sorma çağrısını ezgileri ile dile getirdiler. Mamaklı emekçiler semahlarını döndüler.

Adana

Sanayi İşçileri Derneği'nde 3 Temmuz Pazar günü Sivas Katliamı ile ilgili bir etkinlik gerçekleştirildi. Saat 14.00'te başlayan etkinlikte Sivas katliamını konu alan bir sinevizyon izlendi.

Gösterimden önce kısa bir konuşma yapılarak sermaye devletinin katliamcı geleneği teşhir edildi. Devletin Sivas'ta, Çorum'da, Maraş'ta, Gazi'de, hapishanelerde gerçekleştirdiği katliamlara değinilerek katliamları unutturmama ve örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul – Ankara – Gebze - Adana

PTT direnişi büyüyor

Direnişi PTT taşeron işçileri, kölece çalışma anlamına gelen taşeronlaştırmaya karşı mücadelelerine çeşitli eylem ve etkinliklerle devam ediyor. İşçiler TBMM önüne çadır kurarak taleplerini dile getirecekler. Direnişi işçiler, taşeron köleliğine karşı mücadele

araçları, yöntemleri ve programını tartışmak için farklı sektörlerde çalışan işçilerle birlikte bir sempozyum hazırlığına da başladı. Bununla beraber seslerini duyurmak için eylemlerine de devam ediyorlar.

TBMM önünde çadır kurulacak

Direnişi işçiler, Sirkeci PTT önünde gerçekleştirdikleri bir günlük oturma eyleminin ardından direnişlerinin sesini Ankara'ya taşıyacaklar.

11 Temmuz Pazartesi

Ankara PTT Genel Müdürlüğü önünde 1 günlük oturma eylemi

Toplanma yeri: Şehit Teğmen Kalmaz CD. No:2
06101 Ulus / Ankara
Saat: 11.30

12 Temmuz Salı

TBMM önünde 1 günlük oturma eylemi
Toplanma yeri: TBMM 06540 Devlet Mh. Çankaya
Ankara
Saat: 11.00

Toros Tarım'da anlaşma

Toros Tarım A.Ş'nin Adana ve Mersin'deki fabrikalarında çalışan Petrol-İş üyesi 217 işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri greve saatler kala anlaşmayla sonuçlandı. Bir önceki toplu iş sözleşmesi döneminde 32 gün grevde kalan Toros Tarım işçileri son toplu sözleşme sürecinde de grev kararlılığını ortaya koydular.

Grev kararlılığı

İlk 1 yıl için 300 TL seyyanen zam ve 1300 TL'nin altında maaş alan işçiler için de 100 TL iyileştirme isteyen Petrol-İş Sendikası, ilk görüşmelerde patronun 0 zam dayatmasıyla karşılaştı. Görüşmelerin uzaması ve işçilerin grev kararlılığının da etkisiyle patron ilk önce 85 TL ardından ise 135 TL zam önerisini getirdi. 5 Temmuz günü gece geç saatlere kadar süren görüşmeler sonucu Toros Tarım patronu ilk 1 yıl için 200 TL seyyanen zam ve sosyal haklarda %7 iyileştirme yapılacağını açıkladı. Patronun geri adım atması

üzerine Toros Tarım işçileri grev kararından vazgeçtiler.

İşe yeni giren 11 işçinin maaşlarına ise 36 TL'lik ek bir artış sağlandı. 31 Aralık 2010 tarihinden itibaren hesaplanan işçi maaşları 1 Ocak 2011 tarihine çekilerek işe yeni giren işçiler 36 TL'lik asgari ücret artışından yararlanmaya hak kazandılar. Böylelikle, Toros Tarım'daki en düşük işçi maaşı 996 TL'ye yükseldi.

"İşçiler memnun"

İmzalanan toplu sözleşmeyi gazetemize değerlendiren Toros Tarım (Mersin) İşyeri Temsilcisi **Ali Dönmez**, TİS sonucunu "iyi bir sözleşme" olarak nitelendirdi. İşçiler arasında genel bir memnuniyet olduğunu belirten Dönmez, sözleşmeyle beraber sağlanan ücret artışının ortalama olarak yüzde 12'ye tekabül ettiği bilgisini verdi.

Kızıl Bayrak / Mersin

Çamalan TÜBİTAK'a dönüyor

TEKEL direnişiyle dayanışma amacıyla 4 Şubat 2010'da gerçekleştirilen 1 günlük iş bırakma eylemine katıldığı için TÜBİTAK'ta işten atılan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi Aynur Çamalan işe geri dönüyor.

8 Mart 2010 tarihinde direnişe başlayan Çamalan'ın 2010'un Aralık ayından bu yana Yargıtay'da bekleyen işe iade davası sonuçlandı. Yargıtay 9. Hukuk Dairesi Çamalan'ı haklı bularak işe iadesine karar verdi. Tarafalara gönderilmek üzere Ankara 13. İş Mahkemesi'ne gönderilen işe iade kararının ilgili taraflara 10 gün içinde tebliğ edilmesi gerekiyor.

İşe iade sürecinin bundan sonraki aşamasında ise Çamalan'ın en geç 30 gün içinde TÜBİTAK'ta tekrar işbaşı yaptırılması gerekiyor. TÜBİTAK önündeki direnişini 228 gün boyunca sürdüren Çamalan ise TÜBİTAK'ın bir kamu kurumu olması nedeniyle işe iade kararının büyük bir olasılıkla uygulanacağını ifade ediyor.

Çamalan, işe iade kararına ilişkin gazetemize yaptığı açıklamada, onurlu mücadelesinin yargı kanalıyla da haklı bulunmasından duyduğu mutluluğu dile getiriyor. Türkiye'deki yargı süreçlerinin işçiler lehine yavaş işletildiği eleştirisinde bulunuyor.

Boycot çağrısı Sincan'da

Metal İşçileri Birliği (MİB), Ontex işçileri ile dayanışmayı büyütme çağrısını Sincanlı işçi ve emekçilere taşıdı.

Ontex direnişiyle dayanışmaya çağırın bildirimler işçi servislerine etkili bir şekilde ulaştırıldı. İşçilerle sohbet edilerek yapılan bildiri dağıtım sırasında, birçok işçi kendi sorunlarının da olduğunu ve patronların buna karşı hiçbir şey yapmadığını belirterek sıkıntılarını anlattı.

Bir kadın işçinin "Ben dün Canbebe aldım çocuğuma ama bundan sonra almayacağım" demesi ise sınıf dayanışması adına olumlu bir yerde duruyordu.

Dağıtım sırasında toplam 1000 adet bildiri kullanıldı.

Kızıl Bayrak / Sincan

Frankfurt'ta Burger King önünde eylem

Almanya'nın Frankfurt şehrinde Ontex işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Türkiyeli devrimci gruplarla "Pazartesi Eylemcileri"nin (Montags Demo) birlikte düzenledikleri eylem, 4 Temmuz günü yapıldı.

Eylemde Ontex direnişine ilişkin son gelişmeleri de kapsayan bir bilgilendirme yapıldı. Daha sonra ise Burger King'in önüne yürüldü. Burada da teşhir konuşmaları yapıldı. Hem konuşmalar ve hem de taşınan dövizler çevredeki insanlar tarafından ilgiyle izlendi, alkışlarla desteklendi.

Eylem bitirildikten sonra tekrar Montags Demo'nun yapıldığı alana gelindi. Burger King patronunun ihbarı üzerine eylem yapılan alana polis geldi. Polis Burger King önündeki eylemin izinli olup olmadığını sordu. Eylemin spontane biçimde gerçekleştirildiği söylenince, orada bulunanlardan birinin kimlik bilgilerini alarak alanı terketti.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

Kayseri'de bülten dağıtımı...

İşçileri; sigortasız, güvencesiz çalışmaya karşı Temmuz ayı içinde gerçekleştirilecek kampanyaya destek vermeye çağırın Kayseri İşçi Bülteni işçi servislerinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıtıldı.

Eskişehir Bağları'nda organize sanayi işçilerinin servis güzergahlarında yapılan dağıtımın sonrasında Belsin semtinde bulunan işçi duraklarında da toplam 1000 adet bülten dağıtıldı. Dağıtım sırasında güvencesiz, sigortasız çalışmaya karşı mücadeleyi içeren sohbetler gerçekleştirildi. Kayseri işçi

Kızıl Bayrak / Kayseri

“Direniyorum öyleyse varım!”

Tuzla Deri Sanayi Sitesi'nde bulunan Kubatoğlu/Fıratpen fabrikası önündeki direnişini sürdüren **Cafer Timtik**, eylemli bir süreci de yoğunlaştırıyor. Kaleme aldığı bir mektupla direniş süreci hakkında bilgilendirmede bulunan Kubatoğlu/Fıratpen işçisi, “Direniyorum öyleyse varım!” diyor.

**Merhaba,
Ben Cafer Timtik.**

Tuzla Deri Sanayi Sitesinde yer alan Kubatoğlu - Fıratpen fabrikasında çalışırken haksızlıklara karşı koyduğum için işten atıldım. Bu mektupla neden başka bir iş aramak yerine kapı önünde direndiğimi anlatmak istiyorum. Çünkü bugün biz işçilere söylenen bu; haksızlığa uğradın mı başka yere git, mahkemede hakkını ara! İnsanlar başka yerin daha iyi olması hayaliyle boşa kürek sallayıp duruyor. Çünkü hiçbir işyerinde patronlar işçilerin koşullarını yüksek tutarak kar elde edemez. Ancak bir öncekinden iyi bir sonrakinden kötü koşullar arasında dolanıp duruyoruz. Bugün dönüp baktığımda ilk çalıştığım fabrikanın bu fabrikadan çok iyi olduğunu görüyorum. Yemekleri iyiydi, maaşlar ve sigorta düzenli yatırılıyordu. Ama bu iyilik benim sömürüldüğüm patronun benim hakkımı yediği gerçeğini değiştirmiyor. İşte bu gerçeğin üzerine bu fabrikadan çıkarken başka bir yere gitmeden burada bir şeyleri değiştirmeye karar verdim. Ancak bu yola alışlageleni değiştirmeye şansımız olduğunu düşünüyorum. Böyle bir yolla hak almanın tüm işçiler için anlam kazanacağını düşünüyorum.

Kubatoğlu'nda direnişe gelinmesini önceleyen süreci kısaca anlatmam gerekirse söze önemli gördüğüm sigorta sorunundan başlamak isterim. 7 ay çalıştığım sürenin 4 ayı sigortasız geçti. Öğrendim ki bu fabrikanın rutini buymuş! Sigortasız çalışmayı bitirdiğini söyleyenlerle kol kola patronlar hala sigortasız işçi çalıştırıyor. Hem de iş kazalarının çok yaşandığı böylesi sektörlerde bile. 4 ayın sonunda sigortanın yapılması ise kolumun kırılması sonrasında kavga dövüş verildi. İşte Kubatoğlu fabrikasında haksızlıklar ve buna karşı tepkimin ilk başlangıcı buydu.

Çalışma koşullarının olabilecek en kötü halleriyle

burada karşılaştım. Düşük ücretlerin standart olduğu Tuzla havzasında artık işçiler bu durumu kabullenmektedir. Fakat bu fabrikada aldığımız iki kuruş para da bölünüp yarısı elden yarısı bankadan verilmektedir. Nasıl olsa devlet bu konuda patronlara yeterince açık kapı bırakıyor. Böylece sömürünün yükü iki kat artıyor. Ücretlerle ilgili en büyük sorunumuzsa fazla mesai ücretlerinde ortaya çıkıyor. Fazla mesaiye ne kadar kalırsan kal aldığın ücret çalışma saatine denk olmuyor. Hesap kitap bir türlü tutmuyor. Fazla mesai ücreti değil %50 zamlı, normal mesai ücretinin dahi altında kalıyor. İşte bu kadar açıktan ve pervasızca emeğimizin karşılığı gasp ediliyor. Ki bu fabrikada fazla mesai, yeri geldiğinde sabahlamalar zorunludur. Bu çalıştığım 7 ay içerisinde mesaisiz yada sabahlamasız hafta geçirdiğim neredeyse hiç olmadı. Üstüne üstlük fazla mesailerde yemek yerine ekmek arası veriliyor. 3 çeşit yemek bile fazla görülüyor.

Fabrikada çalıştığım süreçte öğrendiğim diğer bir durumsa fabrikanın üretim yapısıydı. Kubatoğlu fabrikası Fıratpen'in ana üreticilerinden biri. Bundan dolayı esasen siparişe dayalı olarak çalışıyor. Fakat bu iş yapmadığı anlamına gelmesin. Onlarca ülkeye ithalat yapan, kendi satış ofisleri olan ve Anadolu yakasında birçok bayiinin sipariş verdiği bir fabrika. Gün içinde hem Kubatoğlu'nun hem diğer şirketlerin kamyonları gelip mal alıyor. Fakat patron siparişler azaldığında “gereksiz yüklerden” kurtulmayı ihmal etmiyor. Sipariş azaldığında işçi çıkarırken sipariş geldiğinde işçi alımı başlıyor. Böylece ucuz iş gücü masraf olmaktan çıkıyor. Dönemsel olarak bu siparişlerin düzeni değiştiği için işçi çıkarmalar da dönemsel olarak değişiyor. Ben girdikten sonra böyle bir sipariş düşüşü yaşanmış ve 6 işçi çıkarılmıştı. Ve Mayıs'ın sonuna gelindiğinde yine siparişlerin azaldığı açıklanarak 21 kişinin çıkarılacağı söylendi. İlk dört kişi olarak ben ve engelli işçi kontenjanından giren 3 işçi sıralandık. Bu artık bardağı taşıran son damlaydı. Önümde duran iki yol vardı. Ya ceketimi alıp başka bir fabrikaya gidecektim ya da burada sonuna kadar hakkımızı savunacaktım. Bu olayın yaşandığı sürecin birkaç gün öncesinde akşam servislerin kalkmasını bekliyorduk. Bizim fabrikada servis kalkış saatleri yeri geldiğinde yarım saati aşıyordu.

Yan fabrikada çalışan birkaç işçiyle sohbet etmeye başladık. Birisi bana “sizin fabrikaya beni işe aldırabilir misin?” dedi. İşte bu olay bana aslında ne kadar çaresiz sürüklendiğimizi gösterdi.

Şimdi fabrikada yaşanan bu yoğun saldırılar karşısında bir set çekmeye çalışıyoruz. Kapı önündeki direniş keyfi işten çıkarmaları biraz da olsun kırdı. Ama içerideki çalışma koşulları hala aynı. Şimdi buna karşı mücadeleyi büyütmeye çalışıyoruz. Fazla mesailerin hak edilen ücretten ödenmesini, fazla mesaide düzenli yemek verilmesini, ücretlerin yükseltilmesini sağlamak için direniyorum. Bu da direnişin sahiplenilmesi ve fabrikada birliğin sağlanmasıyla kazanılacak bir mücadele süreci gerektirir.

Patronun karşısına işçiler olarak birlikte yaratılmış bir mücadeleyle çıkma şansım olmadığına göre yapabileceğim tek şey ilk adım olarak direnişi seçmekti. Daha önce Tuzla tersanelerinde BETESAN işçisi Zeynel'in tek başına direnişe geçmesi ve bizim fabrikanın iki sokak ötesinde sendika hakkı için direnen Kampana Deri işçilerinin olması benim de direnişi seçmemin diğer bir sebebidir. Ben çalışırken Kampana Deri direnişine mümkün olduğunca işçi arkadaşlarımla gitmeye çalışıyordum. Onların mücadelesinin bize de umut verdiğini biliyordum. Şimdi aynı sorumlulukla ben de direnişeyim. Tuzla Havzasında işçi direnişleriyle örgütsüz fabrikalardaki işçilere tek başına da olsan bir yol var demek gerekiyor. Şimdi havzada iki direnişle bu ses dünden daha güçlü yükseliyor.

Bu örneklerle bu bölgedeki işçilerin mücadelesinin bir parçası olan bir direnişi başlatmış bulunuyorum. Çünkü Tuzla Deri sanayide olsun Mermeciler'de olsun yan sanayide olsun koşullar hep birbirine benzerdir. Ve hepsinde işçilerin örgütsüzlüğü sayesinde patronlar pervasızca hareket etmektedir. Direnişler arttıkça, işçiler haklarını savundukça bu cendere kırılacaktır. Bunun için direniş tek başına Kubatoğlu-Fıratpen işçisinin değil bölgedeki tüm işçilerin haklarını savunmak için de bir halkadır. Zaten direnişimle birlikte diğer direnişlerle ortak hareket edebilmek için de çalışmalara başladım. İlk olarak Ontex ve PTT işçilerinin her cumartesi Taksim'de yaptıkları eylemlere katılmaya başladım. Diğer yandan uzun süredir var olan diğer direnişlerle görüşmeye onlarla yan yana gelmeye çalıştım. Bu süreçte diğer direnişçi işçilerle birlikte bir platform tartışmalarının zeminini hazırladık. Şimdi İstanbul merkezli bir direniş birliği yaratma noktasında yol kat ediyoruz. Direnişe çıktığım ilk günden itibaren ifade ettiğim temel mesele buydu. İşçiler olarak kendi direnişlerimize sahip çıkmak demek kendi haklarımız için mücadele etmek demektir. Bireysel çözümlerle ancak gerçeklerden kaçılır. Bunun için hem olduğumuz fabrikada, işçi havzasında hem de işçilerin olduğu her yerde mücadeleyi ortaklaştırmakla yüz yüzeyiz. Dün mücadelede 15-16 Haziran direnişleri vardı. Kavel kablo direnişleri vardı. Bugün o mücadele kendini TEKEL direnişlerinde, Metal İşçilerinin Grev iradesinde gösteriyor. Emine Arslan'dan Türkan Albayrak'a Zeynel Kızılaslan'dansa bana tek kişilik direnişlerde ışık taşımaya devam ediyor. Bu mektupla birlikte direniş kararlılığını dostun düşmanın önünde bir kez daha ifade etmek istedim. Direniyorum öyleyse varım!

Dostça selamlar...

KESK Genel Kurulu sona erdi

1 Temmuz günü başlayan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) 4. Olağan Genel Kurulu 3 Temmuz günü yapılan seçimlerle sona erdi. Emek Hareketi'nin ayrı bir listeyle girdiği seçimlerde DSD, DEMEP, SB, DMH ittifakı yönetime geldi.

Karayolları Genel Müdürlüğü salonunda toplanan genel kurulun ilk gününde konuk konuşmalarına yer verildi. DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, TMMOB Başkanı Mehmet Soğancı, TTB Başkanı Eriş Bilaloğlu'nun da aralarında bulunduğu birçok kurum temsilcisinin katıldığı açılıшта Yunanistan, İspanya, Portekiz ve İzlanda'da emekçilerin krizin faturasını ödememek için yürüttükleri mücadele selamlandı.

Genel kurulun ikinci gününde ise delegeler söz aldı. 3 Temmuz günü yapılan seçimlerde 406 delege oy kullanırken, bunlardan 402'si geçerli 4'ü ise geçersiz sayıldı. Oyların sayılmasının ardından 7 kişilik yeni Merkez Yürütme Kurulu (MYK), Lami Özgen, Canan

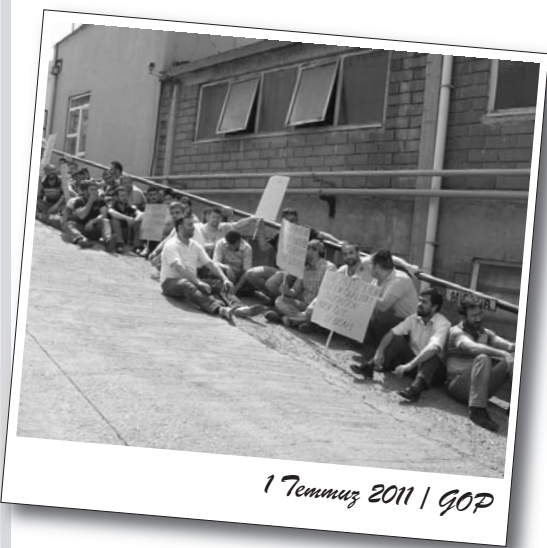
Çalağan, İsmail Hakkı Tombul, Baki Çınar, Ali Kılıç, Ali Berberoğlu ve Akman Şimşek'ten oluştu.

Devrimci Sendikal Dayanışma'dan (DSD) 3, Demokratik Emek Hareketi'nden (DEMEP) 2, Sendikal Birlik ve Devrimci Memur Hareketi'nden (DMH) birer kişi yönetiminde yer aldı.

Genel Kurulda DSD ve DEMEP'in gündeme taşıdığı tüzük değişikliği önerisi kabul edildi. Yeni tüzüksel değişiklikle birlikte oluşturulan KESK Genel Meclisi karar organı haline getirilerek 50 kişilik meclisin üyeleri belirlendi. Merkez Yönetim Kurulu'nun da, Yürütme Kurulu haline getirildiği genel kurulda KESK Meclisi'nin oluşturulma biçimi dikkat çekti.

DEMEP ve DSD'nin, KESK MYK'sı ve konfederasyona bağlı sendikaların genel başkanlarının dışında KESK Meclisi'nde yer alacak 50 kişi için 45 kişilik blok liste hazırlaması "yeni" meclisin işlevi hakkında fikir vermeye yetti.

Ejot işçisi köle olmuyor

Toplu sözleşme sürecinde patronun düşük zam dayatmasına karşı eylemlere başlayan Birleşik Metal-İş üyesi Ejot Tezmac işçileri geçtiğimiz hafta boyunca çeşitli eylemler yaptılar.

30 Haziran günü fabrika önüne yürüten işçiler "Patronlara köle olmayacağız" pankartını taşıdılar. Fabrika önünde yaptığı konuşmada süreçle ilgili bilgilendirmede bulunan Şube Başkanı Yılmaz Bayram, geçtiğimiz günlerde başlattıkları yemek boykotu ve sakal bırakma eylemlerini hatırlattı.

1 Temmuz günü saat 15.00'te fabrika bahçesinde yürüyüşe başlayan işçiler Almanca olarak yazılmış "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" ve "Bizi Türkçe anlamadınız şimdi Almanca yazıyoruz" dövizlerini

taşıyarak, Alman sermayeli Ejot Tezmac'ın tutumunu protesto ettiler.

Eylem rahatsız etti

Vuvuzelalar ve ısıklarla süren yürüyüşle fabrika bahçesinde turlayan işçiler, giriş kapısına gelerek yaklaşık yarım saat boyunca oturma eylemi yaptılar. Vardiya giriş-çıkış saatinde yaklaşık 40 işçinin katıldığı eylem fabrika yönetiminin yanısıra Ejot'un hemen yanındaki Vateks isimli tekstil fabrikasının yöneticilerini de rahatsız etti. Öz İplik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu ve Ejot Tezmac'ta yüzde 5'lik bir hissesi olan Vateks'in patronu, işçilerin eylemlerini engellemeye çalıştı. Yönetim binasının tam karşısında süren oturma eylemi, patronun adamları tarafından görüntülenmek istendi.

Oturma eyleminin ardından fabrika içerisinde eylemlerini sürdüren işçiler kapı fabrika giriş kapısına tekrar gelerek eylemlerini noktadılar.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde kurulu fabrikalarında toplam 2600 çalışanı bulunan Ejot, beyaz eşya, çelik ve otomotiv fabrikalarına vida üretiyor. Elmabahçesi'nde kurulu fabrikadaki toplu sözleşme görüşmeleri geçtiğimiz Nisan ayından bu yana devam ediyor. Resmi arabulucu raporu aşamasının geride kaldığı TİS sürecinde sendikanın yıllık yüzde 25'lik zam talebine karşılık Ejot patronu yüzde 9,5 zam öneriyor. Ejot'taki TİS görüşmeleri Birleşik Metal-İş üyesi 84 işçiyi kapsıyor.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

İşbir'de direniş başladı

Balıkesir'de kurulu İşbir Sentetik Dokuma Sanayi fabrikasında kölelik koşullarına karşı TEKSİF'te örgütlenen işçiler işten atıldı. Sendikal örgütlenme nedeniyle işten atılan işçilerden 40'ü fabrika önünde direniş başlattı.

Fabrikanın önünde toplanan işçiler fabrika yönetimini protesto ettiler. Eylemde konuşan TEKSİF Şube Başkanı Hüseyin Akyüz, İşbir ana fabrikadaki 300 işçinin sendika üyesi olduklarını ancak OSB'deki sentetik dokuma atölyelerinde çalıştırılan yaklaşık bin 500 işçinin ise sendikalı olmalarının önlenmeye çalışıldığını, işçilerin işten atıldıklarını söyledi.

'Huzuru' bozuldu

Sendikaları DİSK/Birleşik Metal-İş Gebze Şubeleri tarafından ortada bırakılan direnişçi Legrand işçileri Selcan Binnetoğlu ve Aysel Oral, 1 Temmuz sabahı fabrika önüne gelen polisler tarafından ifadeleri alınmak üzere karakola götürüldüler. Kolluk güçleri, Legrand patronunun işçiler hakkında şikayette bulunduğunu ve ifadelerini almak üzere karakola götürmeleri gerektiğini belirtti.

İşçilerin kapı önündeki direnişini hazmedemeyen patron, "fabrika önündeki düdüklü protestoyu, slogan atılmasını, çimlere basılmasını ve içeride çalışan işçilerin huzurunu kaçırmaları"ni şikayet gerekçesi yaptı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Madende direniş sürüyor

Zonguldak'ta TTK Kozlu Müesese Müdürlüğü bünyesinde, Star İnşaat adlı şirkete bağlı olarak çalışan maden işçilerinin direniş sürüyor. Maaşların düzenli ödenmesi ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi talepleriyle başlayan direnişe 150 işçi katılıyor. İşçiler talepleri kabul edilmezse açlık grevine başlayacaklarını ifade ediyorlar.

4 Temmuz günü işçileri Zonguldak'taki çeşitli parti temsilcileriyle sanatçılar ziyaret etti.

Ziyaret sırasında konuşan işçiler taşeron şirkete ve TTK'ya tepkilerini gösterdiler. Yeraltında çalışmalarına rağmen 2004'ten beri düzenli maaş ve yıllık izin paralarını alamadıklarını belirten işçiler, "sonuna kadar mücadele edeceğiz" mesajı verdiler.

Yüksek sıcaklar nedeniyle şantiye içerisindeki ağaçlık bölgeye giren işçiler şirket yönetimi tarafından şantiye dışına çıkarılırken işçilerin tepkisi daha da büyüdü.

Samsun'da işten atmalar

Samsun Gazi Devlet Hastanesi'nde sendikalaşma mücadelesi verdikleri için işten atılan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçilerin direniş sürerken, taşeron firma ve başhekimlik işbirliği içerisinde 3 işçi daha işten atıldı.

30 Haziran günü biri Dev Sağlık-İş İşyeri Temsilcisi olmak üzere 3 sendikalı işçi "liste fazlası" oldukları gerekçesiyle işten atıldı.

Bu keyfi uygulama karşısında işyeri temsilcisi Yüksel Arslan ile Songül Akın ve Selma Yılmaz Arslan da sürmekte olan direnişe katılacaklarını duyurdular.

Demokratik ve mücadeleci bir sendikal hareket için...

Sınıfın bağımsız inisiyatifini yükseltelim!

Artık, sınıf hareketi içerisinde bir taraf olup da sendikal hareketin yaşadığı krizden bahsetmeyen neredeyse hiçkimse kalmadı. Bugün, sendikal ve siyasal anlamda her kurumsal yapı sınıf hareketi üzerine konuşurken öncelikle bu tespiti yapıyor ve kendisince çözüm önerilerini dile getiriyor.

Ne var ki sınıf hareketinde yaşanan tıkanmaya yanıt üretmek üzere yapılan tartışmaların birçoğunun tutarlı sınıf bakışı ve pratiğinden yoksun olduğunu baştan söylemeliyiz. Bugün bu tartışmayı yürütenlerin önemli bir bölümü ya mevcut durumu açıklayabilmek adına işçi sınıfının yapısının değiştiğine dair gerçek hayattan kopuk teorilere sarılıyor, ya da soruna çözüm bulabilmek adına sorunun derinleşmesinin baş mimarlarından olan sendika bürokratlarına görev ve misyonlar yüklüyor.

Biz burada bu iki yaklaşımdan güncel olan ikincisi üzerinde duracak ve Türk-İş'e bağlı on sendikanın geçtiğimiz hafta açıkladığı deklarasyonu ele alacağız.

Aynası iştir kişinin lafa bakılmaz

Türk-İş'e bağlı on sendikanın* altına imza attığı deklarasyonun başlığı "Demokratik Mücadeleci ve Güçlü Yeni Bir Sendikal Hareket İçin Bir Araya Geldik, Yola Çıkıyoruz" biçiminde. Yani bu deklarasyonla birlikte ortak hareket etme kararlılıklarını kamuoyuna açıklayan sendika başkanları öncelikli olarak sendikalardaki iç demokrasi sorununa ve mücadeleye vurgu yapıyorlar. Bu vurguların sendikal yaşam açısından anlamı ve önemi yeterince açık. Fakat asıl önemli olan bunların altının nasıl doldurulduğu, bu iddiaları ortaya koyanların mücadelesinde bu ilkelerin nasıl hayata geçtiğidir. Zira bugün hangi sendikacıya sendikal hareketin yaşadığı sorunları sorsanız alacağınız cevap kendisini dışında bırakmak kaydıyla bu sorunlar oluyor. İşte mevcut deklarasyona imza atan 10 sendikanın genel başkanları için de sorun burada başlıyor.

Aralarında istisna oluşturan bir-iki örnek olsa da bu on sendikanın birçoğu bugün yakındıkları bu temel sorunların doğrudan kaynağında duruyorlar. Tek-Gıda İş yöneticilerinin mücadeleyi sürdürme kararlılığındaki TEKEL işçileri karşısındaki tutumları hala da hafızalardadır. Ya da Belediye-İş, Hava-İş gibi sendikalarda gelişen iç muhalefetlere karşı sendika yönetimlerinin takındıkları otoriter ve bürokratik tutumlara ne demeli? Yine daha yakın bir örnek üzere bu on sendikanın yöneticilerinin neredeyse tamamı, daha demokratik ve mücadeleci bir sendika için patronlarına ve sendika ağalarına karşı aylardır kararlılıkla direnen Ontex işçilerinin mücadelesi ile aralarına bilinçli bir tutumla mesafe koymaya devam etmekte, bu direnişi açıktan sahiplenecek bir cesaret ve iradeyi ortaya koyamamaktadır.

Bu tablo mevcut deklarasyona imza atan sendika yöneticilerinin samimiyetlerini de tartışmalı hale getirmektedir. Kaldı ki deklarasyon açıklamasını bir gövde gösterisine dönüştürmek için düzenlenen toplantı da, ilerici-öncü işçilerin katılımları ve sordukları sorularla samimiyetlerinin sorgulandığı bir kürsüye dönüşmüştür. Bu kürsüde sorulan sorulara karşı verdikleri cevaplar ve takındıkları tutumlar ise eleştirdikleri sendikal pratikten bir

nebze farklılıklarının olmadığını kanıtlamıştır sadece.

Örneğin açıklanan deklarasyonda emekten yana bir siyasetin önemi vurgulanırken toplantı sırasında bu kapsamda bir soruya verdikleri yanıt sendikaların siyasetten bağımsız olması gerektiği biçimindedir. Ya da Hava-İş Genel Başkanı Atıl Ayçin'in 20 yıllık saltanatı sorgulandığında tercihleri bu konunun sendika içi bir mesele olduğunu söyleyerek geçiştirmek olmuştur. Yani bu beyler aslında inanmadıkları bir metnin altına imza atmışlar, inanmadıkları bir mücadele için yola çıkmışlardır. Şimdiye kadar verdiğimiz sınırlı örnekler bir tarafa mevcut deklarasyonun imzacı sendikaların tabanında dahi tartışılmadan genel merkez yöneticilerinin imzaları ile yayınlanması bile aslında bu gerçeği ortaya koymaya yeterlidir.

Peki ama neden?

Peki, bu sendikacıları inanmadıkları bir metnin altına imza attıran nedir? Sendikal hareketin ve özellikle Türk-İş'in tablosunda yıllardır önemli bir değişiklik yokken bu beyler niçin şimdi böyle bir deklarasyon yayınlama, Türk-İş yönetimine karşı açıktan bir muhalefet örgütlenme ihtiyacı hissediyorlar?

Bu sorunun yanıtlarından biri girişte ifade ettiğimiz beklentide ve deklarasyona rengini veren reformist zeminde ifadesini bulmaktadır. Deklarasyon daha çok sınıf hareketinin sendikal alanda yaşadığı tıkanmaya bir yanıt arayışında olsa da araya serpiştirilmiş "demokratik anayasa" ve "yeni rejime karşı mücadele" gibi ifadeleri ile sosyal reformizmin politik platformunu ifade etmektedir. Reformizmin Türk-İş içindeki kimi sendikalarda tuttuğu yer ile birlikte "en büyük konfederasyon"a duyduğu sarsılmaz inanç nedeniyle bu sonuç hiç de şaşırtıcı değildir. Dahası bir süredir işçi kurultayları vb. girişimlerle sendikal hareketin sorunlarını tartışmaya açan ve buralarda "iyi niyetli sendikacıları" göreve çağırın da reformizmdir.

Diğer bir neden ise Türk-İş'in yaklaşan genel kurul sürecidir. Söz konusu sendika bürokratlarının yıllardır dile getirilen bu beklentiye bugün yanıt vermek zorunda kalmalarının arkasında da gerçekte bu vardır. Yani birçok sendikada defalarca yaşandığı gibi bugün de Türk-İş içerisinde genel kurul hesapları devreye girmiş, bürokrasiden ve uzlaşmadan başka bir şey bilmeyen birçok sendikacı keskin mücadele söylemleri ile meydana çıkmıştır.

Çözüm bağımsız taban inisiyatifleridir

Sendika bürokratları hangi masalları anlatırlarsa anlatsınlar sınıf hareketinin ve bugün onun önemli bir parçası olan sendikal hareketin yaşadığı sorunları aşmasının yolu sınıfın bağımsız taban inisiyatiflerinin güçlendirilmesinde yatıyor. İşçi sınıfı fabrika zemininden başlayarak kendi kaderini eline almadığı ve bu mücadele içinde sınıf bilincini ve kimliğini geliştirmediği sürece bu sorunları aşmak da mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla bu sorunları aşma iradesi olduğunu iddia edenlerin öncelikli görevi de işçi sınıfının bu ihtiyacına yanıt verebilmekten geçiyor.

Ancak bu mücadeleyi verirken açıklanan deklarasyonu ve dile getirilen söylemleri de bir kenara atmamak gerekiyor. Deklarasyonun imzacısı olan sendikacıların sendikal anlayışları ve pratikleri ne olursa olsun atılan imzalar işçi sınıfının örgütleri adına atılmış durumdadır. Öyleyse görevimiz de deklarasyonun içeriğinin de sınıfın ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmesini sağlayarak gereklerinin yerine getirilmesi için bu sendikaları zorlayabilmektir. Bu, böyle bir deklarasyonun gereklerinin mevcut sendikacılar tarafından yerine getirilmesini sağlayamasa bile ileri-öncü işçilerin gerçekten demokratik ve mücadeleci sendikaları inşa etme çabasının önemli bir dayanağı olacaktır.

* **Deklarasyona imzacı olan sendikalar:** Basın-İş, Belediye-İş, Deri-İş, Hava-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda-İş, Tez Koop-İş, TGS ve TÜMTİS

On sendikadan güçbirliği!

Türk-İş üyesi on sendika “Demokratik, mücadeleci ve güçlü yeni bir sendikal hareket için” şiarıyla güçbirliği yaptı. Güçbirliği kararı Taksim Tramvay Durağı’nda yapılan açıklama ile ilan edildi. Basın açıklamasının ardından ise Taksim Hill Otel’de gerçekleştirilen toplantı ile güçbirliği tartışmaya açıldı.

Basın açıklamasına güçbirliğini oluşturan **Basın-İş**, Belediye-İş, **Deri-İş**, Hava-İş, **Kristal-İş**, Petrol-İş, **Tek Gıda-İş**, Tez Koop-İş, **TGS** ve **TÜMTİS** sendikalarının genel başkanları ve üyeleri katıldı.

İlke ve hedeflerini açıkladılar

Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin okuduğu açıklamada Türkiye’de sendikal hareketin ciddi bir tıkanıklık içinde olduğu, işçi sınıfının hakları ve çıkarları tahrip edilirken sendikaların bu saldırıya müdahale etme ve tersine çevirme kapasitesinden uzaklaştığı belirtildi. Türkiye’nin en büyük emek örgütü Türk-İş yönetiminin ise bu tabloyu değiştirmek noktasında isteksiz ve inancsız olduğu, yönetimin bu tutumu nedeniyle Türk-İş’in “temsil ettiği sınıftan uzaklaştığı” anlatıldı. Bu koşullarda “yüzü sınıfa dönük, mücadeleci, birleşik bir sendikal hareketi yaratmak” için yola çıkıldığı ifade edilerek, güçbirliğinin ilke ve hedefleri açıklandı.

Açıklamanın sonunda, Legrand direnişçisi iki kadın işçinin patronun talimatı ile karakola götürüldükleri duyuruldu. Bu sırada eylemde olan Kampana, Ontex, PTT, Kubatoğlu ve Burger King Çağrı Merkezi işçileri de Legrand işçilerinin yanında olduklarını duyurdular.

Açıklamanın ardından kitle güçbirliğini değerlendirmek için Taksim Hill Otel’e geçtiler.

Güçbirliğinin ilkeleri tartışmaya açıldı

Yapılan toplantının divanında Belediye-İş dışındaki sendikaların genel başkanları yer aldı. Toplantıyı Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın yönetti.

Yapılan açılış konuşmasının ardından salonda bulunan basın ve katılımcıların soru ve düşünceleri alındı.

Salondan gelen ilk sorular platformun iç işleyişi ve dönemsel hedefleriyle ilgili oldu. Birlikteliğin genel kuruldan sonraki hedefleri sorgulandı. Bunun yanısıra Türk-İş’in platforma yaklaşımı ve benzer yaklaşımlara sahip sendikaların platforma katılımı soruldu.

“Güçlü bir dayanışma hattı öreceğiz”

Sendikalar adına sorulan sorulara yanıt veren

Petrol-İş Genel Başkanı Öztaşkın, kariyer peşinde koşmadıklarını yüzlerini mücadeleye döndüklerini, bundan böyle herhangi bir sendikanın yapacağı açıklamanın tüm bileşenleri bağladığını ifade etti. Türk-İş Genel Kurulu’nun birlikteliklerinin sadece bir yönü olduğunu açıkladı. Genel kurulda bir alternatif oluşturacaklarını ve yönetime de talip olacaklarını belirterek, her sendikanın genel başkanı ile eşit düzeyde temsil edileceğini ifade etti.

Sendikal demokrasi konusundaki bir soruya ise, sendika içi demokrasiyi esas almayan bir hareketin başarısız olmaya mahkum olacağını ifade etti. İşçiler için tam seçme ve seçilme hakkının şart olduğunu belirterek, bu esaslar üzerinden ise DİSK, KESK, Türk-İş hatta Hak-İş içinden ortak bakışa sahip özneler ile de biraraya gelebileceklerini vurguladı.

Sendika yöneticilerine eleştiriler

Verilen cevapların ardından salondan söz alan bir işçi, sendika yöneticilerini “ücretli kölelik” protokolleri imzalamakla itham etti. İşçi sınıfının milliyetçilik bayrağından kurtulmadan gerçek rolünü oynayamayacağını belirten işçi, sınıfın gerçek çıkarlarına yönelmek gerektiğini vurguladı. İşçi sınıfının partisinin önemine vurgu yapan işçi, sendikaları mücadeleyi ekonomik talepler sınırında tuttukları gerekçesi ile eleştirdi.

Türk-İş yönetimine alternatif olma iddiasında olan sendika yöneticileri, “aynı zihniyetin bir başka yüzü olmakla” da eleştirildiler. Söz alan bir işçi, Hava-İş genel başkanına yönelik “20 yıldır başkansınız, 20 yılda bu konuma gelebilecek bir kişi yetiştiremediniz mi? Bu nasıl bir sendikal işleyiş?” diye sordu.

Gelen eleştiriler üzerine kendilerine siyasi bir partinin rolünü biçmediklerini belirten platform bileşeni sendika başkanları, sendikaların sömürüyü kısıtlamak için mücadele verdiklerini anlattılar.

Samimiyetleri sorgulandı

Bir TEKEL işçisi ise platformun oluşumunda geç kalınıp kalınmadığını sorarak sözüne başladı ve “Ankara’daki direniş sırasında platform olsaydı daha iyi olmaz mıydı” diyerek platformun samimiyetini sorguladı.

Bir Ontex Direnişi “Bütün suç Türk-İş yönetiminin mi? 33 sendikadan sadece 10’u burada diğer 23’ü nerede?” diye sorarak sözüne başladı ve “Tek Gıda-İş taşeronlaşmaya karşıyım diyor, ancak kendi binalarında taşeron işçiler çalışıyor. Samimi bulmuyorum” dedi.

Belediye-İş Bakırköy Belediyesi İşyeri Temsilcisi ciddi bir saldırının kendilerini beklediğini ve divanda oturan 10 sendikanın da bir dizi sorun yaşadığını ifade etti. Platform bileşeni sendika yönetimlerinin kendi dar ihtiyaçları temelinde hareket edip etmediğini, sınıfın ihtiyaçlarını göz önüne alıp almadığını sorguladı.

Söz alan bir başka Ontex direnişçisi ise demokratik sendika için çıktıkları yolda işten atıldıklarını, 30 günü bulan direnişlerinde sendikalardan da somut bir destek görmediklerini belirtti. Güçbirliği yapan on sendikanın “direnişlere destek” diyerek somutta ne yapacaklarını ve hedeflerini sordu. Direnişlerle dayanışmanın maddi yardım olarak mı, yoksa işe iade için kararlı bir mücadele hattı mı olacağını soran Ontex işçisi, taşeronlaşmaya karşı somut bir mücadele hattının ortaya konması gerekliliğini vurguladı.

Tek Gıda-İş üyesi bir Ev-Kur işçisi ise, sendika yönetimlerinin de sendikal demokrasi istediğini, ancak burada bir terslik olduğunu, bir genel başkana iki dönemden fazla görev yapılmaması ile ilgili öneride bulunduğunu, ancak terslendiğini belirtti.

Toplantıya 150’ye yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Tek Gıda-İş’te oyun çok!

Tek Gıda-İş Sendikası yönetimi işçi düşmanlığında sınır tanımıyor. Sendika yönetimi son olarak 18 yıllık çalışan Uğur Doğan’ı işten atarken, Doğan’ın hukuki mücadelesi karşısında da patronlardan eksik kalmayan yöntemlere başvurdu. Sendika yönetiminin oyunlarına ve saldırılarına karşı direnişe başlayan Doğan’ın İstanbul 4. Levent’te bulunan sendika binası önündeki bekleyişi sürdürüyor.

Sendika yöneticileri, 27 Mayıs 2009’da “Sendikanın mali durumu kötü, sen de zaten emekliliğe hak kazanmışsın” diyerek Doğan’ı işten çıkardı. Kendisine yönelik bu haksızlığa karşı mahkemeye başvuran Doğan işe iade davası açtı. Dava 18 Kasım 2009’da işe iade kararıyla sonuçlanırken, sendikanın temyiz başvurusunu Yargıtay reddetti ve işe iadenin yapılmaması durumunda Doğan’a 10 aylık ücreti tutarında tazminatın ödenmesini karara bağladı.

Mahkeme kararının tebliğ edilmesi üzerine sendika Doğan’a bir yazıyla işe geri dönebileceğini bildirdi. Bunun üzerine işe başlamak üzere 9 Mayıs günü sendikaya giden Doğan, burada ummadığı bir tutumla karşılaştı. Doğan yaşadıklarını şöyle anlatıyor: “Sendikaya gittiğimde idare amiri bana yöneticiler gelene kadar biraz beklememi söyledi. O sırada sendika başkanı Mustafa Türkel geldi. Beni

kapıda gördü ve ‘Kim aldı bunu içeri, çıkarın bu üçkâğıtçıyı dışarı’ diye bağırды. Ben de ona mahkeme kararı olduğunu ve işbaşı yapmak için geldiğimi söyledim. Bana hakaretler etti, bunun üzerine korumalar beni dışarı çıkardılar. Ben de 155 polisi aradım, daha sonra da karakola giderek hakkında şikâyetçi oldum.”

Doğan 12 Mayıs günü bu kez sendika önünde bir basın açıklaması yaparken sendika yönetimi de haber göndererek “16 Mayıs Pazartesi günü gel işe başla” dedi. Fakat Uğur Doğan bu tarihte işbaşı yapmak için sendikaya gittiğinde Türkel’in aynı tutumuyla karşılaştı. “Çıkarın bunu dışarı, sen sendikanın içine giremezsin, tuvalete bile gidemezsin” diye konuşan Türkel’in bu tutumu karşısında Doğan sendikadan ayrıldı.

Ancak günler sonra, 28 Mayıs’ta nasıl bir oyunla karşı karşıya olduğunu anladı. Sendika yönetimi 28 Mayıs’ta Doğan’ın hesabına 12 bin 200 TL yatırırken, bir gün sonra da “Üç gün üst üste gelmediğiniz için iş akdiniz feshedilmiştir” yazılı bir kağıt gönderdi. Yani sendika oyuna başvurarak Doğan’ı işe başlatmış gibi gösterirken, sendikadan kovarak işe gelmediği yönünde hukuksal bir dayanak yaratmış oldu. Hem de mahkeme kararının gerektirdiği 10 aylık ücret yerine 4 aylık ücret ödedi.

Ortadoğu'da halk hareketleri-1

Tunus-Mıs

*Mısır'daki görkemli kitle hareketinin doruğuna çıktığı bir sırada, 19 Şubat 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır... İlgiyi duyan okurlar burada sunulan metni **Tunus ve Mısır: Devrim İçin Dersler** (Ekim, Sayı: 271, Nisan 2011) başlıklı değerlendirme ile birlikte ele alabilirler...*

-I-

Yeri geldikçe atıfta bulunduğumuz yıllar öncesine (Mart 1991) ait temel önemde bir tespitimiz var. Sözkonusu olan Ekim 1. Genel Konferansı'nın "Dünyada durum" konulu değerlendirmesinin (**Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler...**) bitiş bölümündeki vurgulu düşüncedir. Söylenen basitçe şudur: Sistem propagandasının "tarihin sonu"nu ilan etmiş olması dayanaksız bir boş iddiadan ibarettir; '89 çöküşüyle dünya tarihinde yalnızca bir dönem kapanmış, ama böylece de yeni bir tarihi döneme girilmiştir; bu, insanlık tarihine yeni bir devrimler dönemi olarak geçecektir. (Bkz., H. Fırat, **Dünya Ortadoğu ve Türkiye**, Eksen Yayıncılık, 203, s. 9-46)

Kısa bir paragraftan oluşan bu düşünce, sözkonusu metnin uzun bir tarihi dönem içerisinde sistemi irdeleyen bir değerlendirmesinin son sözlerini oluşturmaktadır. Dolayısıyla söylenenler de bu teorik-tarihsel değerlendirmenin içinde bir anlam kazanmaktadır. **Bugünün Dünyası: Süreçler ve Eğilimler** başlıklı değerlendirmede, kapitalist dünya sistemi çeşitli açılardan; emperyalist hegemonya ve emperyalistler arası ilişkiler, dünya ekonomisinin tarihsel seyri ve ekonomik bunalımlar, devrim süreçleri, emperyalizmin temel çelişmeleri vb. açılardan inceleniyor. Böylece kapanmakta olan tarihi dönemin bir bilançosu çıkarılıyor. İşte bu bilanço üzerinden dile getiriliyor o kısa bitiş sözleri.

20. yüzyılın, bu yoğun ve hareketli yüzyılın ilk üçte ikilik döneminin ne türden devrimci olay ve sarsıntılara sahne olduğunun toplu bir dökümü var, sözkonusu değerlendirmenin girişinde. Bugün "tarihin sonu"nu, dolayısıyla kapitalizmin mutlak zaferini ilan edenler, daha henüz '50'li yıllarda sistemin çöküşü konusunda büyük korkular ve kaygılar içerisindeydiler, ki bu '70'li yılların ortasına kadar da devam etti, deniliyor ilgili metinde. Kapitalizmin bir parça nefes alabildiği dönem, 1975 Vietnam Devrimi'nin zaferi üzerinden ele alırsak, ki bu dünya ölçüsünde devrim dalgasının hızlı düşüşünü de işaretlemektedir, şu son on-onbeş yıllık bir evredir (elbette metnin yazıldığı tarih üzerinden, sözkonusu metin '91 yılı başına aittir). Dolayısıyla '70'li yılların ortasından alırsak arada yalnızca onbeş yıl, hatta daha da az bir zaman dilimi var. Zira Vietnam

Devrimi'nin ardından dalganın düşmesi ve dünya ölçüsünde karşı saldırının gündeme gelmesi, '80'li yılların başını buluyor. Arada 1979'da birbirlerini birkaç ay arayla izleyen İran ve Nikaragua devrimleri var, devrimci dalganın son artçı sarsıntıları olarak. Böyle olunca, kapitalist dünya sisteminin bir parça soluklandığı evre, kabaca 1980-1990 arasındaki şu on yıllık dönemdir işin aslında, diyor Ekim 1. Genel Konferansı'nın ilgili değerlendirmesi.

Tüm bunlardan çıkarılan sonuç, söze başlarken özetlediğim o bitiş ifadelerinde özetleniyor: "*Sonuç olarak; burjuva ideologların büyük spekülasyonlara konu ettiği 1989, tarihin değil yalnızca bir dönemin sonunu işaretliyor. İnsanlık yeni bir döneme girmiştir. Yeni dönem yeni bir devrimler dönemi olarak tarihe geçecektir; nesnel olgular buna işaret ediyor, belirtirler bunu gösteriyor.*"

Peki neye dayanıyordu bu değerlendirme? Kapitalist dünya sistemine ilişkin yapılmış bu genel tarihi dökümün bilançosuna ve kısmen de '89 çöküşü sonrasını irdeleyen dönemsel bir tahlile. Bir sistem ele alınıyor ve bağrında taşıdığı başlıca çelişmelerin son 150-200 yıllık tarihi dönem içindeki seyri özetleniyor. Bu çelişmelerin tarihi seyir içerisinde aldığı biçimler, yarattığı sonuçlar irdeleniyor. Bundan güç alan bir tarih bilinci ve bunun sağladığı teorik bilinç açıklığı üzerinden, sistemin yeni tarihi dönemdeki seyri hakkında bir hükme varılıyor. Bu karşıt sınıflara, dolayısıyla onulmaz toplumsal çelişmelere dayalı bir sistemdir. Bu nedenle hareket üretmesi, bunun sosyal çatışma ve sınıf mücadeleleri olarak kendini ortaya koyması, giderek de devrimlere yolaçması kaçınılmazdır. Toplumların gelişiminde hareket, sınıflar mücadelesi üzerinden kendini gösterir, asli ifadesini burada bulur. Sınıflar mücadelesinin keskinleştiği aşamalarda ise bu tarihi hareket isyanlar ve ayaklanmalar halini alır, giderek de devrimler düzeyine çıkar. Düşünce temelde buna, kapitalist-emperyalist sistemin temel gerçeklerine dayanıyor, sözkonusu değerlendirmenin kendi sınırları içerisinde.

İlgili metnin sınırları dışına çıkarsanız, evet, o dönem Doğu Avrupa'daki sistem gürültülü bir şekilde çökmüş bulunuyor. Dünya gericiliği bunu büyük bir ideolojik ve psikolojik savaşa çeviriyor; devrimler döneminin kapandığı, tarihin bittiği, sosyalizmin geçersizliğinin kanıtlandığı eksenine oturan bir propagandaya dayanak olarak kullanıyor olup biteni. İşin böyle bir yanı var.

Ama öte yandan, tam da o çöküşün yaşandığı dönemde, '80'li yılların hemen başında gündeme gelen neo-liberal saldırının ilk on yılı var. Amerika'da Reagan ve Büyük Britanya'da Teatcher ile başlamış, Almanya'da Kohl ile kuvvet almış, Japonya'da ve tüm

öteki metropol emperyalist merkezlerde uygulanmış, doğal olarak etki ve sonuçları dünyanın geri kalanına çok daha ağır bir biçimde yansımış bulunan on yıllık bir sosyal yıkım saldırısı da var orta yerde. Arada bağımlı ülkelerin kanını emen büyük borç krizleri var. Tam da aynı çöküş günlerinde bir de böyle bir on yılın yarattığı ekonomik-sosyal sorunlar birikimi var.

Daha bir de dünya ekonomisinin tümünü içine alan genel bir ekonomik bunalım var ve '70'li yılların ortasından itibaren genel ekonomik durgunluk üzerinden kendini gösteriyor. Nitekim neo-liberal saldırı sistemin buna bir yanıtı ve çözümü olarak gündeme geliyor. Sonradan krize dönüşen o büyük borç olayı da bunun bir parçası. Karlılığı azalan, karlı yatırım alanları bulamayan sermaye fazlasının, soygun mekanizmaları üzerinden bağımlı ülkelere aktarılmasından başka bir şey değil sözkonusu olan. Fakat neo-liberal saldırı, ekonomik bunalımın faturasını sistemli biçimde işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara aktarsa bile, bunun hiç de sorunu çözmediğini bize daha o dönemlerde gündeme gelen büyük borsa çöküşleri gösteriyor. Özetle o günlerde sistemin bir de genel durgunluk hali olarak seyreden ve arada çöküş sinyalleri de veren bir genel ekonomik bunalım sorunu var.

"Tarihin sonu" işte böyle bir tarihi ortamda, ekonomik-sosyal sorunların bu sistemli yığılışı ortamında ilan ediliyor.

'90'lı yılların başında dünya gericiliğinin "tarihin sonu"nu ilan etmesi, sınıf mücadelelerinin bitmesine değil, fakat Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yozlaşmış bürokratik rejimlerin çürüyüp çökmesine dayandırılıyordu. Bu çerçevede tümüyle ideolojik ve psikolojik bir saldırı niteliğinde idi. Gerçekte ise sınıf çelişkileri tüm gücüyle varlığını koruyor, dahası tam da aynı dönemde giderek keskinleşiyor. Tam da aynı dönemde neoliberal saldırı boyutlandırılıyor. Böylece rüzgar ekiliyor sürekli bir biçimde ve sonuçları gelecekte kesinlikle fırtına olarak biçilecek. Dönemin sağlam devrimcilerinin olup bitene ve geleceğe bakışı buydu.

Sınıflar mücadelesi tarihi-toplumsal bir olgudur ve sosyo-ekonomik ilişkiler nesnel zeminine dayanır. *Komünist Manifesto* üzerinden alırsanız, bilimsel sosyalizmin 150 yıllık bir tarihi var. Ama sınıflar mücadelesi gerçekte sınıflı toplumla yaşıt. Demek oluyor ki mücadelenin varlığının bilimsel sosyalizmle, marksist düşünceyle bir alakası yok. Marksist düşünce, bu çatışmanın modern kapitalizm çağında ve işçi sınıfı bakış açısından teorik ifadesi oluyor yalnızca. Mücadele tarihin her döneminde var ve somut koşullara göre de her dönemde kendine özgü ideolojik biçimler kazanmış. Ortaçağ'da çoğu durumda dinsel, modern

Sır dersleri

H. Fırat

zamanlarda ise genellikle sosyalist biçimler kazanması gibi. Ama sınıflar mücadelesinin kendisi nesnel bir olgu ve tarih içinde kesintisiz bir süreçtir. Dolayısıyla "tarihin sonu" iddiaları idealist safsatadan öte bir anlam taşımamaktadır.

Kuşkusuz çok geçmeden ciddiyetini yitirmiş ve hızla gündemden düşmüş bu şarlatanca iddia ile fazla zaman kaybetmemiz gerekmiyor. Ama burada geriye dönerek, '90'lı yılların başına ait bir değerlendirmeden hareket ettiğim için, ister istemez buna değinmiş oldum.

Neden konuya sözkonusu değerlendirmemizden hareketle girdim? Şunun için: Dünyanın şu veya bu yöresindeki sınıf mücadelelerini, kitle hareketlerini, halk isyanlarını, ayaklanmaları ele alıp irdelerken, dolayısıyla anlamaya ve anlamlandırmaya çalışırken, öncelikle içinden geçmekte olduğumuz tarihi döneme bakmak durumundayız. Olup bitenleri tarihi dönemin çerçevesi içinde bir yere oturtmak durumundayız. Demek oluyor ki tarihsel bir perspektifle ve teorik bir bilinçle. Mutlaka teorik bir bakışımız olacak ve olayı tarihsel bir çerçevede ele alacağız. Gündelik olarak bakarsanız bazen dizleriniz titreyebilir, umutsuzluğa kapılabilirsiniz. Ama toplumsal olaylar tarihi çerçevede gündeme gelirler ve tarihi ölçülerle bakılır onlara. Üç beş günle, üç beş ayla, üç beş yıla, hatta bazen birkaç on yıllara ele alınmaz onlar.

Bugün Tunus ve Mısır üzerinden yaşanan

sarsıntıları da tarihsel bir dönem içinde, daha somut olarak da son otuz yılın birikimi üzerinden ele alırsanız eğer, onları tam olarak anlayabilir ve doğru bir biçimde anlamlandırabilirsiniz.

1997 yılı başında kaleme alınmış bir başka değerlendirmemize geçiyorum, başlığı şöyle: *Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi*. İlk cümlesinde de başlıktaki düşünce bir tespit halinde yineleniyor: "Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir tarihi döneme girmiş bulunuyoruz."

Bu bir tespit ve 1997 yılının Mart ayına ait. Derin sezgilere değil, dönemin somut olgularına dayanıyor. Derin sezgilerle bu tür tespitler yapılmaz, tespitinin birtakım maddi verilere dayanıyor olması lazım. Proleter kitle hareketlerinden ve halk isyanlarından söz ediliyor. O zaman buna ilişkin verilerden hareket ediliyor olabilmesi lazım. Bunlar sınıf mücadelesine, daha somut olarak kitle hareketlerine ve halk isyanlarına ilişkin somut veriler olmalı.

Neler o halde bunlar? Metnin kendisinden aktarıyorum, önce proleter kitle hareketleri:

"'90'lı yıllara 'tarihin sonu' üzerine gürültülü bir emperyalist propaganda ile girmiştik. Oysa daha birkaç yıl sonra, 1994 yılının ilk günü Chiapas'ta patlak veren halk isyanı, tarihin yeni bir sayfasının açılmakta olduğunun ilk işaretlerin vermişti bize.

Avrupa'nın dönecek solcu aydınlarının 'Elveda Proletarya' dedikleri günlerde, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en kitlesel eylemlerini yaşamaktaydı. Arjantin'den Hindistan'a dünyanın birçok ülkesinde işçi sınıfının ardı arkası kesilmeyen eylem dalgaları vardı. Bunun geri ve bağımlı ülkelere özgü olduğu, emperyalist metropollerde sınıf hareketinin gerçekten bittiğinin sanılabileceği bir sırada ise, Almanya'da, İtalya'da, Belçika'da, İspanya'da, Yunanistan'da yeni proleter kitle hareketinin, yaygın grev hareketlerinin önemli örnekleri peşpeşe ortaya çıkmaya başlamıştı.

"İtalyan işçi sınıfının 1994 sonbaharında haftalar boyu süren büyük eylem dalgası, İtalya'da parlatılan 'yeni politikacı tipi' Berlusconi'yi daha bir yılı bile dolmadan politik yaşamdan sildi. Derken Fransa'da işçi sınıfının '95 yılının son aylarını kaplayan büyük eylem dalgası, kapitalist düzenin sözcülerine bile proleter kitle hareketinin yeni ve sarsıcı bir çıkışı olarak görüldü. Fransız proletaryasının verdiği örneğin ardından Alman işçileri eylem ve direnişlerinde yaygın olarak 'Fransız işçilerinin yürüdüğü yoldan!' anlamına gelen şiarları attılar. Ve Alman madencilerinin geride kalan günlerdeki militan eylem dalgası, bunun hiç de boş bir iddia olmadığını gösterdi. Alman madencilerinin eylemlerine İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana Almanya'da örneği görülmemiş bir militan kararlılık egemendi. Bir Alman madencisinin 'Bonn'u başlarına yıkarız!' sözünün sembolik değerini tam olarak değerlendirebilmek için, Alman işçi hareketinin geride kalan onyıllardaki ılımlı ve barışçıl karakterini gözönünde bulundurmak gerekir."

"Emperyalist metropollerde 'sosyal devlet'le birlikte 'sosyal barış' dönemi de artık bitmiştir. Ekonomik bunalım ve keskinleşen uluslararası rekabet ortamında 'reform', 'uyum' ya da 'yeniden yapılanma' adı altında işçi sınıfına ve emekçilere yöneltilen saldırılar çelişkileri keskinleştirmekte, hoşnutsuzlukları derinleştirmektedir. Bunun bugünkü meyvesi emperyalist metropollerdeki proleter kitle hareketinin günden güne büyüyip yaygınlaşmasıdır."

"Sermayenin dünya çapındaki saldırılarının iktisadi, sosyal ve siyasal sonuçlarını çok daha ağır bir biçimde yaşayan bağımlı ülkelerde durumun ne olduğuna en taze örnek ise Güney Kore işçilerinin ayağa kalkmasıdır. '60'lı ve '70'li yıllarda kapitalizme kölece uyum örneği sayılan Güney Kore proletaryası, bugün militan, kararlı ve disiplinli bir proleter kitle direnişinin örneği durumundadır. Latin Amerika'da Arjantin'den Ekvator'a, grevsiz gün ve genel grevsiz yıl geçmiyor. Rusya ve Ukrayna başta olmak üzere Doğu Avrupa ülkeleri yıllardır işçilerin grev, direniş ve gösterilerine sahne oluyor." (H. Fırat, **Dünya**,

Ortadoğu ve Türkiye, Eksen Yay., s.409-410)

Buraya kadar aktarılan bölüm “proleter kitle hareketleri”ne ilişkindi. Şimdi de “halk isyanları”na ilişkin olarak söylenenlere bakalım:

“Halk isyanlarına gelince; ‘94 yılına Chiapas’taki köylü isyanı ile giren dünya, ‘97 yılını Arnavutluk’taki silahlı halk ayaklanması ile karşıladı. Aradaki dönemde Ürdün’deki ‘ekmek isyanı’, 30 yıllık suskunluktan sonra Endonezya’daki kitle başkaldırıları türünden birçok irili ufaklı örnekler kaplamaktadır. Halklar her yerde IMF ve Dünya Bankası’nın hayatı çekilmez hale getiren politikalarına, bu politikaların uygulayıcısı durumundaki hain ve işbirlikçi diktatörlük rejimlerine çeşitli biçimlerde başkaldırıyorlar. Bu satırların kaleme alındığı sırada Pasifik’teki Papua Yeni Gine’de halkın isyan ettiği ve mağazaları yağmaladığı haberleri geliyordu. Açlığa ve sefalete mahkum edilen ezilen halk yığınlarının öfkесinin artık dizginlenemediğine son bir örnektir bu.” (s.411)

Onyılları bulan bir birkimin ürünü olan bütün bu hareketler, dünya ölçüsünde daha yaygın bir toplumsal hareketlenmenin de ilk belirtileri olarak ele alınıyor. Bu hareketler henüz açık bir politik doğrultudan, dolayısıyla devrimci bir politik önderlikten yoksunlar, bunlar henüz sistemin bizzat kendisine yönelmiş örgütlü hareketler değil, diyor sözkonusu değerlendirme; ama bu, bu aşamada beklenebilecek bir şey de değil, diye de ekliyor. Bu aşamada bu hareketliliğin bizzat kendisi önemli, proleter kitlelerin, ezilen halkların ayağa kalkması önemli, bunun etkisiyle gericilik atmosferinin dağılması, geleceğe yönelik umutların ve devrimci iyimserliğin güçlenmesi önemli, bunlar vurgulanıyor metinde.

‘97 yılı başına ait bu değerlendirme, o günden bugüne bir dizi başka proleter kitle hareketi ve halk isyanıyla doğrulandı. Latin Amerika kıtasal düzeyde bir toplumsal çalkantı içine girdi. Bolivya’da sonu gelmeyen kitle hareketleri ve isyanlar yaşandı. 2001 krizi sonrasında aylar boyunca Arjantin’i birbirin izleyen isyan dalgaları sardı, ardarda devlet başkanları ve hükümetler devrildi. Ekvador’da bir dizi isyan gerçekleşti. Başta Arjantin olmak üzere bir dizi ülkede grevler, genel grevler gerçekleşti. Venezuela halkı amerikancı darbeyi 48 saatte püsküttü ve Chavez’i yeniden başa geçirdi. Tüm bu hareketlilikler yıldan yıla güç kazandı ve her bir ülkenin kendi özgün koşulları içinde bugünkü sol hükümetler Latin Amerika’sını yarattı. Latin Amerika ile ilgili değerlendirmelerimizde var, bu kıtada sol hükümetlerin birbirini izlemesi işçi hareketleri ve halk isyanlarına sıkı sıkıya bağlı, daha açık bir ifade ile bunların dolaysız bir ürünü. Bu hükümetlerin hepsi bir proleter kitle hareketliliği dalgasından güç alarak, bir halk isyanları dizisinin ardından, onların yarattığı toplumsal atmosfer içinde, onların yaratıp büyüttüğü oy desteği ile bu parlamenter başarıları elde ettiler. Konuya ilişkin değerlendirmelerimizde bunlar var.

Özetle dünya ölçüsünde yeni bir proleter kitle hareketliliği ve halk isyanları dönemine girdiğimiz artık apaçık bir olgudur ve daha ‘90’lı yılların ikinci yarısından itibaren böyledir.

-II-

Tarih akıyor, yeni safhalarla, yeni biçimler kazanarak... Ve böylece 2000’li yıllarda ek bir durumla karşılaşılıyor. Neyle karşılaşılıyor? Daha 2000’li yılların başında 11 Eylül var. Dünya halklarına karşı büyük bir savaş ilanı var. ABD’nin o zamanki başkanı oğul Bush, halklara açık bir savaş ilanın da bulunuyor ve bunu yüzyıl sürecek bir savaşlar dizisi olarak niteliyor. Nedir olayın esası, bu savaş ilanının gerçek anlamı?

Amerikan emperyalizmi, ‘90’lı yılların başında Sovyetler Birliği’nin temsil ettiği blokun çöküp dağılmasıyla birlikte, rakipsiz bir dünya imparatorluğu

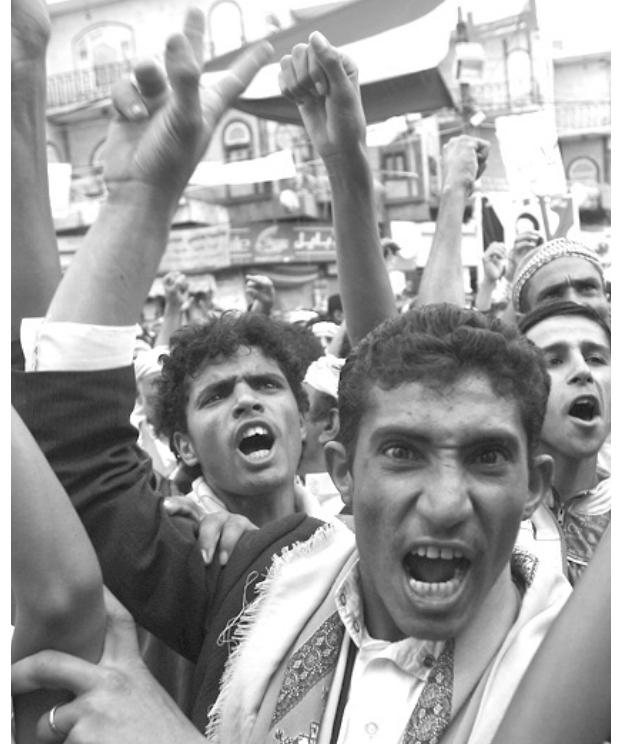
kurmak istiyordu. Ve daha 1992 yılında, değerlendirmelerimizde çokça atıfta bulunulmuş bir gizli strateji belgesini gündeme getiriyordu. Bu belgenin en önemli stratejik hedefi, kendisine emperyalist rakip tanımamak, geleceğe yönelik olarak bu potansiyeli taşıyanları zamanında denetim altına almak, onları ABD ile rekabeti akıllarından bile geçiremeyecekleri bir duruma düşürmek... ABD emperyalizminin yeni stratejisinin temel hedefi buydu. Bu hedefin ‘90’lı yıllar içindeki seyrini bir yana bırakıyorum. Çeşitli olaylar var bu çerçevede. Daha ‘90’lı yılların başlangıcında, 1991 yılı başında, Irak’a yönelik emperyalist savaş, Birinci Körfez Savaşı var. Ardından Yugoslavya’ya müdahale var, ‘90’lı yılların ikinci yarısında, somut olarak 1998’de. Sonra Nisan ‘99’da, NATO’nun 50. kuruluş yılında gerçekleşen Prag Konferansı üzerinden bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünün dünya polisi haline getirilmesi var. Bilindiği gibi NATO demek fiilen ABD demektir. Sovyetleri Birliği ile eski dönemden kalma balistik füzelere ilişkin anlaşmaların artık geçersiz ilan edilmesi var. Füzeler Kalkanı projesini gündeme getirmek ve dolayısıyla nükleer dengeyi belirgin biçimde kendi lehine değiştirmek girişimleri var. Ve daha bir dizi başka şey...

Bütün bunların ardından 2000’li yıllara geliyoruz. 2000’li yılların başında Afganistan’a ve bu ülke üzerinden iç Asya’ya emperyalist müdahale var, savaş ve ardından işgal var. Bunun ardından Irak’a yönelik emperyalist savaş ve onu izleyen işgal var. Bütün bunlar birarada yeni bir savaşlar yüzyılımı başlatmaktadır. Yeni savaşlar dönemi ‘91 yılında, Sovyetler Birliği’nin yıkılışıyla aynı sırada başlamıştı, ardından Balkanlar’da sürdü ve 11 Eylül olayları bahane edilerek 2000’li yıllarda bir topyekün savaş ilanı ve uygulaması gündeme getirildi. ABD emperyalizmi militarist aygıtını buna uygun olarak harekete geçirdi. ABD’nin yıllık savaş bütçesi yarım trilyon doları aştı, 600 milyar dolara dayandı, resmen görünen rakam olarak.

Bu nedir? Bugün çok daha net olarak görüyoruz. Hegemonyası çözülmekte olan bir emperyalist güç, konumunu korumak için çıkış üzerine çıkış yapıyor, henüz rakipleri hazır değilken. Kendisine ileride rakip olma potansiyeli taşıyan öteki emperyalist güçler henüz yeterli hazırlığa, iddiaya ulaşmamışken, inisiyatifini ele alarak dünya güç dengelerine müdahale ediyor. İç Asya üzerinden petrol ve doğal gaz kaynakları ile bunların iletim hatlarını denetimi altına almaya çalışıyor. Irak’a el koyarak böylece Ortadoğu’da bir başka önemli petrol ülkesini ele geçirmek, bu arada İran’ı kısıp almak, giderek Avrupa’yı ve Japonya’yı besleyen petrol kaynaklarını kendi denetimine almak, dolayısıyla Avrupa ve Japonya’yı kendi denetimi altında tutmak girişimiyle ortaya çıkıyor.

Bu, emperyalist nüfuz alanları ve dünya egemenliği uğruna mücadele dediğimiz şeyin ta kendisidir, buna yönelik ilk ataklardır bunlar. Bu, ABD ile Irak halkı, ya da ABD ile mazlum Afgan halkı arasındaki bir sorun değil işin esasında. Onlar üzerinden, Afganistan, Irak ve öteki mazlum halkların yıkımı üzerinden, ABD kendi emperyalist hegemonyasını korumaya, güçlendirmeye, bundaki kaçınılmaz çözülmeyi geciktirmeye bakıyor. Gelecekte rakip olma potansiyeli taşıyan öteki emperyalist güçleri denetim altında tutmaya bakıyor. Bu, dünya egemenliği uğruna bir emperyalist hegemonya ve nüfuz mücadelesidir. Pazarlar, hammadde kaynakları, petrol ve doğal kaynakları üzerine bir mücadeledir sözkonusu olan.

Bu çatışma, bu mücadele savaş boyutuna ulaştı mı, savaş ve zorbaca el koymak demek olan işgali gündeme getirdi mi, biliniz ki artık emperyalist dünya savaşı tarihi bir dönem olarak fiili bir durumdur, bu tekil ya da bölgesel savaşlar şahsında. Bugün ortada bir emperyalist dünya savaşının olmaması yanıltıcı olmamalıdır. Duruma göre genel bir emperyalist dünya savaşına da götürebilecek dinamikler harekete geçmiş

bulunmaktadır, ki önemli olan da budur. Emperyalist dünya savaşları her zaman kısmi savaşlarla başlıyor. Bunu her iki dünya savaşı üzerinden de somut olarak görüyoruz. Örneğin İkinci Dünya Savaşı öncesinde Japonya’nın Mançurya’yı işgali var, yıl 1931. İtalya’nın Habeşistan’ı işgal var, yıl 1936. Faşist Almanya ve İtalya’nın İspanya iç savaşına dolaysız müdahalesi var, yıl 1936-39. Hitler Almanya’sının önce Avusturya’yı ve ardından Çekoslovakya’yı işgali var, yıl 1938. Ve nihayet bunları Polonya’yı işgal izleyince, Eylül 1939, emperyalist dünya savaşı da resmen başlamış oldu.

Bütün bunlar büyük emperyalist savaşların tam da kısmi emperyalist savaşlar üzerinden geliştiğini gösteriyor. Buna şimdi de tanıklık ediyoruz. Tarihi ölçülerle aldığımızda ve mevcut kısmi savaşlar serisine baktığımızda, artık bir emperyalist savaşlar dönemine girdiğimizi görüyoruz. Emperyalist dünya egemenliği uğruna süren bir savaşlar dönemine... Bu, içinden geçmekte olduğumuz tarihi dönemin temel özelliklerini saptarken önemle gözönünde bulundurmanız gereken ilk temel önemde olgudur.

2000’li yıllarda karşı karşıya kaldığımız bir başka temel önemde olgu ise kapitalist dünya sisteminin temelinde ekonomik kriz bulunan çok yönlü krizdir. Sistem 30-35 yıldır genel durgunluk içinde seyreden bir ekonomik kriz içindeydi zaten. 1970’lerin ortasından beri sürmekte olan, kendini bazen kısmi bir toparlanma, bazen de kısmi ya da genel çöküş sinyalleri üzerinden gösteren bir genel ekonomik kriz bu. Arada bazı ülkelerin durumu çok kötüleşirken, öteki bazıları kısmi bir toparlanma ve canlanma gösterdi. Örneğin Clinton’lu dönemler, ‘90’lı yıllar, ABD ekonomisinin nispeten canlandığı bir dönem oldu. Oysa bu aynı dönemde Alman ekonomisinin ciddi zorluklar yaşadığını, Japonya’nın soluksuz kaldığını, Rusya’da, uzak Asya’da ve Latin Amerika’da çöküntülerin yaşandığını biliyoruz.

2000’li yıllara bakıyoruz... 2002 tarihli bir değerlendirmemizde, Amerikan ekonomisinin hızla durgunluğa girdiğinden söz ediliyor. Amerikan ekonomisi dünya ekonomisinin motor gücü olduğu için bunun büyük kaygılara yolaçtığı belirtiliyor. Arkasını biliyoruz; tüm kapitalist dünyayı vuran 2008 krizi tam da sistemin merkezinde, ABD üzerinden patlak verdi. Kriz hala sürüyor, genel çöküş tehlikesi hala da atlatılmış değil. Bakıyorsunuz bu arada Alman ekonomisi nispi açıdan iyi bir durumda. Öyle oluyor zaten; arada bazılarında durum nispeten iyileşiyor, öteki bazılarında ise durum kötüleşiyor, zaman zaman çöküş tehlikesi sinyalleri kendini gösteriyor.

Kapitalist dünya ekonomisinin genel durgunluğunda ifadesini bulan ekonomik kriz son 30

yıldır var. 1974-75'te patlak veren kriz, 1980-82'de bir kez daha ağırlaşıyor. '89 yılında bir "kara Pazartesi" var, borsaların çöktüğü ve büyük kaygılar yaratan bir olay. '94'te büyük yıkıcı etkisini özellikle Meksika üzerinden gösteren bir kriz var. '97 yılında bu kez Güney Doğu Asya krizi var, Japonya'yı da etkisi altına alan. Ardından Rusya'ya, ardından Brezilya üzerinden Latin Amerika'ya yayılan... 2001 yılında Türkiye, Arjantin vb. ülkeleri çökerten büyük bir yeni kriz var. Kriz böyle yoklaya yoklaya, organik bir bütün oluşturan kapitalist dünya sisteminin değişik noktalarında dolaşıyor. 2008 yılında sistemin kalbine ulaştığında ise büyük bir genel sarsıntıya dönüşüyor. Kapitalist dünya hala da bu sarsıntının içinde.

Bütün bunlar kapitalist dünya ekonomisinin bir kriz içinde debelenmekte olduğu anlamına geliyor. Ve bu etki ve sonuçlarını sosyal, siyasal, kültürel, çevresel vb. alanlarda, demek oluyor ki yaşamın tüm öteki alanlarında gösteriyor. Ekonomik bunalım tüm biçimleriyle toplumsal bunalımın da temelini oluşturuyor. Büyük bir sosyal yıkım ve dolayısıyla büyük bir sosyal bunalım var. Biz daha 2007-2008 yılında otuz ülkede açlık isyanları gördük, dünya gıda krizine bağlı olarak ortaya çıkan. Açlığa karşı ekmek isyanları bunlar. Otuz ülke, dile kolay! Öyle bugün Ortadoğu'da görülen türden bir domino etkisi de değil bu, dünyanın çok değişik yerlerinde ve çok farklı koşullara sahip bu isyanları yaşayan ülkeler. Bir ucunda Hindistan ve Bangladeş gibi Asya ülkeleri, bir ucunda başta Mısır olmak üzere bazı Afrika ülkeleri var, bir ucunda başta Haiti olmak üzere bazı Latin Amerika ülkeleri var. 2007-2008 yıllarında, otuz ülkede, gıda fiyatlarının ani artışına karşı toplumsal bir tepki olarak...

1970'li yıllarda patlak veren ekonomik bunalım '80'li yıllarda neo-liberalizm, '90'lı yıllarda küreselleşme biçimi üzerinden kendini gösteren sosyal yıkım saldırsının temelini oluşturmuştu. Bunu keyiflerinden yapmıyorlardı. Kapitalizm genişleme yaşadığı dönemlerde hiç değilse metropollerde kitlelere tavizler veriyor, sosyal devlet, kamusal sorumluluklar vb. bunun ürünü oluyordu. Kendini genel durgunluk biçiminde gösteren ekonomik bunalım ile bunu tamamlayan sert rekabet koşulları gelip çatınca, kapitalist dünya neo-liberal politikalara dayalı saldırılar ile kendine bir çıkış aradı. Özelleştirmeler, kuralsızlaştırmalar, taşeronlaştırmalar, vb. bir dizi yolla maliyeti düşürmeyi, karı çoğaltmayı, sömürüyü katmerleştirmeyi ve böylece sistemin işleyişini sürdürmeyi denedi. Bunun artık sınırlarına vardığını biliyoruz. Neo-liberal ideoloji çöktü. Küreselleşme ideolojisi yerlerde sürünüyor, tüm inandırıcılığını yitirdi. Buna dayalı söylemlerin büyük sosyal yıkımların ideolojik kılıfı olduğu açığa çıktı. Artık bir küreselleşme övgüsü duymuyoruz, değil mi? Ekonomik-sosyal olaylar bunun içyüzünü açığa çıkarttı ve çöktü.

Ekonomik-mali temele dayalı büyük bunalımlar, beraberinde zamanla emperyalist savaşlar ve sosyal devrimler getiriyor. 20. yüzyılı önceleyen ve izleyen olaylar serisi de bunu açıkça gösteriyor. 20. yüzyılın hemen öncesinde, 1870'lerden 1890'lara kadar uzanan uzun bir durgunluk dönemi var. Kapitalizmin gelişme tarihi içerisinde ilk defa yaşanıyor bu denli uzun bir durgunluk dönemi. Ardından 20. yüzyıla giriliyor, bir dizi bölgesel emperyalist savaş eşliğinde. Daha 1898'de Küba üzerine süren bir ABD-İspanya savaşı var. Ardından 1900 yılındaki Boxer ayaklanmasını bahane eden sekiz emperyalist devletin Çin'e müdahalesi ve onu kölece koşullara mahkum etmesi var. 1904'te Rusya-Japonya savaşı var. 1911-12'de İtalya'nın Libya'ya müdahalesiyle patlak veren Trablusgarp savaşı var. Bunu 1912'de birinci Balkan Savaşı izliyor. Liste uzatılabilir, ama belirginleşen olguyu görebilmek için bu kadarı yeterli. Ekonomik-sosyal bunalımları emperyalist paylaşım mücadeleleri

ve bunun ürünü savaşlar izliyor. Bütün bunları dolu dizgin bir silahlanma, kudurgan bir militarizm ve elbette büyük emperyalist dünya savaşına hazırlık tamamlıyor. Çok geçmeden bu savaşın patlak verdiğini biliyoruz.

Ve bakıyoruz, yüzyılın daha ilk yıllarından itibaren yoğun bir sömürgecilik ve militarizm tartışması var, II. Enternasyonal'in kongrelerinin gündemleri üzerinden belirgin biçimde yansıyor bu. 1907 Stuttgart Kongresi sömürgecilik, militarizmi ve savaşı tartışıyor. 1910 Kopenhag Kongresi aynı konular üzerine tartışmalarla geçiyor. 1912'de Basel'de toplanan olağanüstü kongrede bir kez daha savaş, üstelik bu kez somut ve yaklaşan acil bir tehlike olarak, tartışılıyor ve yaklaşmakta olan emperyalist savaşa karşı tavır belirleniyor, o ünlü kararlar alınıyor. Demek ki sözkonusu dönem bunalımlar ve savaşlar dönemi, dönemin uluslararası sosyalist hareketi bunu algılıyor, döne döne tartışıyor ve Basel Kongresi kararları üzerinden de yansıdığı gibi, savaşı toplumsal devrimle göğüslemek gündeme geliyor.

Tam aynı dönemde, 1909 yılında, bakıyoruz Kautsky Lenin'in övgüyle bahsettiği *İktidar Yolu* kitabını çıkarıyor. Lenin'in aktarma ve yorumları üzerinden biliyoruz, Kautsky bu kitabında, yeni bir devrimler döneminin yaklaşmakta olduğunu saptıyor ve izlenmesi gereken devrimci çizginin sorunlarını tartışıyor. 1912 Basel Kongresi, savaşı sınıf mücadelesi yoluyla durdurmak, eğer durdurulamazsa, savaşın yaratacağı bunalımdan yararlanarak kapitalizme karşı toplumsal devrimi gündeme getirmek kararı alıyor.

Fakat bunlardan da önemli olan, aynı dönemde devrimlerin bizzat gündeme gelmiş olmasıdır. 1905'te Rusya'da başarısızlığa uğrayan ama gerçekte Ekim Devrimi'nin başarısını hazırlayan bir önemli devrim var. Bunu 1905 sonunda patlak veren ve ancak 1909'da bastırılabilen İran Devrimi, 1908 yılında Jön Türk devrimi, 1911 yılında Sun Yat Sen önderliğindeki Çin devrimi izliyor. Bütün bu olaylar bir devrimler döneminin de başlamış bulunduğunu duyuruyor. Nitekim 1914'te birinci emperyalist dünya savaşı, 1917'de Büyük Sosyalist Ekim Devrimi, ardından da Avrupa'daki o büyük devrimci sarsıntılar var, ancak 1923'de durulabilen. Bunu ise 1924'ten itibaren yeni bir ivme kazanan Çin Devrimi izliyor.

Özetle; ekonomik ve sosyal bunalımlara kısmi savaşlar ile şu veya bu ülkede devrimlerin eşlik ettiğini görüyoruz, çok geçmeden bunları birinci emperyalist dünya savaşı ile ardından Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin izlediğini, Ekim Devrimi'nin büyük bir devrimci çalkantılar çağı başlattığını biliyoruz.

Demek ki, bunalımlar, savaşlar ve devrimler, aynı dönemin temel toplumsal olguları olarak birarada, birbirlerine bağlı olarak ve birbirlerini izleyerek sökün ediyorlar. Bu bütünlük çok önemli ve çok öğretici. Kapitalizmin tarihinde demek ki bunalımlar, savaşlar ve devrimler birbirinden besleniyor, birbirini besliyor, birbirini izliyor ve tamamlıyor. Bunlar emperyalist kapitalizmin temel çelişkilerinin ürünü, onların hareketinin ifadesi süreçlerin beslediği tarihi olaylar.

Ve şimdi insanlık yeniden böyle bir tarihi evreye girmiş bulunuyor. Bunalımlar gözümüzün önünde seyrediyor ve şu yıllarda bunun ekonomik-mali boyutuyla ABD merkezli olarak ve dünya ölçüsünde ağırlaştığını biliyoruz.

Savaşlar, emperyalist kısmi savaşlar/bölgesel savaşlar olarak son yirmi yıldır gündemde. 1991'de birinci Körfez Savaşı, 1998'de Yugoslavya savaşı, 2001'de Afganistan savaşı, 2003'te Irak savaşı, tümü de emperyalist saldırı ve müdahalelerin ürünü olarak gündeme gelmiş bulunuyor. Dünya genelinde büyük bir silahlanma yarışı ve bir kez daha kudurgan bir militarizm var. Tarihin hiçbir döneminde silahlanmaya ve savaş hazırlıklarına bu kadar yüklü kaynaklar ayrılmadı.

Tıpkı 20. yüzyılın başında olduğu gibi bugün de bir emperyalist hegemonya krizi var bu arada. Her savaşın öncesinde bir de hegemonya krizi vardır. Birinci emperyalist savaş öncesinde İngiliz hegemonyası krizdeydi, karşısında yükselen emperyalist güç olarak Almanya vardı ve yeni bir emperyalist paylaşım mücadelesi dayatıyordu. Bu bugün de var, daha özgün bir biçimde de olsa. Özgünlük şurada. Sert bir emperyalist nüfuz mücadelesi halen hegemonyası çözülmekte olan güç tarafından, yani ABD tarafından dayatılıyor. Zira onu yeni bir paylaşım zorlayacak güçler henüz yeterince hazır değil ve ABD bunu fırsat bilerek çözülmekte olan hegemonyasının ömrünü uzatmaya çalışıyor.

Bütün bu olguları şuraya bağlamak istiyorum. Biraz önce sizlere proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının yeni döneminden söz etmiştim. Buna ilişkin '97 yılına ait değerlendirmeden bölümler okumuştum... 1998 sonbaharında partimiz kuruldu ve Kuruluş bildirisinde şu görüşlere yer verdi:

"Dünyada ve Türkiye'de yıkıcı yenilgilerle sonuçlanan bir tarihi dönemle devrimci hesaplaşmanın ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bu konumu ve kimliği ile yeni dönemi kucaklama iddiasındadır. Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır."

Parti, kendi kuruluşunu, tarihi ve devrimci bir bakış açısıyla gerekçelendirmeye çalışıyor. Ama bu gerekçelendirmeyi yaparken, insanlığın yeni bir döneme, yeni bir devrimler dönemine girmiş bulunduğunu ve bu yeni dönemin de kendini proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının ilk örnekleriyle dışa vurduğunu saptıyor.

Bu saptamalar sistemin gidişinden çıkarılıyor, bunu tekrarlıyorum. Sistemin ekonomik, sosyal ve siyasal gidişinden çıkarılıyor. Bu savaşlar, militarizm, hegemonya krizi, hegemonya mücadelesi, buna dayalı verilerden çıkıyor. Ve artı, bunların beslediği sosyal hareketliliklerden, proleter kitle hareketlerinden, halk isyanlarından, giderek halk ayaklanmalarından çıkıyor. Bunlar birbirini tamamlıyor. Bunalım, savaş ve devrim!

(Devam edecek...)

(tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Suriye’de durum karmaşıklığını koruyor

Baas yönetimine karşı Mart ayı ortalarında başlayan eylemler, son günlerde kitlesel boyutlar kazanmaya başladı. Geçen Cuma günü Hama kentinde gerçekleştirilen eyleme 150 bini aşkın kişinin katıldığına dair haberler, devlet terörünün kitleleri yıldırma yetmediğini kanıtlamaktadır. Zira sadece Hama ile sınırlı kalsa da, eylemlere katılımın yüzbinlere ulaşması, rejim karşıtı hareketin güçlenme eğilimine işaret ediyor.

“Parça parça ezme” taktiği tutmadı

Geçen Cuma, Hama’nın yanısıra başkent Şam ve Halep dahil birçok kentte eylemlerin gerçekleştirilmesi, rejimin hareketi denetim altına alma konusundaki acizini ortaya koydu. Hareketin güçlü olduğu kentleri hedef seçen Baas yönetimi, eylemlere öncülük edenleri hapse atarak kitle hareketini pasifize etme taktiği izliyor. Suriye ordusunun Cuma gününden sonra Hama kentine yönelmesi, Beşar Esad rejiminin “parça parça ezme” taktiğini uygulamaya devam ettiğini gösteriyor.

Daha önce Dera, Benyas vb. kentlerde uygulanan bu taktiğin ilk sonuçları rejim lehine sonuçlar yaratmış gibi görünse de, hareketin hem kitlesellik hem yaygınlık bakımından gelişmesi, sonucun tersi olduğuna işaret ediyor. Baas rejiminin bu zorba taktiği, aynı anda birçok kentte kitlesel eylemlerin gerçekleşmesinin önüne geçmesine olanak tanısa da, bu kadarı derdine çare olmaya yetmiyor. Korku duvarları yıkıldıktan sonra zorbalığın öfkeyi büyütme başka bir işe yaramadığı dikkate alındığında, Baas rejiminin bu taktikle sorun çözmesi olası görünmüyor.

Rejim bu taktiğin barışçı eylem yapanlara değil, silahlı güçlere karşı uygulandığını savunuyor. Ancak kökten dinci silahlı güçlere karşı saldırıya geçen kolluk kuvvetleri, rejim karşıtı eylemlere katılan gençleri de hedef alıyorlar. Yani silahlı güçlerin varlığını gerekçe gösteren Esad yönetimi, bunu, kitle hareketini bastırmanın olanağına çevirmek istiyor; ancak başaramıyor.

“Reformlar” artık bir değer taşıyor

Beşar Esad, birçok alanda reform sözü vermiş, sıkıyönetimi kaldırmış, bazı yasal değişikliklere

gitmiş, içerideki muhalefetin Şam’da toplantılar yapmasına izin vermiş, muhalefetle görüşmelere başlamak istediğini açıklamış, siyasi tutsakları da kapsayan af çıkarmış, seçim tarihi ilan etmiş vb.vb...

Baas yönetiminin bu tavizleri vermek zorunda kalması, reform heveslisi olmasından değil, tüm baskı ve zorbalığa rağmen devam eden kitle hareketinin yarattığı basınçtan kaynaklanıyor. Bununla birlikte, Esad dahil Baas şefleri de işlerin eskisi gibi devam edemeyeceğini idrak etmiş görünüyorlar. Yani reform vaatleri tümüyle sahte değil. Ancak yüzlerce eylemcinin katledilmesinden sonra bu noktaya gelmek zorunda kalmış olması, dahası devlet terörünün aynı şekilde devam etmesi, reform vaatlerini sokaklara çıkan gençlerle emekçiler nezdinde değersizleştiriyor. Hatta Baas yönetiminin reform çitasını yükseltmesine rağmen, “halk rejimin yıkılmasını istiyor” şiarı giderek yaygınlaşıyor.

Göründüğü kadarıyla kolluk kuvvetlerinin zorbalığına eşlik eden reformlar da, kitle eylemlerini pasifize etme gücünden yoksundur.

Rejimi reforme etme arayışı...

Suriye’nin içteki geleneksel muhalefetini oluşturan sol/sosyalist, ulusalcı, liberal parti ve güçler Baas yönetiminin ciddi bir reforma ihtiyaç duyduğunu dile getirerek ekonomik, siyasal, sosyal alanlarda reformlar, yeni bir anayasa, kitle eylemlerine karşı şiddet uygulanmasına son verilmesi gibi talepler formül ediyorlar.

Demokratik, sivil yönetime geçiş için farklı güçlerin katılımıyla bir “geçiş süreci hükümeti” kurulması gerektiğini de savunan muhalif güçler, Baas yönetiminin bu yönde somut adımlar atmasını talep ediyorlar. Çok sayıda parti ve hareketten oluşan bu güçleri temsil eden ortak bir platform bulunmuyor. Ülke içinde ve dışında görüşmelerde bulunan bu güçler, henüz ortak bir tutum belirlemiş değiller.

Suriye’de tanınan aydın, sanatçı, yazar, gazeteci, akademisyen vb. şahsiyetler de benzer talepler ileri sürüyor. Bu kesim, reformlarla ülkenin içinde bulunduğu krizden çıkarılabileceğini savunuyor.

Şam’ın merkezinde iki toplantı gerçekleştiren muhalif güçlerin en zayıf noktaları, kitle hareketiyle ciddi bir organik bağ kurmaktan yoksun olmalarıdır. Düzen sınırlarını aşamayan siyasal programları,

rejimden çekinmeleri ve kökten dincilerin kendini belli eden varlığından dolayı, eyleme geçen kitlelerle organik bağ kurmaktan kaçınan muhalif güçlerin, verili koşullarda süreci ne ölçüde etkileyebileceği belli değil.

Emperyalist güçlerin müdahaleleri sürüyor...

Suriye’deki olaylarla ilgili olarak neredeyse her gün açıklama yapan Washington ve Brüksel’deki savaş baronları, “sivil halkı savunuyoruz” görüntüsü altında, durumu istismar etmeye çalışıyorlar.

Sivil halka karşı şiddete başvurmaması konusunda Beşar Esad’ı uyaran emperyalist zorbalar, Arap dünyasındaki halk isyanlarını yozlaştırıp kontrol altına alabilme derdindedir. Emperyalist/siyonist planlara karşı direnişi kırmak, İran’ı kuşatma altına almak, Hamas ve Lübnan Hizbullahı ile Suriye arasındaki işbirliğini baltalamak, böylece ırkçı-siyonist İsrail’in etrafındaki ablukayı kırmak gibi hedefleri de bulunan ABD-AB emperyalistleri, bu emellerine ulaşmak için uğraşıyorlar.

Bu arada yurtdışındaki bazı Suriyeli “muhalifler” de, şimdiden batılı güçlerin müdahalesini talep etmeye başladılar. Beşar Esad’ın Kaddafi ile aynı kefeye konması gerektiğini savunan bu düşkünler takımı, NATO’nun savaş uçaklarıyla Şam’a gitme hayalleri kuruyorlar.

Emekçilerin direnme kararlılığı gerici hesaplar arasında boğuluyor

Hareketi başlatan ve aylardır devam etmesini sağlayan temel dinamikler, sistemin geleceksizliğe mahkûm ettiği genç kuşaklarla emekçilerdir. Kökten dincilerin veya Müslüman Kardeşler örgütünün sürece bir yerde dahil olmaları bu gerçeği değiştirmiyor.

Bu arada dinci gerici güçlerin kitle hareketi üzerindeki etkisinin boyutu hakkında henüz somut verilere ulaşmak mümkün olmadı. Buna karşın harekete geçen kitlelerin azımsanmayacak bir kesiminin hiçbir parti veya örgülle bağlantısının olmadığına dair veriler mevcuttur.

Kuşkusuz ki, devrimci siyasal önderlikten yoksunluk, kitle hareketinin en büyük zaafıdır. Bu zaaf, emekçi dinamiklerin gerici güçler tarafından yönlendirilmesini kolaylaştırır. Bu ise şu veya bu burjuva akımın peşinden sürüklenmek anlamına gelir ki, bunun ağır bedel ödeyen emekçilere kalıcı kazanımlar sağlaması mümkün değil. Suriye gibi bir ülkede kökten dincilerin hareket üzerinde inisiyatif kurabilmeleri ise, tam bir felaket olurdu. Buna karşın hareketin gelişim seyri, bunun pek kolay olmadığına işaret ediyor. Zira ayağa kalkan genç kuşaklarla emekçilerin talepleri ile dinci gerici akımların hedefleri hiçbir noktada çakışmamaktadır. Bu akımların dinsel/mezhepsel çatışmayı kışkırtabilecek zihniyete sahip oldukları dikkate alındığında, genç kuşakların inisiyatifi dinci gerici güçler lehine yitirmeleri son derece vahim sonuçlara yol açabilir.

Görünen o ki, Suriye’deki kitle hareketi Baas rejiminin baskıları, kökten dincilerin hedef saptırıcı müdahaleleri ve emperyalist/siyonist güçlerin kirli planları arasına sıkışmış durumda. Hal böyleyken hareketin siyasal önderlik ve devrimci programdan yoksun olması, sorunları daha da karmaşık bir hale getiriyor. Fakat her şeye rağmen Suriye’de gerçekleşen ve gerçekleşecek olan gelişmelerin önünü bu hareket açmaktadır.

Lübnan direnişini silahsızlandırma planı tutmayacak!

Lübnan Eski Başbakanı Refik Hariri'nin öldürülmesiyle ilgili kurulan BM destekli Uluslararası Lübnan Özel Mahkemesi'nin resmi olarak açıklanmayan, ancak kısmen basına sızdırılan kararı belli oldu. Emperyalist/siyonist güçlerin güdümünde çalışan mahkemenin, Hizbullah'ın lider kadrolarından dördü hakkında tutuklama kararı aldığı ortaya çıktı. Bu karar Lübnan'daki kırılğan havayı iyice bozdu.

"14 Mart Güçleri" olarak adlandırılan Sünni Müslüman/Hıristiyan burjuvazisi ittifakı, mahkeme kararına balıklama atladı. Zira ABD, Fransa, Suudi Arabistan hatta İsrail gibi gerici güç merkezlerine sırtını dayayan 14 Martçılar, CIA-MOSSAD tarafından yönlendirilen mahkemenin kararını, Necip Mikati başkanlığındaki hükümete yüklenmek için "bulunmaz fırsat" sayıyorlar.

Esas hedef ise hükümet değil Hizbullah, daha özel planda ise hareketin silahlı direniş kanadıdır. Aylarca süren siyasi krizden sonra kurulan Mikati hükümetinin hedef alınması da, Hizbullah'ın bu hükümet üzerindeki ağırlığından kaynaklanıyor.

14 Martçılarla arkalarında duran gerici güç merkezleri, yıllardan beri Lübnan'daki silahlı direniş tasfiye etmeye çalışıyor, ancak başaramıyorlar. Zira bu hareket emperyalist/siyonistlerle Suudi Arabistan gibi gerici güçlerin sırtındaki çıban gibidir. 14 Martçılar ise, Lübnan'daki iktidar ve ranttan daha büyük pay almak ve emperyalist efendilerine yaranmak için Hizbullah'ı silahsızlandırma isteğiyle yanıp tutuşuyorlar.

Direniş silahsızlandırmak gibi zor bir meseleyi çürük bir mahkeme kararına dayanarak yapmak mümkün değil elbette. Zira söz konusu mahkemenin hakla/hukukla bir alakasının olmadığını herkes biliyor. Nitekim mahkeme kararının açıklanmasının hemen ardından televizyona çıkan Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, mahkeme başkanı ve üyelerinin CIA ve MOSSAD'la işbirliği yaptıklarını belgeleriyle açıklayarak, kirliliğini ortaya koydu. Nasrallah haklı olarak bunun mahkeme değil, emperyalist/siyonist güçlere hizmet eden siyasi bir oluşum olduğunu vurguladı.

Mahkeme adı verilen bu oluşum, daha önce de Hariri'nin öldürülmesinden Suriye yönetimini sorumlu tutmuş, dört Suriyeli subayı yıllarca hapse kapatmış, ardından ise "beraat ettiniz" diyerek salıvermişti. Keza bu mahkemenin dolandırıcı sahtekar kişilerden para karşılığı ifade aldığı da yıllar önce kanıtlanmıştı. Wikileaks belgeleri ise, soruşturmayı yürüten savcının ABD büyükelçiliğine başvurarak, itham edilenlere yönelteceği soru listesi istediğini ortaya koymuştu...

İşte mahkeme adı verilen bu oluşum, şimdi Hizbullah mensubu dört kişinin 30 gün içinde yakalanmasını buyuruyor. Bu oluşumun kararını gerekçe gösteren 14 Martçılar ise, Mikati'ye "ya mahkeme kararını uygula ya da istifa et" türünden açıklamalarla saldırmaya başladılar. Mahkeme heyetinin sicilini ortaya koyan konuşmasında 14 Martçıların söylemlerine atıfta bulunan Nasrallah, "30 gün değil, 30 yıl değil hatta 300 yıl geçse bile hiçbir Lübnan hükümeti adı geçen dört kişiye ulaşamaz" diyerek meydan okudu.

Bu arada, mahkeme kararının tartışıldığı gerilimli toplantıya sahne olan Lübnan meclisinde kozlar henüz paylaşılmış değil. 14 Martçıların saldırgan üslubu, Lübnan direnişini tasfiye etmek amacıyla başlatılan

saldırımın emperyalist/siyonist merkezlerle koordineli yürütüldüğü kanısını güçlendiriyor. Zira hukuksal açıdan ciddiye alınacak hiçbir tarafı bulunmayan bir oluşumun kararını gerekçe göstererek Lübnan'daki kırılğan havayı zehirleme çabasını başka türlü izah etmek mümkün değil.

Lübnan'ı dizayn etmeyi, Ortadoğu'yu dizayn etmenin ilk adımı olarak değerlendiren emperyalist/siyonist güçler, bu emellerine ulaşabilmek için her vahşete başvurmaya hazırlar. İsrail ordusunun Temmuz 2006'da Lübnan'a düzenlediği vahşi saldırıyı, dönemin ABD dışişleri bakanı Condoleezza Rice ağzıyla, "yeni Ortadoğu'nun doğum sancısı" olarak ilan etmeleri bunun göstergesidir. Zira 36 gün süren ve İsrail savaş aygıtının utanç verici bir şekilde geri çekilmesiyle sonuçlanan saldırıda yüzlercesi çocuk, kadın ve yaşlılardan oluşan 1500'ü aşkın sivil Lübnanlı siyonist cellatlar tarafından katledilmişti.

Belirtmek gerekiyor ki, ABD-AB onaylı/destekli İsrail'in vahşi saldırısına, Suudi Arabistan başta olmak üzere hiçbir Amerikancı Arap rejiminden itiraz gelmemiştir. Yani direnişin ezilmesi amacıyla Güney Lübnan'ın İsrail ordusu eliyle tahrip edilmesi ve sivillerin katledilmesi dinci gerici Amerikancılar tarafından da desteklenmişti.

Emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki işbirlikçilerinin halk isyanlarını yozlaştırma/hedefinden saptırma saldırısının ivme kazandığı günlerde, CIA-MOSSAD güdümündeki oluşumun Hizbullah'ı hedef alan kararını açıklaması, bir tesadüf değil elbet. Suriye'deki olayların karmaşık bir hal alması, Hizbullah'ın ise, Beşar Esad yönetimiyle işbirliği içinde olması, Lübnan direnişine saldırmak için uygun bir fırsat olarak görülüyor. En azından 14 Martçılarla onların arkasındaki gerici güç odaklarının durumu bu şekilde değerlendirdiği ortada.

Zira hukuksal açıdan beş paralık değeri bile olmayan bir karar için, 14 Martçılar tarafından fırtına kopartılması, olağan bir durum değil. Belli ki, 14 Mart oluşumu ile arkasındaki gerici güç odakları, Beşar Esad yönetimini sıkıştırıp Hizbullah'ı zayıflatmayı, Hizbullah'ın silahlı kanadını tasfiye edip Esad üzerindeki basıncı daha da arttırmayı hedefliyorlar. Bu iki gücün etkisizleştirilmesi ise, İran'ı temel müttefiklerinden yoksun bırakmak anlamına geliyor ki,

söz konusu plan ABD-İsrail-Suudi Arabistan mihverinin ilk maddesidir.

Emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin hedefleri belli. Ancak bu uğursuz planın hayata geçirilmesi hiç de kolay değil. Zira 14 Martçıları destekleyenler dahil, Lübnan halkının büyük çoğunluğu söz konusu gerici plana şüpheyle bakıyor. Mecliste kıyamet koparken sokakların sakin olması bununa ilgilidir. Belirtmek gerekiyor ki, onlarca yıldır gerici çatışmalardan dolayı ağır bedeller ödeyen Lübnan halkları, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin iğrenç planlarının kendi hayırlarına olmadığını farkındalar. Elbette gerici güçlerin de sokaklara döküleceği belli bir kitle mevcut, ancak kitlelerin, Lübnan halkının parasıyla çalışan kirliliği bir oluşumun kararından dolayı buna pek hevesli olmadığı da gözleniyor.

Gerici planın önündeki asıl engel ise, kuşkusuz ki direnişçi güçlerin kendisidir. Zira Suriye'deki olaylar Hizbullah'ı kısmen sıkıştırırsa da, bu hareket öyle kolay silahsızlandırılacak bir durumda değil. Nitekim Hasan Nasrallah'ın mahkeme kararına soğukkanlı bir şekilde meydan okuması, özgüvenin ifadesiydi aynı zamanda. Kaldı ki bu koşullarda silahsızlanmanın Hizbullah ve destekçisi güçlerin imhası anlamına geleceği herkesin malumudur. Hal böyleyken direniş deneyimi ve birikimine yaslanan Hizbullah'ın silahsızlanmayı savaşız kabul etmesi mümkün değildir.

Lübnan'daki tüm taraflar silahlıdır; her partinin kendine göre bir silahlı gücü bulunuyor. Ancak hiçbiri Hizbullah'la kıyaslanabilecek durumda değil. Yine de Lübnanlı güçler arasında silahlı çatışmanın yeniden başlaması, bu küçük ülke, hatta bölge için tam bir felaket olur. Nitekim bunun farkında olan Hizbullah lideri, anılan açıklamasında, mahkeme kararının Şii-Sünni veya Müslüman-Hıristiyan çatışması yaratmasına izin vermeyeceklerini özellikle vurguladı.

Lübnan ve bölge hakları açısından durum bu iken, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin niyetleri farklıdır. 2006 saldırısı bu gerici güçlerin halkların kanını akıtmaktan geri durmayacaklarını kanıtlamıştır. Bunları durdurabilecek yegane güç direnişin kararlılığı ve Lübnan halklarının gerici egemenlerin sefil çıkarlarına alet olmayı reddetmeleridir.

“Sosyalist Enternasyonal” Atina’da toplandı...

“Sosyalizm” maskesi altında sınıfa düşmanlık, burjuvaziye uşaklık

Dünyanın çeşitli ülkelerinden burjuva sol partilerin katıldığı “Sosyalist Enternasyonal”, 1-2 Temmuz tarihlerinde yıllık olağan konsey toplantısını gerçekleştirdi. Konsey toplantısı şu aralar sert sınıf çatışmalarına sahne olan Yunanistan’da yapılırken toplantının başkanlığını PASOK lideri ve Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu yaptı.

İşçi sınıfına ihanetin tarihi!

İlk olarak, bugün adına “Sosyalist Enternasyonal” denen platformun sosyalizmin tarihsel belleğindeki enternasyonallerle bir ilgisi olmadığını belirtelim. Bugünün “Sosyalist Enternasyonalı” ne Marks ve Engels’in kuruculuğunu yaptığı Birinci Enternasyonal’in ne de Lenin öncülüğünde toplanan Üçüncü Enternasyonal’in mirasçısıdır. Esasında Birinci Paylaşım Savaşı’nda işçi sınıfının sosyalist mücadelesine ihanete eden İkinci Enternasyonal partilerinin mirasını devralan, hatta bu ihaneti daha da ileri taşıyan bir politik platformdur.

Bu politik platformun ise ne sosyalistlikle ne de enternasyonalizm düşüncesiyle bir ilgisi vardır. Öyle ki tarihinde, Birinci Paylaşım Savaşı sırasında kendi ülkelerinin burjuvazilerinin yanında yer alarak işçi sınıfına ihanet etmek, nice sömürge savaşının sorumlularından olmak ve Hitler faşizminin yarattığı yıkımın yolunu açmak gibi örnekler yazılıdır. Sonrasında ise burjuvaziye hizmette bir sınır yoktur. “Sosyalist Enternasyonal” partilerinin emekçi düşmanı politikaları uygulamakta diğer burjuva partilerinden herhangi bir farkları yoktur. Dahası solculuk iddiaları nedeniyle emekçileri aldatmakta çok daha yeteneklidirler.

Sosyal-demokrasi İkinci Paylaşım Savaşı’nda da aynı suçlara imza atmış, soğuk savaş dönemi boyunca komünizm düşmanlığı yapmıştır. Kısacası başlangıçta işçi sınıfının sosyalist özlemlerinin bir ifadesi olarak kurulan sosyal-demokrat partiler ve bu partilere dayanan İkinci Enternasyonal, sosyalizme ve işçi sınıfına karşı ihanet çizgisine varmıştır. Değişik dönemlerde farklı ülkelerde ortaya konulan devrimci kalkışmalarda açıkça karşı-devrimci rol oynamıştır.

Bugün “Sosyalist Enternasyonal” olarak ifade edilen platform ise bu mirasın taşıyıcısıdır. İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında dünya emekçi halkları nezdinde prestij kazanan sosyalist kampın önünü alabilmek için ihanetçi sosyal-demokrasinin uluslararası ölçekte örgütlenmesinin ifadesidir. İlk olarak 1946’da İngiltere’de toplanan uluslararası konferansta bir haberleşme ve irtibat bürosu kurulmuş, bu büro ertesi yıl daha ileri götürülerek bir danışma organına dönüştürülmüş ve Uluslararası Sosyalist Konferans Komitesi (COMISCO) adını almıştı. 1951’de toplanan komite “Enternasyonal”i yeniden kurma” kararı almış, bu karar doğrultusunda da 1951’in Temmuz ayında Frankfurt am Main’da “Sosyalist Enternasyonal” kurulmuştur.

İkinci Paylaşım Savaşı sonrasında yükselen ulusal kurtuluş hareketlerinin yüzünü SSCB’ye dönmesi üzerine, emperyalist güçler “Sosyalist Enternasyonal”i kullanma yoluna gittiler. Özellikle ‘60’lı ve ‘70’li yıllarda az gelişmiş ülkelerde emekçilerin sosyalist özlemlerini istismar etmek üzere sosyal-demokrat

partileri oluşturma girişimleri yoğunlaştı. Bu çerçevede kurulan ya da yeniden yapılandırılan sosyal-demokrat partiler “Sosyalist Enternasyonal” bünyesine alındılar.

Anlaşılabileceği üzere, sosyal-demokrasi ve onun uluslararası örgütlülüğü olan “Sosyalist Enternasyonal” işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesini düzen sınırları içerisinde tutmak, devrim ve sosyalizm davası ile buluşmasını engellemek ile görevlendirilmiş burjuva bir akımdır. Bunun için kısaca “düzen solu” olarak tanımlanmaktadır.

Hepsi emekçi düşmanı, hepsi emperyalizmin uşağı

“Sosyalist Enternasyonal”in işlevini anlamak için toplantıya katılan partilere bakmak bile yeterlidir. Toplantının ev sahipliği yapan PASOK ise bunun en belirgin örneklerinden biridir. Daha kısa bir süre önce

bu parti tüm tepkilere rağmen emekçi düşmanı bir programı meclisten geçirmişti. PASOK lideri ve Yunanistan Başbakanı olan Papandreu aynı zamanda “Sosyalist Enternasyonal”in dönem başkanlığını da yapmaktadır.

Toplantının açılış konuşmasını yapan Papandreu “Sizleri Yunan hükümeti ve PASOK adına selamlıyoruz. Zor zamanlarda zor adımlar attık. Ülkemizi kurtarmak için vatansever kararlar aldık. Bu kararlar, işçiler ve emeklilerin maaşları ve KOBİ’ler için sosyal olarak gerekli kararlardı. Acı verici kararlardı fakat bu bize, ülkemizdeki derin değişiklikler yapmak için bir fırsat ve umut verdi” dedi. Oysa biz Papandreu’nun “umut verici” dediği kararların gerçekte ne olduğunu iyi biliyoruz. Bu kararlar işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının köleliğe bir adım daha yaklaştırılması demektir. “Kemer sıkma” politikası olarak bilinen ve gerçekte kapitalizmin yapısal buhranların faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesi demektir. Zira bu politikalar Yunanistan işçi ve emekçileri tarafından öfkeyle karşılanmış, büyük bir patlamaya neden olmuştu.

Başka bir örnek de toplantıda yer alan İngiltere İşçi Partisi’dir. Dünya halkları bu partiyi ABD’nin emperyalist savaş ve işgallerine verdiği tam destek ile yakından tanımaktadır. Sayısız emekçi düşmanı, savaş partisi de yine bu sözde enternasyonalin üyesidir. Bilindiği gibi “Sosyalist Enternasyonal”in Türkiye’deki tek üyesi CHP nin de tarihi ve kimliği ortadadır.

Toplantıda kapitalizmin dünya ölçeğinde girdiği krizin yarattığı problemler, Yunanistan’ın durumu, spekülasyon saldırılarına karşı ülkelerin savunma mekanizması olarak atacağı adımlar, Arap dünyasındaki gelişmeler, hak ve özgürlükler, Ortadoğu’da barışın sağlanması ile nükleer enerji konuları da ele alındı.

Ancak toplantı hiçbir şekilde işçi ve emekçiler lehinde sonuçlar yaratmamıştır. Tersinden emekçi kitlelerin düzene yönelen öfkelerini dizginleyebilmenin, sınırlandırabilmenin ve sosyalizmin devrimci çizgisiyle buluşmasını engelleyebilmenin bir aracı olarak kullanılmaya çalışılmıştır

Sıra Portekiz’de mi?

Yunanistan’ın iflas etmesi ve yeniden sömürgeleştirilmesinin ardından, gözler zincirin diğer zayıf ülkelere çevrildi. İlk sinyalleri veren ülke ise Portekiz oldu. Kredi derecelendirme kuruluşu Moody’s Portekiz’in borçlarını ‘değersiz’ statüsüne düşürdü.

Kurumdan yapılan açıklamada, Portekiz’in mali piyasalarda yeniden borçlanmaya başlamadan önce, ikinci bir kurtarma programına ihtiyacı olabileceği belirtildi. Bütçe açığını kapamak için uygulanacak önlemler kapsamında vergiler artırılırken özelleştirmeye hız verilecek.

İlave özelleştirme programlarının

uygulanmasının yanı sıra, 1500 euronun üzerindeki emekli maaşlarında kesintiye gidilecek ve bazı ürünlerin satış vergisi artacak. Portekiz’in borçlarını oransal olarak bu yıl gayri safi milli hasılanın yüzde 5,9’una, 2012’de yüzde 4,5’ine ve 2013’de yüzde 2’sine indirmesi öngörülüyor. Hedef, Portekiz’in bütçe açığının gayri safi yurtiçi hasılaya oranını 2013 yılına kadar yüzde 9,1’den euro bölgesi limiti olan yüzde 3’e düşürmek.

Portekiz’in komşusu İspanya’nın da kurtarma paketine muhtaç kalması durumunda, Avrupa Birliği’nin bu mali yükün altından kalkamayacağı ifade ediliyor.

Emekçiler 'grev' dedi

İngiltere'de emekçiler hükümetin emeklilik haklarını gaspetmek için hazırladığı yasaya karşı 30 Haziran günü greve çıktı. Kamuda örgütlü sendikalar tarafından düzenlenen 24 saatlik grev nedeniyle okulların üçte biri kapanırken, toplu taşıma ve havaalanlarında ciddi aksamalar oldu. Binlerce emekçi Londra merkezindeki parlamento binasına yürüyüş düzenlerken, ülkenin birçok yerinde de protesto gösterileri yapıldı.

Konuyla ilgili açıklamalarda bulunan Kamu ve Ticari Hizmetler Sendikası (PCS) lideri Mark Serwotka, grevin sendikaların tarihindeki en önemli grev olduğunu söylerken, Sendikalar Konfederasyonu Başkanı Brendan Barber ise "Hükümetin kamu sektöründeki kesintileri göz önüne alındığında, grevin

sürpriz olduğunu söylemek zor" açıklamasında bulundu.

Başbakan David Cameron ise grevden bir gün önce yaptığı açıklamada, greve gitmek için güçlü bir neden olmadığına inandığını söyledi. Cameron buna gerekçe olarak da süren müzakereleri ve grevin az sayıdaki sendika tarafından alınmış olmasını gösterdi.

Başbakan'ın böyle konuşmasının nedeni ise İşçi Partisi'ne bağlı sendikaların greve gitmemesi oldu. İşçi Partisi etkisi altındaki 4 sendikayı grevden uzak tutarken böylelikle burjuvaziye büyük bir hizmette daha bulundu.

İngiltere'de genel grev yasakken, kamu emekçilerinin eşgüdüm halinde yürüttüğü bu grev aynı zamanda yaşağı da delmek anlamına geliyor.

Endonezya'da grev

Dünyanın en büyük altın ve bakır şirketlerinden ABD merkezli Freeport-McMoRan'ın Endonezya'nın Papua eyaletinde kurulu üretim tesislerinde işçiler 4 Temmuz günü greve çıktılar.

Yaklaşık 8 bin işçinin çalıştığı tesislerde işçiler daha yüksek ücret talebi için mücadele ediyorlar. İşçiler ortalama saat ücretlerine 3 dolar zam istiyorlar. Grevin 11 Temmuz'a kadar sürmesi bekleniyor.

Şirket yönetimi ile işçi temsilcileri arasında görüşmeler de devam etti. İşyerinde örgütlü işçi sendikası yetkilisi Basak Solossa ise, grev öncesinde tam kapasite çalışan işyerinde üretimin tamamen durduğunu açıkladı.

Madenciler greve hazırlanıyor

Şili Bakır İşçileri Federasyonu'ndan yapılan açıklamada devlete ait bakır işletmelerinin özelleştirilmesine karşı 11 Temmuz günü grev yapılacağı belirtildi.

Federasyon adına açıklama yapan Raimundo Espinoza, dünyadaki en büyük bakır üreticisi konumunda olan Codelco'nun yönetim tarafından özelleştirilmeye hazırlandığını belirtti. Espinoza, Şilili bakır işçilerinin bu kararı kesinlikle kabul etmeyeceklerini söyledi.

Codelco'da çalışan 16 bin işçinin iş bırakacağı grevin, 1970-73 yılları arasında iktidarda bulunan Salvador Allende yönetiminin tüm maden işletmelerinin kamulaştırıldığını açıkladığı tarihin 40. yıldönümüne gelmesi de ayrı bir anlam taşıyor.

Allende hükümetini devirerek başa gelen Pinochet diktatörlüğü kamulaştırma adımlarını geriye çevirerek özelleştirmelere hız vermişti. Bugün Şili'deki madenlerin %70'i yabancı sermayenin elinde bulunuyor.

Bakır işçileri ise mücadelelerini sadece özelleştirmelere karşı olarak tanımlamıyor, özelleştirilen işletmelerin kamulaştırılmasını da savunuyor.

197 göçmen boğuldu

Emperyalistlerin savaşa, sefalet ve açlığa mahkum ettiği Afrika halkları ölümü göze alarak çıktıkları yolculuklarda hayatlarını kaybediyor. Son olarak 5 Temmuz günü Kızıldeniz'den Suudi Arabistan'a giden göçmen tekninin yanarak batması sonucu 197 kişi hayatını kaybetti.

Çad, Nijerya, Somali ve Eritre'den Suudi Arabistan'a göçmen taşıyan bir tekne çıkan yangın nedeniyle Sudan açıklarında battı. Teknede bulunan 193 kişi ölürken sadece 3 kişi kurtulmayı başardı.

Afrika'nın doğu bölgesinde son 60 yılın en büyük kuraklığı yaşanıyor. 12 milyondan fazla kişi açlıkla karşı karşıya. Açlık başta olmak üzere bir dizi sorunla boğuşan onbinlerce kişinin yaşama kaygısı, Kızıldeniz üzerinden Suudi Arabistan ve Yemen'e göç dalgasında son zamanlarda büyük artış meydana gelmesine neden oldu.

Geçtiğimiz aylarda da Libya'dan kaçan mültecileri taşıyan bir teknedeki 72 kişiden 61'i açlık ve susuzluktan ölmüştü. NATO'nun askeri helikopterleri gemiyi fark etmiş fakat yardım etmeyerek göçmenlerin ölmesine göz yummuştu.

Mansure Bekhiş gözaltında

İran rejiminin eski muhaliflerinden Mansure Bekhiş, 20 Haziran'da Tahran'da gözaltına alındı.

54 yaşında olan Mansure Behkiş, İran işçi sınıfı özgürlüğü yolunda mücadeleye devam etti ve ilk kez 1981 yılında tutuklandı. 3 ay hücrede kaldıktan sonra, bebeğini doğurmak amacıyla kısa bir süre dışarıya çıkma izni aldı ve bu sürede kaçmayı başardı. 7 yıl gizli yaşayarak mücadeleye devam etti. Irak-İran savaşından sonra, İran devleti tarafından katledilen muhaliflerin ve komünistlerin aileleri ile birlikte onları anmak ve katliamlara karşı karşı çıkmak amacıyla gerçekleşen eylem ve basın açıklamalarının içinde yer aldı ve mücadelenin öncülerinden biri oldu. Haveran Anneleri denilen, komünist şehitlerin aileleri halen bu mücadeleyi sürdürüyorlar.

Haveran, Tahran'a 1 saatlik mesafede olan

açık bir alandır. Toplu kurşuna dizilen, işkence altında öldürülen ya da idam edilen 5 bin komünist ve muhalifin devlet tarafından müslümanların mezarına gömülmesine izin verilmedi ve şehir dışına çıkarıldılar. Mansure Bekhiş'in ailesinden de 6 kişi bu mezarlıkta gizlice toprağa verildi.

Her yıl, bu katliamın yıldönümü olan yazın 3. ayında, Haveran aileleri tarafından anma yapılır. Mansure Bekhiş bu mücadelede önemli bir yere sahip olduğu için, her sene bu aya yakın gözaltına alınmaktadır. Ciddi anlamda iç ve dış sorunlarla boğuşan İran devleti, 2011 yılının yazına yaklaşınca Mansure Bekhiş'i gizlice gözaltına aldı. Bekhiş'in zindanda işkence altında olduğuna dair haberler geliyor.

[İran'dan Kızıl Bayrak okuru](#)

Mısır yine ayakta!

Mısır'da halk isyanının merkezi olan Kahire'deki Tahrir Meydanı yine genç kesimlerin ve emekçi halkın eylemine sahne oluyor.

3 Temmuz günü meydana kamp kuran gençler ile Mübarek yanlıları arasındaki çatışmalarda 1 kişi ölmüş, 8'i ağır 350 kişi yaralanmıştı.

4 Temmuz günü ise, halk ayaklanması sırasında 17 kişinin ölümünden sorumlu tutulan

7 polisin kefaletle serbest bırakılması katledilenlerin yakınları ile muhalif gençlik örgütlerinin sert tepkisine neden oldu. Karar ardından mahkeme güvenlikçileriyle çatışan göstericiler, Suez anayolunu işgal etti. Gösteriler farklı bölgelere de sıçradı. Menyel semtinde ise, polisin bir genci ateş açarak öldürmesi üzerine halk semt karakolunu bastı. Çıkan çatışmalarda çok sayıda kişi yaralandı. Çatışmalar kentin genelinde gece boyunca sürdü.

İşte kapitalizmin futbolu: Para-mafya-şike!

Neredeyse kapitalizmle birlikte gelişen modern futbol diğer spor dallarından farklı bir gelişim göstermiştir. Bir sektör olarak hızla büyüyen futbol, milyarları etkileyen bir görsel şov olmayı başarmış, dahası bir spor olmanın ötesine geçmiştir. Dünyayı sarsan I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında İngiliz siperlerinden Alman siperlerine doğru atılan futbol topu 50 bin insanın öldüğü bir çatışmayı başlatırken, futbolun gücü Hitler'den Mussolini'ye, Salazar'dan Franco'ya kadar birçok diktatörün ilgisini çekti. Hitler'in ari ırkın üstünlüğüne dair düşlerini Dinamo Kiev'in Bolşevik futbolcuları kabusa çevirdi, Mussolini'nin mirası olan stadın adı, tribünlerine - Roma'da inşa edilen stada Faşist Parti adı verilmişti- A.S Roma taraftarları tarafından asılan Che posteriyle parçalandı. İktidarların futbolun kitlelerde yarattığı etkileri kullanma ihtirasları her seferinde bir şekilde boşa düşmesine karşın futbol da kapitalizme yenik

düştü.

Adına "endüstriyel futbol" denen ve televizyonlarda izlemeye mahkûm edildiğimiz şarlatanlık sistemin çarklarından birine dönüşmüş durumda. Bir yanıla televizyon yayınlarından, forma satışlarına, futbolcu borsasından reklam gelirlerine, maçlar üzerine oynanan bahislere kadar devasa bir sektöre dönüşen futbol diğer yandan kitleleri uyuşturan ideolojik bir saldırı aracıdır. Futbolun içine düşürüldüğü bu cendere bizzat burjuvazi tarafından alkışlanırken Türkiye'de yaşananlar burjuvazinin "pisliğe" nasıl da battığını bir kez daha gözler önüne sermiştir. Şike iddiaları arasında milyonların heyecanla izlediği Türkiye Süper Ligi'nin nasıl bir pisliğe bulaşık olduğu açıkça görülmektedir.

Taraftarların "ölümüne" gittikleri maçların birer ikiye satıldığı, mafyanın en popüler isimlerinden faşist tetikçi Sedat Peker'in futbol sektöründe önemli yer

tuttuğu, taraftarların gözyaşları arasında izlediği maçların sonuçlarının önceden belli olduğu, hatta şampiyonun bile "para" ile belirlendiği, ikincinin ise parasının yetmediği için "verimli" şike yapamadığı iddialar arasında yer alıyor.

İddiaların doğruluğu bir kenara futbola bulaşan pislik hemen her kesimce kabul edilmiş gerçeklik olduğu için mevcut durum yadırganmıyor. Açıktır ki paranın girdiği her alan gibi futbolun kirlenmesi beklenmeyen bir durum değil. Üstelik bu durum salt çeteler cenneti Türkiye'ye özgü değildir. Futbolun etkisinin geniş olduğu tüm ülkeler açısından durum benzer. Birkaç sene önce İtalya'da ortaya çıkan şike skandalı, Almanya'daki bahis skandalı futbolun düştüğü global garabeti ortaya koymaktadır. Bunun temel nedeni ise futbolun milyarlarca dolarlık rantın yaratılıp paylaşıldığı ekonomik bir sektöre dönüşmesidir.

Spor Sen Genel Sekreteri İbrahim Akseloğlu ile şike operasyonu üzerine konuştuk...

"Sınıflı ve kar merkezli sistemin gerçekleri yansıyor..."

- Futbol sektöründe gerçekleştirilen "şike operasyonuna" ilişkin gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Spor alanı zaten çok kirli bir alan. Birincisi, bu alan uluslararası ilişkiler boyutu açısından oldukça kirli bir alan. İkincisi ise, Türkiye'deki siyasi ilişkiler, şirket ilişkileri, borsa ilişkileri ve finans sektörü açısından kirli ilişkiler var. Ayrıca spor endüstrisi diğer sektörlerden farklı olarak birçok sektörü şu ya bu şekilde etkileyen, onlarla içiçeleşmiş bir sektördür. Bunun yarattığı karmaşık ilişkiler ağı var. Bir de buna içinde yaşadığımız sınıflı, kar merkezli sistemin karakterini de eklediğimizde bu iş içinden çıkılmaz hale geliyor. Bizler bunun farkındayız. Spor alanında da sendikalaşma kararı verdiğimizde bunu dile getirerek karar vermeye çalıştık. Bu kadar büyük paraların döndüğü bir alanda kirlenmemek mümkün değil.

Şu anda AKP iktidarının, en mahalli kurumu bile kendine bağımlı kılmaya çalışan tutumunu da görmek gerekiyor. Futbol Federasyonu başkanlık seçiminden önce Aziz Yıldırım ile mevcut iktidarın arasından su sızmazken Futbol Federasyonu seçimlerinden sonra birden kılıçlar çekildi. Bu iş nereye gider belli olmaz ama biz şöyle bakmaya çalışıyoruz. Sonuçta burada taraflar uzlaşabilirler ya da taraflardan biri geri adım atabilir. Bunun spor alanı açısından bu tür sonuçları veya hukuksal sonuçları olabilir. Çok ciddi şeyler dillendiriliyor. Şampiyon olmuş bir takımın küme düşürülmesi olasılığından söz ediliyor. Bir yandan da bu işin ne kadar dibe vurduğunu görüyorsunuz. Sormak lazım. Bundan bir ay önce bu bulgular elinizde yok muydu? Niye seçimi beklediniz ve seçimden sonra böyle bir operasyon yaptınız?

Bizi asıl olarak, bu çatışmanın spor emekçilerine yansıtacak boyutu ilgilendiriyor. Bu alan zaten istikrarlı bir örgütlülüğün olmadığı bir alandır. Yaklaşık iki yıldır süren kamuoyuna açık bir sendikalaşma faaliyeti var. Daha çok bireysel hukuk ve sözleşmeler üzerine faaliyet yürütülüyor. Son derece popülerize

edilmiş bir alan. Bir sürü hukuksuzluk ve güvencesizlik var. Bu alanda her şeyden önce bir yasa boşluğu söz konusu. Açıklamamızda da vurguladık, bu sorunların çözümü "Spor İş Yasası"nın çıkartılmasından geçiyor. Bir de, dünyada kalkmış olan amatör-profesyonel ayrımının süratle yok edilmesi gerekiyor. Profesyonel sporcuların bile bugün güvenceleri yok. İnsanlar 30-33 yaşında işsiz kalabiliyorlar. Ya da 18-20 yaşındaki bir insan sakatlandığında bırakın spor yaşamını belki de hayatı bitiyor ve ailesinin bakımına muhtaç kalabiliyor.

"Kara para futbol üzerinden temizleniyor"

Şike konusu da yeni bir konu değil. "Gelişmiş" diye tabir edilen ülkelerde şike olayları yaşanıyor. Bundan 3-4 yıl önce OECD ülkelerinin Avrupa Birliği'ne bağlı ülkelerde yaptığı araştırma var. O araştırma yaklaşık 2 yıl sürmüştü. Almanya, İngiltere, Fransa gibi ülkeleri ve daha sonra AB'ye katılan doğu ülkelerini kapsayan bir araştırma. Orada çok net biçimde, kara paranın futbol üzerinden temizlenmesi sürecine engel koyamıyorlar. Çünkü bu alanda büyük karlar var. Avrupa ülkelerinde bile futbol takımlarında başkanlık yapanların yüzde 70'ten fazlası genelde inşaat alanında da şirketleri olan patronlar. Olayın boyutlarını böyle koyduğunuzda işin gerçeği açığa çıkıyor.

- Gelişmelere spor emekçilerinin durumu üzerinden bakarsak neler söyleyebiliriz?

- "Bu sistemde bir şey yapılmaz" deyip bırakmak da bence emek güçlerinin en büyük eksikliğidir. Spora dönük bizler çok eleştiri yaptık ama bu alanın sorunlarına dönük örgütlenme faaliyeti veya hak mücadelesi geliştiremedik. Bu da emek güçlerinin eksikliğidir. Spor Sen'in sahaya çıkmasıyla birlikte bu alandaki eksiklik giderilmeye çalışılıyor. Bu ülkede çocukların ve gençlerin eşit ve özgür biçimde spor sahalarından, oyun alanlarından yararlandırılması gerekiyor. Bu konuda belediye yasaları olmasına rağmen bunları dahi uygulatamaz durumdayız.

Ayrıca spor alanı, taraftarlaşma kültürü üzerinden yatay-dikey bölünme de gerçekleştiriyor.

Öbür taraftan, taraftarların önemli bir bölümü bu ülkenin emekçileridir. Onların güncel sorunları doğal olarak stadlara ve sahalara da yansıyor. Birbirinden kopartamıyorsunuz. Bunu şiddet yasalarıyla engelleme şansınız da yok. Sadece tarafsızlaştırılmış ve seyircisizleştirilmiş statlar yaratılmaya çalışılacak.

"AKP iktidarı futbol alanının politize olmasını istemiyor"

- Açıklamalarınızda şike operasyonu ile Türk Telekom Arena Stadi'nin açılışı sırasında gerçekleşen Erdoğan protestosunun bağıni kuruyorsunuz. Bu durumu biraz açabilir misiniz?

- Sadece AKP iktidarı açısından değil genel olarak son 30 yıldır Türkiye'deki iktidarların hiçbiri herhangi bir muhalif duruş istemiyor. AKP bu açıdan gemi azıya almış durumda. AKP'nin devletleşme süreci olarak da bu durumu tarif edebiliriz. Gücü eline geçirdikçe kendine karşı güçleri yok etme, köşeye sıkıştırma yönünde yöntemler izlemeye çalışıyor. Tabi ki bunun öncesi var. Arena'da yaşanan olaylar AKP'nin son 7-8 yıllık uygulamalarına duyulan tepkinin spor alanından dışa vurulması. İnsanların bu kadar uyutulduğu ve tarafaştığı bir alanın politize olmasını iktidar istemiyor. O yüzden de bu alana dönük yatırımlar yapmaya çalışıyor. "Sporda Şiddet Yasası"nın seçimden hemen önce çıkmasının nedeni bu. Spor seyircisini karşılarına almayı göze alarak bunu uygulamaya çalıştılar. İki yönü var. Spor seyircisini karşınıza almadan "Sporda Şiddet Yasası"nın çıkartıyorsunuz. Futbol Federasyonu başkanlık seçiminin hemen sonrasında, şampiyon takımın başkanını da içine alan şike operasyonu başlatıyorsunuz. Sadece bu iki olayı bile yan yana getirdiğinizde iktidarın yönetme mantığı açığa çıkıyor diye düşünüyorum.

Sektörün büyüklüğü öylesine iştah açıcıdır ki “milyon” sıradan bir para niceliği gibi telaffuz edilmektedir. Ancak kapitalizmin tüm sektörlerinde olduğu bu sektörde de sınıf çelişkilerinin acımasız kuralları geçerlidir. Vitrindekilerin gerisinde duran, devasa bir sömürü alanı ve hayal kırıklığıdır. Sosyal tesislerde, stadlarda hizmet sunan binlerce emekçi ve futbolun popülerliğini insanlara yaymakla görevli basın emekçileri, bu sektörün yan ürünlerini üreten –forma, top, bayrak, ayakkabı vs- işçiler bu parlıtlı hayatın mutfağında çalışıyor. Yıldız olma hevesiyle menajerlerin elinde oyuncak olan, zor şartlar altında alt liglerde oynayan binlerce futbolcu ve onların hayal kırıklıkları ise madalyonun öbür yüzünü oluşturmaktadır. Endüstriyel futbol tek başına milyonlar, şöhret ve eğlence değildir. Endüstriyel futbol acımasız bir sömürü, artı-değer ve hayal kırıklığı demektir.

Bu nesnel durum karşısında dar kafalı aydın takımına tekrar en içlisinden “bir topun peşinde koşan 22 adam...” türküsünü söylemeye başladığını şimdiden duymaya başladık. Futbolu hedef tahtasına oturtanlar bilerek veya bilmeyerek kapitalizmin çürümüşlüğüne aklamaktadır. Kurban olan futbolu katil ilan etmek, toplumdaki çürümüşlüğe aymazlığa dayanak saymak sebep ve sonucu karıştırmak anlamına gelecektir. Popüler sporlar arasında en kalabalık şekilde oynanan, tıpkı bir orkestra gibi bireysel yetenekle kolektif takım oyununu birleştirerek işbirliği ve rekabeti dengeleyen işçi sınıfının sporunu kirleten burjuvazi ve onun kokuşmuş düzenidir. Futbolun sahibi olan işçi sınıfı ona kendinden kattıkları ile bu oyunu böylesine etkileyici kılmıştır. Onun büyümesine cevap arayan sosyologların çözemediği bu denklemin içinde doğrudan işçi sınıfı bulunmaktadır. Burjuvazinin ilk zamanlarda futbolu aşağılaması ve futbolun anavatanı İngiltere’de tüm köklü futbol takımlarının işçi takımı olması da bundandır. Onun popülaritesi de bu sebeplerden dolayı bir tesadüf değildir.

Tüm bunlara karşın her örgütlenme gibi futbol örgütlenmelerinin -taftar gruplarının- bir araya getirdiği milyonlarca insan açısından futbol tek birleştirici neden değildir. Özellikle son dönemlerde genelde milliyetçiliğin hakim olduğu tribünlerde sol taraftar örgütlenmeleri dikkat çekmektedir. Bunların en bilinenlerinden Livorno taraftarlarına dünyanın pekçok yerinden insanlar katılmakta olduğu somut bir durumdur.

Futbolu rekabete boğan ve onu seyirlik bir hale dönüştüren sistem bunca yıldır futbolun gücünü dizginlemeyi başarabilmiş değildir. Kirli elleriyle ona her dokunduğunda kirlettiği aslında futbol değil onun kapitalist bir imitasyonu olan “endüstriyel futboldur”. Gerçek futbol hala çocukların elinde sokaklarda iki taş, eskimiş bir topla aynı amatörükte küreselleşen dünyaya meydan okumaya devam etmektedir. Bu hikaye başladığı yerde işçi sınıfının ellerinde mutlu sona ulaşacaktır. Futbol da tıpkı işçi sınıfı gibi kendini kirletmeye kandırmaya çalışanlara inat olduğu yerde parlamaktadır.

Bir futbol hikayesi

Kapitalizmin şikeyle kirlettiği futbolun bu günlerde anlatılan hikâyelerinden başka çok anlatılmayan ama unutulmaz hikâyeleri de vardır. Elbette bu hikâyelerin yaratıcıları da işçi sınıfı ve onun mücadelesini omuzlayanlardan başkaları değildir.

Naziler II. Dünya Savaşı boyunca uyguladıkları yıldırım saldırı taktiği ile Sovyetler Birliği topraklarına kimsenin beklemediği bir anda saldırarak kolay bir işgal gerçekleştirir. Ukrayna topraklarına iyice yerleşen Alman ordularının uyguladığı terör ve baskılar Kiev halkının hayatını zindana çevirirken, işgal günleri boyunca 180 bin Kievli acımasızca ölüm kamplarına gönderilir. Tüm bunlar sürerken Alman faşizminin en büyük zevklerinden biri haline gelen ve Ari ırkın üstünlüğünü ispatlanmayı amaçlayan spor organizasyonları da düzenlenir. İşte böyle bir maç işgal altındaki Kiev’de Sovyet ve Nazi futbolcular arasında düzenlenir.

Almanlar, Ukrayna çevresindeki birliklerden en iyi oyuncularını topladıkları takımlarına yenilmez gözüyle bakarken, Kiev’in takımı çoğunluğu savaş öncesinde Avrupa’nın en iyi takımı olarak gösterilen ancak savaşta çok sayıda oyuncusunu kaybederek kapanma noktasına gelen Dinamo Kiev takımına, Lokomotif gibi takımlardan alınan oyuncular takviye edilerek oluşturulur. Almanlar kurdukları takıma “Luftwaffe” (Alman Hava Kuvvetlerine verilen ad) adını verirken Kiev takımı da Dinamo Kiev’in kaptanı Nikolai Trusevich’in önerisiyle yeni bir başlangıcı simgelemesi için “FC Start” adını alır.

9 Ağustos günü saat 17.00’de maç başlar. Maç üst düzey Nazi komutanları tarafından izlenirken Adolf Hitler de gelecek galibiyet haberini beklemektedir. Kievliler ise kalabalıklar halinde stada akarken üzerlerine doğrulan silahlar nedeniyle tezahürat yapamazlar. Bu maç herkes için Alman faşizmi ve sosyalizm arasında geçen bir maç olacaktır.

Maçın nasıl geçeceği başta yapılan seromonide de ortaya çıkar. Alman futbolcular “Heil Hitler” diyerek sağ elleriyle selam verirken herkes aynı hareketi Sovyet futbolculardan beklerken onlar yumruklarını havaya kaldırır ve statlar da Sovyet bağlılığını simgeleyen “fizcultura” (fizik kültür) diye bağırarak selam verirler.

Hemen her şey FC Start futbolcularına karşıdır. Alman futbolcular düzenli idmanlar sayesinde fizik olarak çok üstündürler, Alman takımının yedek kulübesinde bir takım daha çıkaracak kadar daha oyuncu vardır. Oysa Kiev takımının yedek kulübesinin bankında teknik direktör Grigory Osinyuk tek başına oturmaktadır. Daha da önemlisi, maçın hakemi bir SS subayıdır. Yokluklar içinde sahaya çıkan Kievli oyuncuların üzerinde ağustosun yakıcı sıcağına rağmen kışlık yün formaları varken Alman futbolcular sahaya en yeni formalarıyla çıkmıştır.

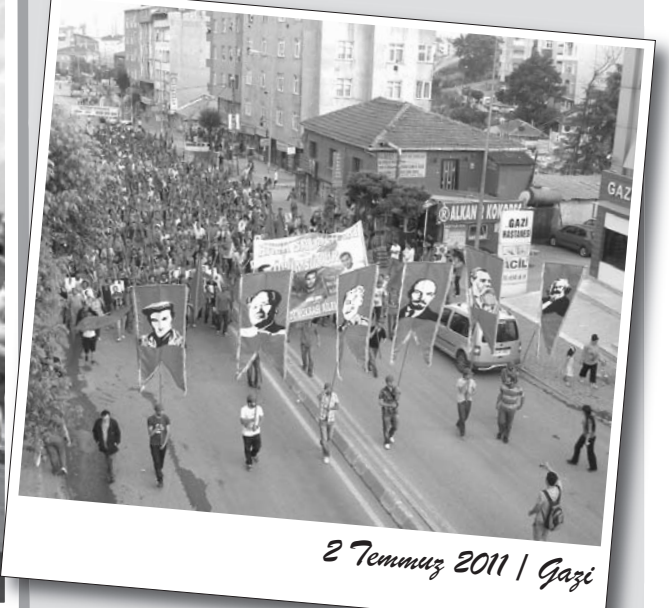
Maçın başlaması ile birlikte Almanlar hakemleri yardımıyla atak yapmaya başlar. Maç giderek Kievli futbolcular için dayak yeme seansına döner. Öyle ki Almanların ilk golü geldiğinde, kaleci Trusevich kafasına aldığı bir darbeyle yerde baygın bir halde yatmaktadır. Tüm bunlar FC Start ilk yarıyı, SSCB’nin en iyi forvetlerinden bir olan Kusmenko ve Goncharenko’nun iki golüyle 3-1 önde kapar. Bütün tribünler coşmuştur, sessizlik yırtılmış, zafer şarkıları ve marşlar söylenmeye başlar. Tabi ki sonuç, sinirlenen Alman askerlerinin tribünlere saldırması olur. Ama ne sahadakiler ne de tribündekiler vazgeçmeye niyetli değildiler.

Devre arasında FC Start soyunma odasına gelen “kibar” bir SS subayı, maçı kazanmayı düşünmemelerini öğütlemesine rağmen futbolcular ve teknik direktör son bir toplantı yaparlar ve boyun eğmemeye karar verirler. O sırada şehirdeki tek somut direniş alanı maçın yapıldığı stat haline gelir. Futbolcular aldıkları kararın etkisiyle ikinci yarıya çok rahat çıkarlar ve son maçlarını 5-3 kazanırlar. Almanlar çıldırır. Hele ikinci yarıda, takımın en genci altın çocuk lakaplı defans oyuncusu Klimentko, defanstan aldığı bir topla tüm Alman takımını geçerek ve sonra kale çizgisinde durur ve yüzünde alaycı ifade ile topu kaleye atmak yerine sahanın içine vurur, bu Almanları deliye döndürür.

Maçın sonunda işgal altındaki Kiev büyük bir zafer duygusu ve gurur yaşamaktadır. Öyle ki Almanlar genel bir ayaklanmadan korktuklarından FC Start oyuncularına saldırmaya cesaret edemezler. Maçı takip eden günlerde bir firında işçi olarak çalışan takım oyuncuları Gestapo tarafından firından gözaltına alınırlar. Sahadan sonra faşizmin zindanlarında da tam bir direniş gösterirler. 20 gün boyunca işkence yapılarak sabotaj ya da hırsızlık gibi suçlar üzerlerine yılmaya çalışılır. Amaç futbolcuları idam etmektir. Ancak futbolcular gene bir takım halinde işkenceden başları dik çıkar. Bunun üzerine toplama kamplarından en korkunçlarından biri olan Siretz’e gönderilirler. Açlık susuzluk, işkence ve ağır çalışma koşulları altında takım tek bir kayıp vermeden 6 ay boyunca direnir. Takım Almanlara onların istediklerini, yani teslim olduklarını göstermemeye kararlıdır.

24 Şubat 1943 sabahı kamp komutanı Paul Radomsky takımı tek sıra halinde dizer. Devriye gezen bir Alman aracının bombalanmasının intikamını alacağını söyleyen Radomsky önce büyük golcü Kusmenko’yu, daha sonra altın çocuk Klimentko’yu, kafalarına tek bir kurşun sıkarak öldürür. Sıranın kendisine geldiğini gören kaptan Trusevich yumruğunu kaldırır ve haykırır: “Krasny sport ne umriot!” (Kızıl sporu asla öldüremeyeceksiniz!) İdamı karşı direnen Trusevich arkadaşları ile aynı akibeti paylaşır ve cansız bedeni yere yığılır. Öldüğünde üzerinde 9 Ağustos 1942’de oynadığı son maçta giydiği “1” numaralı eşofmanı

Gerillalar sonsuzluğa uğurlandı

2 Temmuz 2011 | Gazi

Dersim MKP/HKO gerillalarını sahiplendi

27 Haziran Pazartesi günü Dersim'in Ovacık ilçesinde katledilen Maoist Komünist Partisi'ne (MKP) bağlı Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) gerillaları 30 Haziran'da sonsuzluğa uğurlandı. Dersim'de gerçekleştirilen kitlesel anmaların ardından MKP/HKO şehitleri defnedildi.

Dersim Cemevi'ne getirilen Ozan Derman, İsmail Perkaş ve Abidin Demir, Orak-çekeçli kızıl bayraklara sarılarak anmanın yapılacağı yere götürüldü. "Halk Savaşçıları ölümsüzdür" pankartının açıldığı anma saygı duruşu ile başladı. Ardından Yeni Demokrasi Aileleri Birliği adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada şehit düşen gerillalar anlatıldı.

Tören sırasında MKP militanları da gerillalar için bir açıklama yaptı.

Törenin ardından katledilen gerillalar yüzlerce aracın oluşturduğu konvoy eşliğinde köylerine gönderildi. Ovacık yolu güzergahı üzerinde MKP/HKO imzalı "Ozan, İsmail, Abidin ölümsüzdür", "Meral'den Ozan'a sürecek bu kavga" pankartlarının asılması dikkat çekti.

MKP şehitleri Aşağı Tornova Köyü'nde binlerce kişi tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. Yaklaşık

250 araçlık konvoy oluşturularak, Ovacık merkeze hareket edildi. Ovacık esnafı kepenk kapatarak gerillaları selamlarken, törene kitlesel bir katılım sağlandı.

Yaklaşık 4 bin kişi Konak Köyü girişinde "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartı arkasında toplanarak mezarlığa yürüdü.

Törende Yeni Demokrasi Aileleri Birliği ve Partizan tarafından açıklamalar yapıldı.

Açıklamaların ardından Derman ve Perkaş, marş ve sloganlarla sonsuzluğa uğurlandı.

Abidin Demir'in cenazesi ise Dersim merkezde yapılan anma töreninin ardından yüzlerce araçlık konvoy oluşturularak, Mazgirt'e bağlı Basi (Güneşdere) Köyü'ne getirildi.

Cenaze köy meydanında karşılandıktan sonra "Halk savaşçıları ölümsüzdür" pankartı arkasında mezarlığa götürüldü.

Abidin Demir'in şahsında devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşuyla başlayan törende Yeni Demokrasi Aileleri Birliği ve Partizan adına açıklamalar yapıldı. Abidin Demir marşlar ve şiirlerle defnedildi.

Gazi'de kitlesel anma

27 Haziran günü Dersim'in Ovacık ilçesinde katledilen Maoist Komünist Partisi Halk Kurtuluş Ordusu (MKP-HKO) gerillaları Ozan Derman, İsmail Perkaş ve Abidin Demir, 29 Haziran günü Dersim'in Çemişgezek ilçesinde katledilen HPG gerillası Mazlum Erenci ile TKP/ML TİKKO gerillası Yordal Yıldırım; İstanbul Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirilen kitlesel ve coşkulu yürüyüşle anıldı.

2 Temmuz günü Yeni Demokrasi Aile Birliği'nin (YDAB) çağrısıyla yapılan anmada katılımcı devlete dönük öfke öne çıktı. Gazi Mahallesi Eski Karakol Duruşu'nda toplanan yaklaşık bin kişilik kitle, buradan Gazi Cemevi önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Kortejin en önünde Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao ve İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin bulunduğu büyük boy flamalar taşınırken, hemen arkasında HKO gerillaları Ozan Derman, İsmail Perkaş ve Abidin Demir'in resimlerinin bulunduğu "Halk savaşçıları ölümsüzdür!/YDAB" şiarlı pankartı açıldı. Kaypakkaya ve Mao resimli kızıl flamalar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşte, HPG gerillası Mazlum Erenci ile TKP/ML TİKKO gerillası Yordal Yıldırım'ın da resimleri taşındı.

Şair Abay Lisesi önüne gelindiğinde, MKP militanları "MKP şehitleri ölümsüzdür! / MKP-HKO" pankartı açarak kitleyi selamladılar. Bir süre kortejinin en önünde yer alan MKP militanları, daha sonra pankartlarını yürüyüş güzergahına astılar.

Yürüyüş sırasında TKP/ML TİKKO militanları da kitleyi sloganlarıyla selamladılar.

Yürüyüş güzergahına MKP ve TKP/ML TİKKO militanlarınca yazılamalar yapıldı.

BDSP, Partizan, Halk Cephesi, BDP, Devrimci Komünistler ve Aİnteri'nin destek verdiği eylemde, konuşmalarda ve sloganlarda devrimci dayanışma vurgusu da öne çıktı. Çevrede bulunan emekçiler de eyleme alkışlarıyla destek verdiler.

Yürüyüş'ün ardından Gazi Cemevi önünde anma programına geçildi. Saygı duruşunun ardından YDAB tarafından basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı şehit düşen HKO gerillası İsmail Perkaş'ın dayısı İdris Sabur yaptı.

Anma programının sonlanmasıyla birlikte, MKP militanları caddeye barikatlar kurarak sloganlar eşliğinde Gazi Polis Karakolu'na doğru yürüyüşe geçtiler. Bir süre sonra polisler gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Binler Mazlum'u uğurladı

2 Temmuz 2011 | Diyarbakır

Dersim'in Çemişgezek ilçesinde 29 Haziran günü çıkan çatışmada yaşamını yitiren HPG gerillası Mazlum Erenci'nin (Yılmaz Pırlıng) cenazesini binlerce kişi toprağa verdi. Aynı zamanda TMK mağduru olan Erenci'nin tabutunu yine TMK mağdurları taşıdı. Yürüyüşte askeri operasyonlara

öfke, yaşanan kayıplar nedeniyle büyük bir hüznün hakimiydi.

Cenaze törenine Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu Diyarbakır milletvekilleri Emine Ayna ve Nursel Aydoğan, Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir de katılırken, TMK kapsamında bir süre Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde kalan Erenci'nin TMK mağduru arkadaşları da törende yer aldı.

Cenaze konvoyunu Yeniköy Mezarlığı girişinde yüzlerce kişi karşıladı. Cenaze aracında bulunan Erenci'nin annesi Remziye Erenci'nin, bir elinde oğlunun fotoğrafını taşıırken, diğer eliyle de zafer işareti yapması ve "Şehid namirin" sloganını atması duygulu anlar yaşanmasına neden oldu.

Erenci, yakın tarihlerde yaşamını yitiren HPG'lilerin mezarlarının yanına defnedildi. Defin işlemlerinin ardından saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşu "Şehid namirin" sloganı ile tamamlanırken ardından "Çerxa şoresê" marşı okundu. Yapılan konuşmaların ardından kitle Erenci için açılan taziye çadırına geçti.

Çorum'u devlet hazırladı itirafı

Haziran ve Temmuz aylarında 57 kişinin yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan Çorum Katliamı'nın sermaye devletinin bilgisi ve yönlendirmesi dahilinde olduğunu gösteren itiraf, 1976-1981 arasında Çorum'da başsavcı olarak görev yapan Ertem Türker'den geldi.

Devlet katliamı hazırladı

Devletin kanlı katliamlarının şablonu aynı temellere dayanıyor. Sivas'ta, Hrant Dink cinayetinde ve daha pek çok katliamda olduğu gibi devlet katliamının gerçekleşmesi için gerekli zemini hazırlıyor. Yetkililer ya katliama seyirci kalarak ya da örtbas ederek, katilleri koruyarak sonuca gidiyor.

"Devlet aymazlık içindeydi" diyen Türker de yeterince önlem alınmadığını söylüyor.

"Birkaç gün önce Ankara'da Bakan Gün Sazak öldürülmüştü. Olaylar 'Çorum'a geliyorum' diye bağırıyordu. Çorum Valisi'ni uyardım. Vali, emniyet müdürüne sordu. Emniyet müdürü, 'Korkmayın tedbirini aldık' dedi. Olayların 'Geliyorum' dediği dönemde, biz atış eğitimi ve talim yapıyorduk, kim atış yapacak da akşam yemeği alacak diye. Bu büyük bir aymazlıktı" diyerek devletin koşullarını hazırladığı katliamın gerçekleşmesini beklediğini ifade etmiş oluyor.

"Polisler yanlıydı"

Türker açıklamalarında dönemin başbakanı Demirel'in "Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" sözlerini hatırlattı. Türker'in polislerin iktidarın tarafında olduğunu vurgulayan ifadeleri polisin arkasına devleti alarak cinayet işlemekten sakınmadığını gösteriyor. "Onlara göre, Aleviyseñiz peşinen komünistsiniz, komünistseniz Sovyetler'densiniz, düşmansınız demektir" diyerek bazı polisler Alevilere ve solculara karşı çatıştığını belirtiyor. Türker şunları söylüyor: "Polis korumam Ekrem Bağna üç polisle birlikte cinayetten hüküm giydi. Korumalığımından ayrıldıktan hemen sonra olaylarda yanlı hareketleri olmuş ve mahkûm olmuştur. Cinayetten... (Ekrem Bağna Çorum'da Servet Yıldırım isimli bir kişiyi dört polisle birlikte öldürmekten 36 yıl hapis cezasına mahkûm oldu.)"

Katiller ödüllendirildi

Katliamı hazırlayan devletin katillerini nasıl koruduğunu ise Türker'in şu ifadeleri özetliyor: "Çorum davaları 3. Ordu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde, Erzincan'da görüldü. Davalar ayrı ayrı; sıradan öldürme, yaralama ve hakaret davası gibi muamele gördü. Oysa hepsi irtibatlıydı. Davaların sağlıklı sonuçlandırılmasına inanmam"

Çorum Katliamı unutulmadı

Çorum Katliamı 31. yılında Çorum'da gerçekleştirilen yürüyüşle lanetlendi.

Alevi örgütleri, emek ve meslek örgütleri ile devrimci ve ilerici kurumlardan oluşan kitle eylem için Bahabey Caddesi'nde toplanarak Gazi Caddesi üzerinden kent merkezinde bulunan Saat Kulesi önüne yürüdüler.

Eylemde "29 Mayıs – 4 Temmuz 1980 Unutmadık, unutmayacağız" şiarlı pankartı açıldı. Saat Kulesi önüne gerçekleştirilen saygı duruşunun ardından Çorum Alevi Kültür Derneği Başkanı Nurettin Aksoy tarafından bir konuşma yapılarak, Çorum'u kana bulayanların açığa çıkarılmasını talep edildi.

Daha sonra bileşenler adına ortak açıklamayı KESK Çorum Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve Eğitim Sen Çorum Şube Başkanı Mehmet Öztürk okudu. Öztürk, "Bu etkinliğin amacı kabuk bağlamış yaraları değil, bu katliamların neden ve sonuçlarını her kesimin gözünden ortaya koyarak bir daha benzer olayları tezgahlamaya çalışanların heveslerini kursaklarında bırakmaktır" dedi.

Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Başkanı Ercan Geçmez, Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Başkanı Turgut Öker ve Alevi Kültür Dernekleri Genel Başkanı Selahattin Özel'in konuşmalarının ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Savcıdan keyfi soruşturma

Hopa'da Metin Lokumcu'nun polis tarafından katledilmesini protesto edenlere yönelik keyfi baskılar sürüyor.

Ankara'da Eski Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) Savcısı Nuh Mete Yüksel, Hopa'daki polis terörünü protesto etmek için eylem yapan sendika yöneticileri ve demokratik kitle örgütü temsilcileri hakkında soruşturma başlattı.

KESK Eski Genel Başkanı Döndü Taka Çınar, BES Genel Başkanı Osman Biçer, Eğitim Sen Genel Başkanı Ünsal Yıldız, ESM Başkanı Mustafa Şenoğlu, ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı ile İHD Genel Başkanı Türkdoğan da soruşturma kapsamında ifadeye çağrıldı.

Basına muhbirlik dayatması

Hopa Cumhuriyet Başsavcılığı tüm basın yayın kuruluşlarına bir yazı gönderdi. Erdoğan'ın Hopa mitingi öncesi, esnası ve sonrasında meydana gelen olaylar ile Metin Lokumcu'nun cenaze törenine ilişkin yayınlanmış ve yayınlanmamış tüm görüntü ve fotoğrafların kendilerine gönderilmesini istedi.

Savcılığa 10 gün içinde cevap vermenin zorunlu olduğunun belirtildiği yazıda eğer bu süre içinde istenen bilgilerin verilmesi imkansız ise sebebi ve en geç hangi tarihte cevap verilebileceğinin belirtilmesi gerektiği bildirildi. Aksi halde sorumlular hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 257. maddesine aykırılıktan adli işlem yapılacağı duyuruldu.

Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD) ve Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) bu talebe tepki göstererek Basın Yasası'na göre gazetecilerin böyle bir zorunluluğunun olmadığını belirttiler.

Çorlu'da polis provokasyonu

Çorlu'da 2 Temmuz akşamı gerçekleştirilen iki farklı etkinlik de kolluk güçleri tarafından engellenmek istendi.

Halk Kiraathanesi önünde Sivas katliamı ile ilgili bir anma etkinliği gerçekleştiren TKP'liler program sırasında polisler tarafından taciz edildiler. Etkinlik boyunca kamerayla görüntü alan sivil ve resmi polisler, etkinliğin ardından 6 TKP'liyi gözaltına aldı. Etraftaki insanlar ve anmaya katılanlar da polisin keyfi tutumuna tepki gösterdi. Gözaltına alınan 6 kişi 3 Temmuz günü serbest bırakıldı.

Akşam aynı saatlerde Ergene Platformu'nun başlattığı kampanya kapsamında imza toplandı. Çevrede yaşayan insanlara "sanayi atıklarının dereye boşaltılmasına son verilmesi", "derenin temizlenip arıtılması", "başta deri sektörü olmak üzere bölgedeki tüm emekçiler için işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması" için seferber olma çağrısı yapıldı. Faaliyet sonlandırıldığı esnada, faaliyete destek veren BDSF'lilerin önü sivil giyimli bir polis tarafından kesildi.

İmzaların valiliğe dönük toplandığı gösterildi ve ne bu ne de başka bir çalışma için izin alınmayacağı söylendi. Polis komünistlerin çalışmayı sahiplenen net tutumu karşısında "ekip çağırıyorum, ayrılmayın" tehdidinde bulundu. Önce devrimcilerin ayrılmasını engellemeye çalışsa da kısa süre bu tutumundan vazgeçmek zorunda kaldı.

Kızıl Bayrak / Çorlu

Bir avuç kapitalistin çıkarı uğruna insan ve çevre sağlığı tehdit altında...

Nükleer santraller ölümdür, izin vermeyelim!

Emperyalist-kapitalist dünyanın efendilerinin nükleer santrallerdeki ısrarı çevre ve insan sağlığını tehdit ediyor. Geçtiğimiz Mart ayında Japonya’da gerçekleşen deprem sonrası Fukuşima santralinde yaşanan sızıntıya rağmen, kazanın şimdilik bilinen etkileri bile oldukça vahimken şirket yetkilileri nükleer santral konusunda ısrar ediyorlar. Kazadan sonra göstermelik olarak özür diledikten sonra, arsızca Japonya halkına “sizi öldürmeye devam edeceğiz” diyorlar.

Dünya üzerinde 30 ülkede şu an 439 nükleer santral bulunmakta, 48 tanesi de yapım aşamasında. Bu, dünyanın saatli bomba üzerinde durması demektir.

Türk devleti ise nükleer santral konusunda oldukça hevesli. Geçtiğimiz yıl Mersin Akkuyu’da nükleer santral için Rusya ile anlaşma imzalanmıştı. Sinop için de Japonlarla görüşmeler sürüyor. AKP hükümeti 10 yıl içerisinde nükleer santralleri faaliyete geçirme hevesinde.

Japonya depremi sonrası yapılan tartışmalar karşısında ise, başbakanından enerji bakanına kadar tüm hükümet sözcüleri, nükleer santral borazancılığı yaparak yanıt veriyorlar. Tayyip Erdoğan, Fukuşima faciası sonrasında “Riski var patlayabilir, diye biz tüp gaz kullanmayacak mıyız? Nükleerden korkuyorsanız, tüp gaz ve doğalgaz da kullanmayın” deme pişkinliğini göstermişti. Gerçi böylesi pişkinliklerin bir devlet geleneği haline geldiği ortada. Hatırlanırsa Çernobil faciasının ardından dönemin Sanayi Bakanı Cahit Aral televizyonda çay içmiş, yine dönemin darbeci Cumhurbaşkanı Kenan Evren “Biraz radyasyon kemiklere iyi gelir” diyebilmişti.

Çevre örgütlerince yapılan araştırma sonuçlarına göre, Türkiye’nin yüzde 64’ü nükleere hayır diyor ve yüzde 86’sı nükleer santrale yakın bir yerde yaşamak istemiyor. Ancak kapitalistlerin çıkarı uğruna nükleer santrallerde ısrar ediliyor. Akkuyu’da nükleer santral yapılacak bölgenin hareketli fay hatları üzerinde bulunması ise sermaye hükümeti sözcülerini zerrece ilgilendirmiyor.

Hatta Enerji Bakanı Taner Yıldız nükleer santralleri ancak 2071 yılında kapatacaklarını söyleyerek tartışmaların önünü kesmeye çalışıyor. Recep Tayyip Erdoğan da nükleer karşıtlarını hedef alarak “Eğer biz bu insanların mantığıyla hareket edecek olursak elektriksiz yaşamamız lazım, mumla veya gaz yağı lambasıyla yaşamamız lazım veyahut da çayda çıra oynar gibi onlarla yaşamamız lazım” diyerek demagojiye başvuruyor.

Kuşkusuz bu yöntemi, yani gerçekleri karartma yönetimini tüm egemenler kullanıyor. Sadece hükümet düzeyinde değil sözde bilimsel kuruluşlar da bu amaçla devreye giriyor. Örneğin Türkiye Atom Enerjisi Kurumu (TAEK) yetkilileri, Çernobil kazası gerçekleştiğinde kazanın Türkiye üzerindeki etkilerini gizlemeye çalışmıştı.

Aynı şey emperyalist metropollerde de yaşanıyor. Bu bakımdan en çarpıcı örneklerden birini İngiliz hükümeti vermişti. Olay The Guardian gazetesinin hükümetle şirket yetkilileri arasında yapılan elektronik posta görüşmelerini ele geçirmesi sonucu ortaya çıkmıştır. İngiliz hükümeti Japonya’daki depremin ardından Fukuşima’da yaşanan nükleer felaketin boyutlarını küçük göstermek için bir plan hazırlayıp, kazadan iki gün sonra nükleer enerji şirketlerini toplayarak

kamuoyuna nasıl açıklamalar yapılması gerektiğini anlatmıştır. Amaç İngiltere hükümetinin nükleer tesis kurma planlarına yönelik toplumsal muhalefetin gelişmesini önlemektir. Çünkü İngiltere de 8 yeni nükleer tesis kurma hevesindedir. Ortaya çıkan bu yazışmalarda bir hükümet yetkilisi, “Bu [mesele] tüm dünyada nükleer endüstrisini geriletme potansiyeline sahip. Nükleer karşıtı delikanlı ve genç kızların bundan faydalanmalarını önlemek zorundayız. Burayı işgal etmeli ve elde tutmalıyız. Kesinlikle nükleerin güvenilirliğini göstermeliyiz” demektedir.

Görülmektedir ki nükleer santralden çıkarı olanlar yalan ve demagojiye başvurmadan çekinmemektedir.

Çernobil ve Fukuşima gibi örnekler nükleer santrallerin ne olduğunu gözler önüne sermektedir. Ayrıca Çernobil’den bu yana resmi olarak yaklaşık 800 dikkate değer kaza Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı’na rapor edilmiştir. Bu da nükleer santrallerin “güvenilirlik” iddialarının hiçbir karşılığı olmadığını göstermektedir.

Çernobil’de gerçekleşen sızıntının Fukuşima’dakinin sadece yüzde 25’i olduğu belirtilmektedir. Çernobil’deki patlamada Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan bombaların

100 katı kadar radyasyonun havaya karıştığını düşünürsek, Fukuşima’nın bedelini yıllarda artan kanser vakaları, sakat doğumlar, ölümler, kirlenen topraklar, kıtlık, açlık vb. sonuçlarıyla emekçi halk ödeyecektir. Bu boş bir korku değil, dünyanın Hiroşima’dan, Çernobil’den edindiği acı deneyimlerin ortaya çıkardığı bir sonuçtur.

Nükleer santraller, geri dönülemez sonuçları ve etkileri olan büyük bir felaket kaynaklarıdır. Radyasyonun zararlı etkileri ortadayken ve nükleer enerjinin en pahalı enerji türü olduğu biliniyorken tercih edilmesinin tek nedeni, bu riskli işten sadece, nükleer santral yatırımcısı bir avuç kapitalistin kazançlı çıkacak olmasıdır. Sermaye hükümetleri de insan ve çevre sağlığını ipotek altına alan bu pazardan nemalanmaktadır.

Nükleer santrallere karşı mücadelenin önemi ve aciliyeti ortadadır. Nükleer santrallere karşı mücadele bir bütün olarak sistemi, yani kapitalizmi hedef almalıdır. Çünkü insanca bir yaşamın tek çözümü kapitalizme karşı sosyalizmdir. Temiz bir çevre, doğayla barışık bir toplum ve güvenli bir gelecek sosyalizmle mümkündür.

Mersin NKP Dönem Sözcüsü Sebahat Arslan ile konuştuk...

“Mücadelemiz devam edecek”

Mersin NKP Dönem Sözcüsü Sebahat Arslan ile nükleer santral karşıtı mücadele ve platformun çalışmaları üzerine konuştuk.

- Platform çalışmalarına nasıl başladınız?

- Sebahat Arslan: 90’lı yıllarda Ankara’da birkaç aydının girişimiyle nükleer karşıtı bir çalışma başladı. Bu yıllarda bir yapı oluştu. Bu arkadaşlar Mersin Akkuyu’da da çalışmalar yürüttüler ve bir duyarlılık oluştu. İllerde Nükleer Karşıtı Platformlar kuruldu. 90’lı yılların başından itibaren hareketli olan NKP’de faaliyet yürütüyorum. 2008’den itibaren NKP dönem sözcülüğü yapıyorum. Birçok demokratik kitle örgütü, sivil toplum kuruluşu, ilerici ve devrimciler, siyasi partiler nükleer çalışmalarında yer alıyorlar. NKP yürütmesi EMO, ÇMO, Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, Tabip Odası, ÇHD, Baro, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği’nden oluşuyor.

- Bugüne kadarki süreçte ne gibi çalışmalar yürüttünüz?

- Son 3 yıldır yoğunlaşan bir eylem çizgimiz var. 26 Haziran 2010’da Mersin’de miting yaptık. Aynı yıl Anamur’da miting yaptık. Bunun dışında her yıl Akkuyu’da miting yapıyoruz. Basın açıklaması, yürüyüşler, 17 Nisan’da insan zinciri eylemi yaptık. 9 Nisan’da Ankara’da çevre mitingine katıldık. 24 Nisan’da İstanbul’da nükleer karşıtı mitingine katıldık. 15 Mayıs’ta Ankara’da TMMOB’nin mitingine katıldık.

- Rus araştırmacıların Akkuyu’ya gelmesiyle nükleer sorunu tekrar gündeme geldi. Platformun buna yönelik ne gibi çalışmaları olacak?

- Yeni dönemde çalışmalarımız Akkuyu ağırlıklı yürüyecek. Temmuz ayı içinde Akkuyu’da bir çadırkent kurmayı planlıyoruz. Ağustos’ta ise artık

gelenekselleşen Akkuyu etkinliklerini yapacağız. Rus şirketin çalışmalarını engellemek için elimizden geleni yapacağız.

- Sizce nükleer karşıtı mücadelede şimdiye kadar kullanılan yöntemler yeterli mi, başka ne gibi araçlar kullanılabilir, çalışma hangi eksenlerde yürümelidir?

- Yürütülen mücadele bundan sonra daha da etkinleştirilmeli. Akkuyu Mersin’in değil tüm Türkiye’nin sorunu. Mersin halkının çabasının amacına ulaşması için tüm Türkiye’nin desteği lazım. Dişe diş mücadele etmezsek, yaşam alanlarımızı korumazsak, yaşam hakkımızın gaspına dur demezsek HES’lere, nükleer santrallere karşı durmazsak hep birlikte yok olup gideceğiz. Artık sokakta mücadele etmenin zamanı. Son yıllarda da birçok örnekte olduğu gibi yalnızca sokakta mücadele edenler kazanıyor.

- Son olarak ne söylemek istersiniz?

Mücadelemiz devam edecek. Nükleer santral kurma kararı geri alınıncaya kadar mücadele edeceğiz. Toplumun tüm duyarlı kesimlerini, yaşam hakkını sahiplenmeye çağırıyorum.

Kızıl Bayrak / Mersin

Rakamlar kadının ezilmişliğine ayna tutuyor...

Geçtiğimiz günlerde Başbakanlık Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü tarafından "Türkiye'de Kadının Durumu" başlıklı bir rapor yayınlandı. Rapor ülkede kadının ezilmişliği ve kadın-erkek eşitsizliği tablosuna ışık tuttu. Bir yerde de malumun ilanı oldu. Malumun başbakanlık bünyesindeki bir kurum tarafından dile getirilmesi ise tam bir ikiyüzlülük örneğiydi. Çünkü sermaye uşağı AKP döneminde kadınların ezilmişliğinin daha da arttığı aşikardır.

Başbakanlık raporuna göre, Türkiye'de okuma yazma bilmeyenler, nüfusun yaklaşık olarak yüzde 8'ini oluşturuyor. 3 milyon 825 bin 644 kişi okuma yazma bilmiyor, okuma yazma bilmeyenlerin 3 milyon 125 bin 244'ünü ise kadınlar oluşturuyor. Yani okuma yazma bilmeyenlerin yüzde 82'si kadınlardır. 2009 yılında ise bu oran 75,5'ti.

Türkiye'de kadın sorunu gerçeğine rakamların diliyle bakmaya devam edersek vahim tabloyu daha iyi görürüz.

2010 yılında Dünya Ekonomik Forumu'nun yayınladığı 'Küresel Cinsiyet Eşitsizliği' raporuna göre ise Türkiye, kadın erkek eşitliği konusunda 134 ülke içinde 126. sıradadır. Türkiye'de kadınların istihdam oranı ise yüzde 22,3'tür. Dört kadından yalnızca biri işgücüne katılıyor. İşsiz kadınların iş arama süresi de işsiz erkeklerin iş arama süresinden daha uzundur. Tarımda istihdam edilen kadınların yüzde 96,2'si herhangi bir sosyal güvenlik kuruluşuna kayıtlı bulunmamaktadır. Kırdaki 100 kadından 84'ü tarım kesiminde istihdam edilmekte ve bunların yüzde 78'i herhangi bir ücret almaksızın ücretsiz aile işçisi olarak çalışmaktadır.

Yanısıra Türkiye'de her 10 kadından 4'ü fiziksel şiddete maruz kalmaktadır. Her 4 kadından 1'i yaşadığı şiddet sonucunda yaralanmıştır. Kadınların yüzde 15'i cinsel şiddete maruz kalırken, her 10 kadından 1'i gebeliği sırasında fiziksel şiddete maruz kalmıştır. Ayrıca Türkiye çocuk gelin oranında da yüzde 14 ile dünya genelinde 2. sırada yer almaktadır. İlk sıradaki ülke ise yüzde 17 oranı ile Gürcistan'dır.

AKP'nin hükümet olduğu, 2002 yılından 2009 yılına

kadar kadın cinayetleri yüzde bin 400 artmıştır. Her ay ortalama 30 kadın öldürülmektedir. Bu şaşırtıcı gelmemelidir, çünkü Türkiye, kadın cinayetlerini münferit sayan bir kadın devlet bakanına ve "medya abartıyor" diyen bir başbakana sahip bir ülkedir.

Başbakanın kadınlara her fırsatta 3 çocuk doğurmalarını öğütlediği bir ülkede rakamlar bir başka gerçeğe daha ışık tutmaktadır. Türkiye'de her 10 kadından 1'i hamileliği boyunca doğum öncesi bakım hizmeti alamamaktadır. Her 100 kadından 15'i de doğum sonrası bakım hizmeti alamamaktadır. Her 10 doğumdan 1'i herhangi bir sağlık personeli yardımı olmaksızın gerçekleşmektedir vs.

Türkiye'de tüm kurumlarıyla birlikte çürüyen bir düzende kadına yönelik şiddetin en beter örnekleri yaşanmaktadır. Örneğin Antalya Kaş'ta geçen yıl 16 yaşındaki kız öğrenciye tecavüz edilmesiyle ilgili ibretlik bir dava görülürken, duruşma öncesinde adliye binası önünde basın açıklaması yapan demokratik kitle örgütlerinin kadın temsilcileri hakkında soruşturma başlatılmıştır. Tecavüzcülerin kısa sürede tahliye edildiği bu ülkede, tecavüze hayır diyenler hakkında "yargı" işletilmektedir.

Bir başka örnek ise Trabzon'dan. Trabzon Valiliği İl Özel İdaresi'nin bünyesinde taşeronda çalışan bir kadın emekçi, Valilik Özel Kalem Müdürü tarafından tacize uğramış, ancak yaşadığı mağduriyeti savcılığa suç duyurusunda bulunarak şikâyet ettiği için, işten atılmıştır.

Örnekler çoğaltılabilir ancak bunlar bile, mağdur olan kadının değil, tacizci ve tecavüzcülerin korunduğu, kullandığı çürüyen düzen gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Rakamlara yansıyan, bu kapitalist düzende kadınların maruz kaldığı çifte sömürü, baskı ve eşitsizlik tablosudur. Bu rakamların devlet tarafından ilan edilmesi ise hiçbir şekilde onu aklamaya yetmez.

Kapitalist düzene karşı mücadele edilmedikçe, kadınlar için bir kurtuluşun söz edilemez. Emekçi kadınlar kapitalizmde yaşadıkları çifte sömürü, baskı ve eşitsizliğe ancak sosyalizmde çözüm bulabilirler.

Nesin'i saygıyla anıyoruz...

Boyun eğmeyen duruşu ve muhalif kimliği nedeniyle yaşamı boyunca düzenin baskılarına kesintisiz maruz kalan Aziz Nesin'in ölümü üzerinden 15 yıl geçti.

6 Temmuz 1995'te yaşamını yitiren Aziz Nesin, yaşamı boyunca düzenin baskı ve tehditlerine hedef oldu. Düzen güçlerinin Sivas katliamına gerekçe yapmaya çalıştığı Aziz Nesin dik duruşundan asla ödün vermedi. Toplumsal yaşamın her alanında, düşüncelerini sakınmadan dile getirdi. Bu yüzden birçok kitabı toplatılan ve yasaklanan Aziz Nesin, düzen mahkemeleri tarafından defalarca kez hapis cezalarına çarptırıldı, tutsak edildi, hedef gösterildi.

Sanat yaşamına; şiirler, gerçekçi hikayeler ile başlayan ve dünyaca tanınan bir yazar konumuna ulaşan Aziz Nesin, mizah öykücülüğünün yanısıra roman, anı, masal, taşlama, fıkra, gezi ve tiyatro dallarında da sayısız eser bıraktı.

1946'da Sabahattin Ali'yle birlikte çıkardığı Marko Paşa isimli mizah gazetesi büyük ses getirdi. Dergi, dönemin politikacılarını ve tiplmelerini sözünü esirgemedi eleştirmesi nedeniyle baskıların hedefi haline geldi. Defalarca kapatılmasının getirdiği zor koşullara rağmen dergi büyük ilgi gördü. 1947'de Bursa'ya sürgün edilerek gözaltında tutulan Nesin, 1948'de ikinci kitabı olan "Azizname" adlı taşlama kitabını çıkardı. Bu kitap gerekçe gösterilerek İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hakkında dava açıldı. Bu davadan dolayı 4 ay tutuklu kaldı.

1949'da İngiltere Prensisi Elizabeth, İran Şahı Rıza Pehlevi ve Mısır Kralı Faruk Ankara'daki elçilikleri aracılığıyla Türkiye Dışişleri Bakanlığı'na resmen başvurarak, bir yazısında kendilerini aşağıladığı savıyla aleyhine dava açtılar. Dava sonucunda 6 ay hapis cezasına çarptırılarak bir kez daha zindana atıldı.

Ateist kimliği ve din hakkındaki görüşleri nedeniyle türlü baskılar ve tehditlerle karşı karşıya kalan Aziz Nesin, 1955'te kontrgerilla tarafından örgütlenen 6-7 Eylül Olayları'ndan sonra Sıkıyönetim tarafından tutuklandı.

Nesin 2 Temmuz 1993'te Pir Sultan Abdal etkinliklerine katılmak üzere Sivas'a gitti. Yanında bulunan 33 aydın ve sanatçının yaşamını yitirdiği katliama tanıklık eden Nesin, katliamdan 3 yıl sonra yaşamını yitirdi.

Ölümünün 15. yılında düzenin baskılarına rağmen onurundan ve muhalif aydın kimliğinden ödün vermeyen Aziz Nesin'i saygıyla anıyoruz.

Adana EKK'dan film gösterimi

Adana Emekçi Kadın Komisyonu, Sanayi İşçileri Derneği'nde 3 Temmuz günü bir film gösterimi gerçekleştirdi.

Kadın sorununu gündemde tutmak ve bu konuda emekçi kadınları bilinçlendirmek için önüne çeşitli etkinlikler koyan Adana EKK, Meksika'da kadın

işçilerin maruz kaldığı tecavüz ve cinayeti konu alan "Sınır Ötesi" adlı filmin gösterimini düzenledi.

Adana EKK kadın sorunu gündemli seminerler ve film gösterimleriyle çalışmalarına devam edecek.

Kızıl Bayrak / Adana

Zilan: Kürt halkının mücadele ateşi!

Adını onurla zikrettiğimiz “Zilan” a son bir haftadır burjuva medyanın kirli kalemlerince hunharca saldırılıyor.

Gerillaların cansız bedenlerine dahi işkence yapabilecek kadar korkularının esiri olanların Zilan’a ve Zilan şahsında onun temsil ettiği mücadeleye saldırımları, bunu da en bayağısından söylemlerle gerçekleştirmeleri bizler için şaşırtıcı değil. Bu ülkede devrimciler, ezilen halklar sayısız katliama ve direnişe tanıklık etti. Dişe diş süren bu savaşımın her zaman ideolojik bir boyutu oldu. Zilan’ı hedef alan saldırılar da bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Sebahat Tuncel’in Zilan’ın anmasında dile getirdiği gerçekler düzenin efendilerini rahatsız ettiği için ideolojik saldırı silahları devreye sokuldu. Eski bir PKK’linin Radikal gazetesinin genel yayın yönetmenine yazdığı mektup, burjuva kalemşörlerince devrimcilere, adanmış ömürlere saldırının dayanağı

yapıldı.

Bir soru, iki cevap: Zilan kimdir?

Burjuva medya bu soruyu sıkça sordu. Zilan kimdir? Cevabı da kendileri verdiler: Zilan, zorla kamplarda tutulan, sıcak bir yuva özlemi kurarken intihara itilen, 8 askerinin ölümüne sebep olan azıllı bir terörist, bir canlı bombadır... Bu da PKK gerçeğinin kendisiymiş!

Onlar bu şekilde tarifledi Zilan’ı. Kendi sınıfsal-siyasal çıkarları bunu gerektirdi çünkü. TC’nin tarihi Kürt halkının imha ve inkâr tarihidir. Burjuvazinin kalemşörleri de, temsil ettikleri sınıfın ihtiyaçları doğrultusunda zehirlerini kusmuş, halklar arası düşmanlık tohumları ekmişlerdir. Bunun için düzenin kalemşörlerinin bugün de Zilan’a, onun mücadelesine saldırımları olağan gazeteciliklerinin bir gereğidir.

Onların sorusuna bizim de yanıtımız var. İşçi sınıfının sosyalist dünya görüşünün ışığında ezilen halkların onurlu mücadelesini sahiplenerek diyoruz ki; Zilan Kürt halkının mücadele ateşidir! Zilan; Kürt halkının on yıllardır maruz kaldığı katliamlara, baskıya karşı isyanın ve özgürlüğün sesidir. Kavganın tam ortasında atan onurlu bir yürektir.

Zilan’ın özlemi çocukların kurşunlanmadığı, huzur içinde uydukları sıcak yuvalara kavuşmalarınıdır. Zilan’ın özlemi eşit, özgür bir dünyada yaşamak ve yaşatmaktır. İşte Zilan tüm bunlar için mücadelenin tam ortasında ölümsüzleşti. İşte bu yüzden biz de çok iyi tanıyoruz Zilan’ı. Zira onun özgür eşit bir dünya özlemini paylaşıyoruz!

Elbette ki Zilan, ne ilkti ne de son olacak! Hiçbir şey boşluktan doğmaz. İnsanlık tarihinin birikimlerinin üzerinde ilerliyoruz. Sınıflı toplumların tarihiyle eşittir savaşımımızın tarihi. Zilan bir sıra neferydi, devraldığı bayrağı kendinden sonrakilere onurla bıraktı!

Zilan’ın devrimci anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

İnsanlığın mücadelesi, ne katliamlarla, ne de değerlerimize uzattıkları bu çirkin söylemlerle engellenebilir. Savaşımımız ancak sınıflı toplumun yerini sınıfların ve sınırların ortadan kalktığı komünizmde son bulacaktır. Bunun bilincinde olan sınıf devrimcileri, sınıf savaşımını yükseltmek için çalışmakla birlikte ezilen halkların kurtuluşunun da sınıf savaşımından geçtiğini bir an olsun unutmayacaktır.

Zilan şahsında onurlu yaşamı seçen ve bu uğurda ölümsüzleşen tüm devrim şehitleri önünde saygıyla eğiliyoruz!

Tanya

Cumartesi Anneleri Sivas’ı andı

Galatasaray Lisesi önünde 327. kez toplanan Cumartesi Anneleri, Sivas Katliamı’nda yaşamını yitiren 33 aydın ve sanatçının yanısıra yine 2 Temmuz günü hayatını kaybeden Hasan Ocak’ın babası Baba Ocak’ı andı. Eylemde Toplumsal Bellek Platformu’ndan **Arat Dink, Özge Mumcu, Cüneyt Cebenoyan** ile gazeteci **Oral Çalışlar** ve oyuncu **Nur Sürer** de yer aldı.

Eylem Sivas’ta katledilen Behçet Aysan’ın Plaza de Mayo Anneleri için yazdığı şiirin okunmasıyla başladı. Şiiri Metin Altıok’un kızı **Zeynep Altıok** okudu.

Şiiri Eren Aysan’ın yerine okuduğunu dile getiren Altıok “Behçet Aysan yaşıyor olsaydı eminim Cumartesi Anneleri için de şiirler yazacaktı” dedi. Cumartesi Annelerinin mücadelesini hep sahiplendiklerini dile getiren Altıok, 2 Temmuz’da yaşamını yitirenlerin aileleri olarak Galatasaray Meydanı’nda olduklarını ifade etti.

Eylemde, 1994 yılında kaybedilen **Mürsel Zeyrek**’in hikayesi aktarıldı. Ardından İHD Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon adına Yıldız Uygun tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Ergenekon davası tutuklusuna Emekli üsteğmen Av. Serdar Öztürk’ün 1993 yılında Şırnak Silopi’nin Çalışkan Köyü’nde bölük komutanlığı yaptığını belirterek, 26 Haziran 1994 yılında çağırıldığı askeri birlikte gözaltına

alındıktan sonra kendisinden bir daha haber alınamayan **Mürsel Zeyrek**’in kaybedilmesinden de sorumlu olduğunu belirtti.

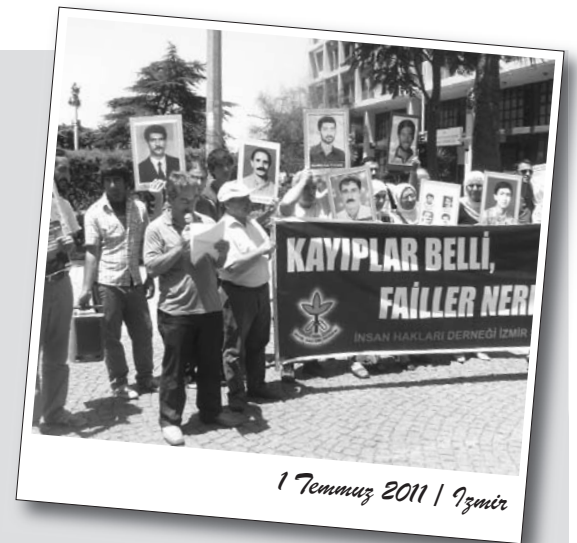
20 yaşındaki **Mürsel Zeyrek**’in nasıl kaybedildiği şu ifadelerle anlatıldı:

“28 Haziran’da askere gidecek olan Zeyrek 26 Haziran 1994’te ağabeyi İslam ile birlikte koyunları otlatırken yanlarına gelen askerler iki kardeşin bölük komutanı Kenan Topçu’yu görmelerini ister. Ertesi günü İslam, kardeşi Mürsel Zeyrek ile birlikte Habur Sınır Jandarma Bölük Komutanlığı’na gitti. Komutan Topçu, kardeşleri ayrı odalara aldı. İslam, kardeşi Mürsel’i bir daha görmedi. 14 gün boyunca her gün bölüğe giderek kardeşini sordu. 15. gün komutan Kenan Topçu tarafından ‘Kardeşin elimizden çıktı, artık buraya uğrayıp gelme, bir daha gelersen farklı olur’ sözleriyle tehdit etti. Mürsel’den bir daha haber alınamadı.”

İHD’den Kırbayır dosyası

İHD İzmir Şubesi’nin gözaltında kayıplar için Cumartesi günleri yaptığı eylemlerin bu haftaki konusu, 2 Eylül 1980’de gözaltındayken kaybolan Cemil Kırbayır’dı.

Eski Sümerbank önünde toplanan İHD üyeleri “Kayıplar belli, failer nerede? / İHD İzmir Şubesi” pankartı açtı.

“31 senedir kapımı kilitlemedim, oğlum gelirse girsin diye” diyen Berfo Ana 31 yıl sonra oğlu Cemil Kırbayır’ın gözaltında katledildiğini öğrendi. “Oğlum bulmadan ölmem” diyen Berfo ananın bu sözlerine atfen, İHD İzmir şubesi gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla “Sen bin yıl yaşa Berfo ana” dedi. İHD adına basın açıklamasını okuyan İsmail Gerçek şunları söyledi: “Cumartesi anaları 16 yıldır seslerini duyurmak için uğraşıyorlar. Kayıplarını sorguluyorlar. Devletin bu sorgulamaya açık olması zorunludur. Berfo ana bunu beklemektedir...Sen insanlığın onurusun.”

Gerçek’in ardından sözü İzmir TİHV adına Coşkun Üsterci aldı. Açıklama oturma eylemiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Mücadele Postası

“Sosyalizmde ısrar insan olmakta ısrardır!”

İşçilere ve Kürt halkına dönük son dönemde daha da arttırılan saldırılarla ilgili düşüncelerimi ifade etmek istiyorum. Bugün baktığımızda fabrikalarda her gün insanlar ölüyor. Sabahdan akşama kadar işçiler evine ekmek götürmek için alınteri dökerken patronlar göbek şişirerek devletle kol kola verip bu ölümlere seyirci kalıyorlar. Özellikle de doğudan gelen Kürt işçileri ucuza çalıştırıp insan yerine koymaksızın haklarını gaspediyorlar. Kürt işçilerin ucuz işgücü olma sebeplerinden kendilerine yaşadıkları yerde iş imkanının sağlanmaması. Üretimin olmadığı yerde sefalet olur. Sefaletin olduğu yerde de patronlar çoğalır.

Bu sorunlar sadece doğuda yaşanmıyor tabii ki. Karadeniz bölgesinde, Samsun'da 2 yaşındaki bir çocuk açlıktan öldü. Aynıysı Diyarbakır'da da yaşandı. Eve ekmek götüremediği için bir işçi intihar etti.

Dış ülkede kömür işçileri 72 gün göçük altında kaldıktan sonra kurtulabildiler. Fakat bizde önlemler alınmadığı için madenlerde insanlar ölüyor, üstelik cesetleri aylarca çıkarılmıyor. Patron çocukları zevk için uyuşturucu kullanıp ölümler, yoksul halk ise evine ekmek götüremediği için intihar ediyor.

Bu coğrafyada tarih boyunca devam eden bir savaş var. Bu savaşın her iki tarafı da kaybediyor. Çünkü her iki taraf da bu toprakların evlatlarıdır. Bir anayı düşünelim, iki evladı var. Biri asker, biri gerilla. Hangisinin ölümüne sevinebilir ki? Ama sistemin getirdiği ve medyanın halka dayattığı, asker annelerinin “İntikam!” sesiyle haykırması, gerilla annesinin ise “Barış!” diye inlemesi... Bunun sorumlusu ise bugün için AKP hükümetidir.

Örneğin YSK'nın veto kararı AKP'nin iradesiyle verilmiş bir karardır ve bugün Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi AKP'lilerin verdiği dilekçeyle olmuştur. İşte AKP zihniyeti! “Halk iradesine saygı duyuyorum” diyen AKP, Diyarbakır'daki Kürt halkının iradesine neden saygı duymuyor? Bu, oyların gaspı değil de nedir? “Açılım” diyenler ve buna “evet ama yetmez” diyenler neden şu anda seyirci kalıyorlar? Kardeşçe yaşamak için daha ne

kadar bedel ödemek gerekir?

Açılım deyip 3 bin - 4 bin arkadaşımızı içeri attılar. Kanıt olarak telefonda anadilde konuşmasını gösterdiler. Anadilde savunma talebi bile reddedildi ve apar topar mahkeme salonlarından dışarı attılar. Örneğin halkların kendisini en iyi anlatacağı alanlarda devlet terör estiriyor. Örneğin Hatip Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesi kararının geri alınması ve tutuklu milletvekillerinin serbest kalması için Şişli'de yürüyüş yapılmıştı. Devlet terörü eskiden olduğu gibi o gün de Şişli'de öldürücü gaz bombalarıyla kendini gösterdi. Halkın üzerine sanki savaşta gibi gaz bombası atıldı. Halkın iradesi sayın milletvekillerimiz Sebahat Tuncel, Levent Tüzel, Sırrı Süreyya Önder, Ertuğrul Kürkçü tekme tokat, gözlerine gaz sıkılarak saldırıya uğradılar. Bu da Kürdistan'da Sebahat Tuncel'in bir eylem esnasında polise tokat atmasına karşılık bir misillemeydi sanki. Bunun baş aktörü de “polisim işini bilir” diyen Recep Tayyip Erdoğan'dır. Ben de o gün o halkın içinde Kürt bir emekçi olarak irademim mecliste olmasını istediğim için alanlara çıkmıştım. Karşılığı ise gaz bombası, tekme, tokat oldu. Çoluk-çocuk, genç-yaşlı demeden çoğu arkadaşlarımız darp edildi.

İşçilerin ve Kürt halkının yaşadığı sorunların temelinde emperyalist güçler ve şu anki devletin işbirliği yatıyor. Ortadoğu'da olan savaşların tam destekçisi Türkiye devleti ABD'yi mutlu etmek için Libya'ya, Tunus'a, Mısır'a, Irak'a, Suriye'ye güya “özgürlük” sağlıyor; fakat tam aksine halkların özgürlüklerini ellerinden alan, kardeşi kardeşe vurdurtan emperyalist güçlerin himayesi altındaki bir ülkede yaşıyoruz. Şimdiye kadar kamu mallarının özelleştirilmesi bu işbirliğinin bir göstergesidir.

Bizlerin bu sorunlara karşı tek yapması gereken sosyalizm için; halkların kardeşliği temelinde, işçilerin halklarının yüksek olduğu, patronların olmadığı bir dünya için mücadele etmektir. Çünkü “Sosyalizmde ısrar, insan olmakta ısrardır!”

Sarıgazi'den Kürt bir işçi

Suçlu “doğa”ymış!

İstanbul'da 2009 yılında Pameks adlı fabrikada, servis için kullanılan kapalı bir araçta hayatlarını kaybeden 8 işçiyle ilgili açılan dava 5 Temmuz günü görüldü. Davanın Bakırköy 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya, “bilirkişi”nin suçu “doğa”ya atan raporu damgasını vurdu.

Üçüncü kez hazırlanan raporda “bilirkişi”, “kusuru” doğada görünürken, işçileri malzeme aracında taşıyan patronun kusurunun ise “tali” olduğunu iddia etti. Duruşmada mahkeme başkanı, dosyaya giren 3. raporda, işçilerin ölümünde doğal afetin 8'de 4, işyeri sahibinin 8'de 3, İdare Müdürü Ferit Göncü'nün ise 8'de 1 oranında kusurlu olduğunun bildirildiğini açıkladı.

Arkasından esas hakkındaki mütaalasında Savcı, Pameks Tekstil'in sahibi Mehmet Cevdet Karahasanoğlu ve İdare Müdürü Göncü'nün, olayın oluşumunu engellemek amacıyla önlem almadıkları gerekçesiyle “taksirle adam öldürmek” suçundan cezalandırılmalarını isterken, mahkeme heyetine de bilirkişi raporunun etkisinde kalma yükümlülüğünün olmadığını hatırlattı. “Mahkeme heyetinin adalet ve hakkaniyet ölçüleri içinde, kamu vicdanını rahatsız etmeyecek şekilde karar vermesi gerektiğini” bildirdi.

Duruşma sanıkların son savunmalarını hazırlamaları için ileri bir tarihe ertelendi.

8 işçinin ölümünden sorumlu tutulan 3 sanığın 15'er yıla kadar hapsi isteniyor.

Kızıl Bayrak işçilerle buluştu

Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin sesi Kızıl Bayrak 17. mücadele yılında Çorlulu işçilere ulaştırıldı. Çorlu'da çevre fabrikalarda çalışan işçiler Kızıl Bayrak gazetesini ilgiyle karşıladılar.

İlk defa dağıtım yapılan semtte, eldeki gazeteler kısa süre içerisinde tükenirken lise öğrencisi ve emekçilerle tanışma olanağı yakalandı. İleriki haftalarda da gazete dağıtımları sistemli biçimde sürecek.

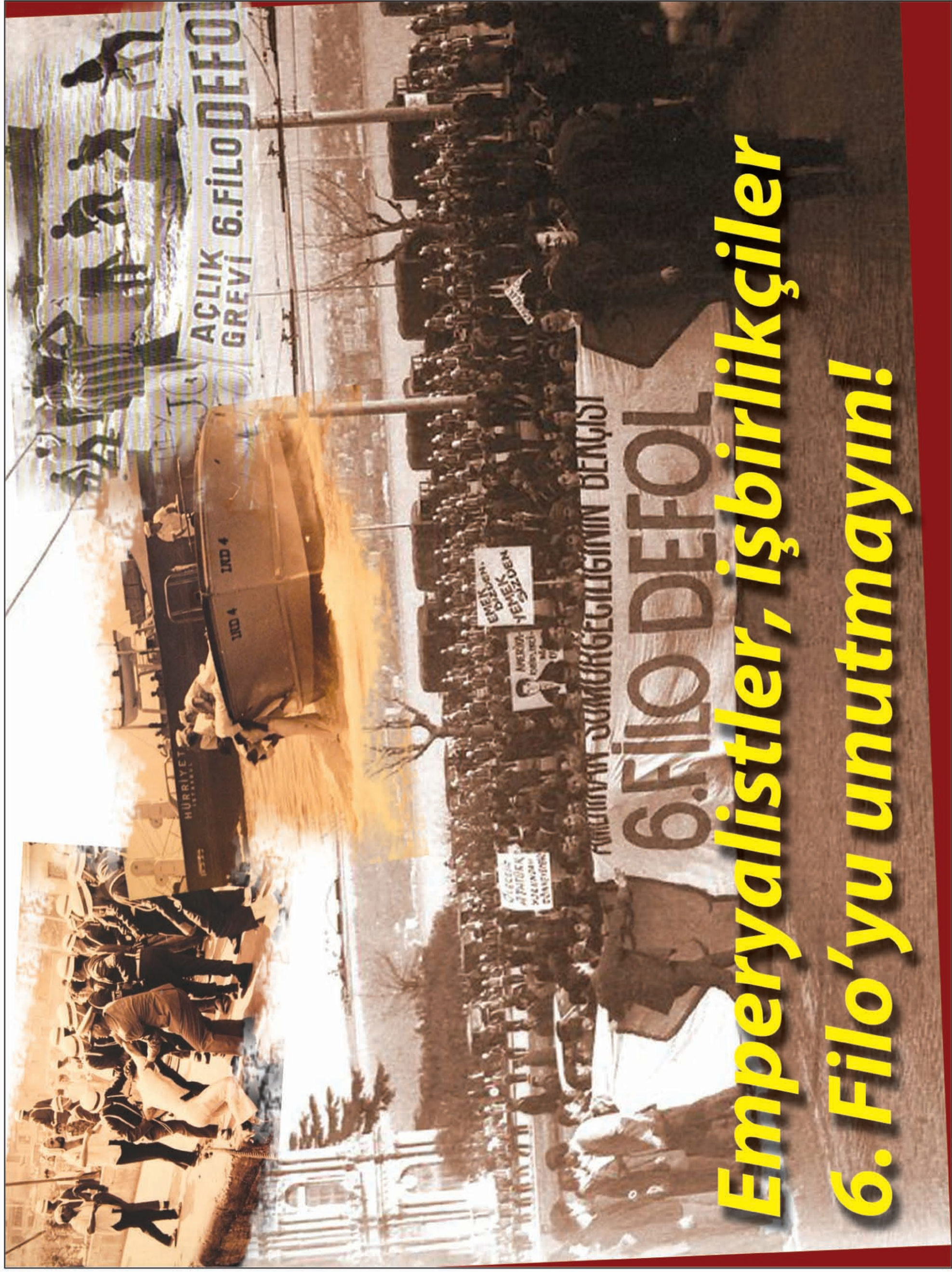
Kızıl Bayrak / Çorlu

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!